Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	af Forf. til "Planterens Datter" [Tekla Juel f. Svensson].
Titel | Title:	Karen : Original Fortælling
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : S. Trier, 1874
Fysiske størrelse | Physical extent:	116 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-336.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130024221580

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Karen.

Original Fortælling

af

Forf. til „Planterens Datter".

Kjøbenhavn.

S. Triers Forlag og Tryk.

1874.

Roten.

Original-Partitur

af

Carl Nielsen's „Maskarade-Ouverture"

Fabersborg.

S. Selmer's Forlag og Bogtr.

1914

Karen.

Af Forfatteren til „Planterens Datter".

BREGIA · BIBLIOTHECA · MARTIENSIS

„Søde Tante, der kommer ganske bestemt en eller anden herned fra Herregaarden i Aften. Hvad om jeg tændte den store Lampe og satte nogle Æbler i Bagerovnen, den er endnu saa deilig varm efter Stegen i Dag?"

„Aa, dit lille Tossehoved! Du bilder Dig ogsaa altid ind, Du har dine egne Anelser. Gud veed, hvad Herregaardsfolkene skulde her i Aften. Det er jo ikke engang Maaneskin. Og saa — troer jeg ikke . . . jo, det veed Gud, det regner! og Dorthe har ladet Mælkebøtterne staa til Tørre i Gaarden. Dorthe er ogsaa bleven rent forsømmelig i den senere Tid. Spring ud og sig, hun skal strax tage dem ind."

Ja, vi befinde os paa en Gaard i det nordlige Jylland, ved Navn Skatteborg. Den er vel bekjendt for sin udmærkede Besætning og sine ypperlige Jorder; men dog især for sin Eiers forunderlige Særheder. Han har nu til Exempel fire Gaarde foruden denne; og istedetfor at opslaa sit Hjem paa en af dem, flakker han viden omkring i Norge, Frankrig, Grønland, ja, selv Island og Afrika have ikke været fri for hans Luners Udøvelse. Der er dem, der sige, han endogsaa har gjort en lille Afstikker til Paaskeøen, blot for at tage et nøiagtigt Maal af de storslaaede Billedstøtter af Sten, som man

antager at være Afgudsbilleder, Fortidens Beboere af denne Ø have opstillet langs Stranden.

Men det er nok for Øieblikket om Eieren til Skatteborg. Vi ville derimod vende os til den, der skalter og valter paa bemeldte Gaard, som var det hende, der var Herskerinde der. Og det er hun i Grunden ogsaa, eftersom Civilingenieur Eilersen har betroet hende Overbestyrelsen af samme i hans evindelige Fraværelser.

Det er nu igjen et af hans sære Luner, paa enhver af sine Gaarde har han nedlagt Overbestyrelsen i Kvinders Hænder.

Den ældre Dame, vi nylig havde den Fornøielse at forestille vore Læsere er Frøken Theden. Hun fører et mildt, men bestemt Regimente paa den hende betroede Eiendom og giver daglig Beviser paa, hvorledes hun i et og alt er Hr. Eilersens store Tillid værdig. Aarvaagen, paapasselende og utrættelig, har hun et Øie paa hver Finger, saa ingen Forsømmelse kan finde Sted uden øieblikkelig at opdages.

Hun er en spinkel lille Figur med mørke spillende Øine og et Træk af stor Bestemthed om de smalle Læber. Stadig er hun i Bevægelse, og det er et reent Særsyn at see hende sidde rolig i længere Tid paa en og samme Plads.

Dette er dog Tilfældet i Aften. Hun sidder virkelig rolig, og det endog i en af disse bløde Lænestole, hun ellers har en panisk Skræk for.

Hun seer mod Sædvane lidt mat og træt ud, som hun sidder der med Hænderne i Skjødet, uden at bestille det mindste, kun stirrende hen for sig med et underligt fraværende Blik.

„Er det Tante Stella?" spørge to store mørkeblaa Øine,

der forundrede stirre paa Frøken Theden fra den anden Side af Bordet.

Disse to Øine tilhørte den attenaarige Karen, eller Frøken Torp, en Niece til Frøken Theden.

Lille Karen kom til Skatteborg for to Aar siden, da hendes Moder døde. Faderen kunde hun aldrig mindes at have seet; han døde, da hun endnu var et ganske lille Barn. Men som sagt, for to Aar siden kom hun til Skatteborg for at finde et Hjem, og det som bedre var, Kjærlighed hos Tante Stella, da denne var det eneste levende Væsen, paa hvis Hjælp hun turde gjøre Krav i sin store Forladthed.

Tante Stella skrev et langt Brev i denne Anledning til Hr. Eilersen, der blev besvaret med disse faa, men tilstrækkelige Linier:

„Lad hende komme til Skatteborg og blive der, til hun døer eller gifter sig.

P. Eilersen."

Og saaledes kom Karen til Skatteborg og sidder nu der lige over for Tante Stella og stirrer paa hende med et Par store Øine, der sige:

„Er det Tante Stella?" Ingen Klirren med Nøglerne, ingen Vimsen hid og did, nei, ikke en Gang et Strikketøi i Haanden.

„Tante Stella!"

Intet Svar.

„Søde, lille Tante Stella, Du falder jo reent i Tanker."

„Sagde Du noget, mit Barn?"

Tante Stella saae op med et Blik, som kom det fra en lang, lang Reise.

„Jeg kunde blot have Lyst til at vide, hvorledes Hr. Eilersen seer ud."

„Saa? —"

„Ja, det kan Du jo sige mig, Tante Stella."

„Neppe nok. Men jeg indseer virkelig ikke, hvad Interesse det kan have for Dig."

Tante Stella var igien bleven sig selv. Øinene gik livligt fra en Gjenstand til en anden. Fingrene satte Nøgleknippet i stadig Bevægelse, og Lænestolen blev hende for varm, den maatte have en Stedfortræder. Den haarde, gamle Stol med det sorte Hestehaarsbetræk saae saa indbydende ud, at Tante Stella maatte prøve den.

„Jeg vilde ønske, han kom til Skatteborg. Troer Du ikke, han kommer en Gang? naar var han her sidst?"

„Jeg forstaaer mig slet ikke paa Dig, Karen. Du er saa frittesyg i Aften. Hvad Brug har Du for Besvarelsen af alle disse Spørgsmaal. Pas Du blot dit Broderi; det gaaer saamænd ikke frem med Damp, mit Barn. Hr. Eilersen har forresten aldrig været her, saa jeg har ondt ved at sige Dig, hvorledes han seer ud."

„Mon han er mange og halvtreds, kjære Tante?"

„Mange og halvtreds! Hvor har Du lært det Sprog? Du opholder Dig nok for meget hos Spindepigerne dernede. Jeg har jo sagt Dig, vil Du saa gjerne lære at spinde, skal jeg med Glæde paatage mig det, eller ogsaa kan en af Pigerne komme herop og vise Dig Kunsten. Det foretrækker jeg for dine Ophold timevis dernede."

„Herre Gud, søde Tante, saa var der jo ikke andre end

min egen Rok, jeg kunde bringe i Uorden. Og hvor skulde jeg saa lære alle de gamle Viser? Nu skal Du blot høre:

„Elise var deilig som Rosen i Vaar,
Som Ufkyldsgudinde hun smilte."

eller:

„Det var en Lørdagaften, jeg ventede paa Dig.
Jeg troede Du skulde komme; men ak, Du kom dog ei."

Tante Stella reiste sig med et Blik paa den største Nøgle i Knipper.

„Ja ja, mit Barn!" Hun trykkede det ungdomsfriske Ansigt mod sit Bryst. „Jeg vil ikke forspilde dine uskyldige Glæder. Men det siger jeg Dig, Du maa ikke sinke mig Pigerne, med at urede deres Tene. Den, der stjæler Tiden fra andre, maa Du tro, er en af de værste Type i Menneskeheden, skjøndt de gaa ustraffede omkring. — Naa, hvor blev saa Herregaardsfolkene af? Dine Anelser ere nok ikke mere ufeilbare end Paven. Saa faae vi vel spise vore Æbler selv?"

Næste Morgen stod Karen tidlig op, som hun altid pleiede, og efter at have iført sig sin nette tarvelige Dragt, blev en lille sort Hat trukket frem af en Kasse og sat meer koket end stirlig paa de mørke Lokker. Et godt varmt Shavl fik Lov at skjule den slanke Figur, og lille Karen var velbevæbnet mod den allerede noget kolde Efteraarsluft, der slog hende i Møde, da hun sagte listede sig ned ad Trapperne og ud af Døren.

Det gjaldt hendes sædvanlige Morgentur. Hun slog ind paa en bugtet Vei, der fra Gaarden førte til en deilig stor Skov, som var Karens Yndlingsopholdssted baade Vinter og

Sommer. Om Sommeren beundrede hun dens deilige, friske Løv, dens fine, luftige Grønsvær; om Vinteren dens skinnende hvide Grene, der spillede i alle Regnbuens Farver, naar Solen belyste dem, og dens høitidelige Tavshed, der var saa vidt forskjellig fra den gjaldrende Fuglesang, den hilste hende med, naar hun om Sommeren bød den Godmorgen.

I Dag viste den sig for hende i Efteraarets pragtfuldeste Dragt, hvor Løvet nuancerer i de mest forskjellige Farver. Aldrig havde Karen fundet den saa skjøn. Det var som traadte hun ind i en fortryllet Verden. Hist og her lod en Gjerdesmutte sin søde Stemme høre bag Løvet, medens en Solsort tog nogle enkelte fløitende Toner. Der fløi en sky Hare gjennem Krattet, medens længere henne en Ræv sludskede af med nedhængende Hale, skamfuld over intet Bytte at have fundet i den nærmeste Bondegaard.

Karen saae sig om med et Blik fuldt af Beundring og Glæde, saa søgte hendes Øine gjennem Løvet op mod Himlen, og deres fugtige Glands forraadte den inderlige Taknemmelighed til ham, der havde skabt al den Herlighed, som omgav hende, en Taknemmelighed, der var større end hendes Hjerte kunde rumme. Hun foldede uvilkaarlig Hænderne og Læberne bevægede sig til en inderlig Bøn. —

„Min Kirke er i Skoven
Med Løvets Hvælv forofven,
Og Fuglens glade, frie Sang,
Den er min bedste Orgelklang.
Min Kirke er i Skoven
Med Løvets Hvælv forofven,"

sang en dyb Mandsstemme i Nærheden, og da hendes Blik

fulgte den Retning, hvorfra Sangen lød, saae hun en høi, kraftig Skikkelse fra en Bivei dreie ind paa den Sti, hvor hun stod.

Det hele kom hende saa uventet, at hun istedetfor at gaae videre, blev staaende som fastgroet. Skikkelsen var nu kommet hende ganske nær. Det var en Mand mellem Tredive og Fyrre, med et solbrændt alvorligt Ansigt, der gav ham et fremmed, sydlandsk Præg. Han var iført en net, men tarvelig Reisedragt og bar en Randsel, kastet skødesløs over Skuldrene. Et Par vældige Ridestøvler var trukket op over Benklæderne og viste kjendelig Spor af, at den Fremmede just ikke havde været meget omhyggelig for at undgaa Moser og ufremkommelige Stier. Da han fik Øie paa den unge Pige, saae han sig først spørgende om til begge Sider, som søgte han en Vei, der kunde befri ham for hendes Nærværelse; men da en saadan ikke fandtes, bar han sin Skjæbne med tilsyneladende Resignation og gik forbi hende med et høfligt Godmorgen. Han kastede kun et flygtigt Blik paa hende, der dog fremkaldte et forundret Udbrud fra hans Side, og da hun nu fandt det paa Tide at fortsætte sin Gang, men ikke kunde modstaa at vende Hovedet om for at see efter den Fremmede, fandt hun ham staaende nogle Skridt fra sig med Blikket ufravendt hæftet paa sig. Hun rødmede dybt og fløi som en skræmmet Hare op ad Stien.

„Hvor har Du været saa længe, kjære Barn?“ spurgte Tante Stella, da Karen en Time senere traadte ind i det hyggelige Værelse, hvor Frøken Theden stod foran det dækkede Bord

og ordnede nogle Kopper. „Du har nok taget Dig en længere Tur end sædvanlig. Klokken er halv ni."

„Er den saa mange, lille Tante! det gjør mig ondt, saa har Du maaske ventet paa mig," svarede Karen undskyldende. „Jeg havde ikke Anelse om, at det var over den almindelige Tid. Jeg troer heller ikke jeg har gaaet længere, end jeg pleier; men jeg havde et lille Eventyr i Skoven, der maaskee har forsinket mig lidt."

Hun fortalte Tante Stella om den Fremmede, hun havde mødt, og denne udbrød.

„Det er naturligvis en eller anden Gjæst fra Herregaarden, der har været ude at see sig om efter de bedste Jagtrevierer. — Kom saa og faae Thee, mit Barn. Jeg tager til Byen i Dag, og vil gjerne afsted saa snart som muligt."

„Tager Du til Byen i Dag, lille Tante? Det har jeg slet ikke havt nogen Anelse om. Jeg kunde virkelig have Lyst til at være med, Veiret er saa godt; men Du skal maaskee blot i Butikkerne og saa, nei, det er jo sandt, jeg maa have min Krave færdig i Dag, ellers kommer Fru Schmidts Fødselsdag, og jeg har ingen Gave at yde. Men Du maa love mig at komme hjem saa hurtig som mulig. Gaa endelig ikke til Frøken H. Hører Du, kjære Tante Stella, ellers kan jeg skyde en hvid Pind efter at see Dig, før en Gang sent i Aften. Jo, jeg kjender nok Jer to, naar I først begynde at tale om de dyre Priser baade paa Fødevarer og Klæder. — Skal jeg saa tage dit Tøi frem og sige til Søren, han skal spænde for; jo før Du kommer afsted, jo før har jeg Dig ogsaa hjemme igjen, og det holder jeg dog nok meest af, Tante Stella."

„Godt, mit Barn, det er smukt af Dig. Ja, gaa Du kun efter Tøiet. Men sig til Søren, han maa see godt efter, at Hjulene og alt er i tilbørlig Orden. Naa, Du skal ikke lee. Bliv først saa gammel som jeg og vælt saa mange Gange, som jeg har væltet, og vi skal see, om Du leer endda."

„Jo, af mit ganske Hjerte, naar jeg blot altid maa komme lige saa heldigt fra det, som Du har gjort, lille Tante," sagde Karen muntert og ilede ud efter Tøiet.

„Krukken gaaer saa længe tilvands, til den kommer hankeløs op," smaasnakkede Tante Stella med sig selv. „Men det tænke de Unge ikke paa. — Tak, min Pige, læg det der, og gaa saa ned til Dorthe og beed hende sørge for, at Fodposen bliver lagt ud i Vognen."

Endelig sad Tante Stella da paa Vognen. Ja, for det var ikke saa let for hende at komme saa vidt, da der altid ligr til det sidste, var et eller andet, som skulde huskes og besørges.

Karen stod paa Vogntrinet og gav Tanten endnu et Kys. Saa sprang hun let ned og raabte til Søren: „Kjør til, Søren! og sørg for at bringe Tante Stella betids hjem. Kjør ikke forbi Kjærs, naar Du kommer til Byen, drei før om ad den lille Gyde. Farvel, farvel! Glem ikke Broderegarnet, Tante Stella."

„Det fortjente Du nok, Du stygge Pige," smaaskjændte Frøken Theden; men saae tillige med saa ømt et Blik paa det rødmusede lille Ansigt, der med et skjælmsk Smiil var vendt op imod hende, at en Uindviet vilde have antaget dem for Moder og Datter.

Søren smeldede paa Hestene, og ud af Gaarden gik det med en Fart, som vist var mindre behagelig for Tante Stella.

Da lille Karen ikke længere kunde øine Vognen, gik hun ind i Dagligstuen og satte sig meget adstadig ved den omtalte Krave. Længe forblev hun dog ikke ved dette Arbeide, saa maatte hun hen og faae Ilden til at flamme bedre op i Kakkelovnen, dernæst var der nogle Svibelglas, som trængte til særligt Eftersyn, og endelig var det umuligt at gaa det opslaaede Instrument forbi, — der var jo de nye Noder, hun sidste Uge havde faaet fra Byen, det var dog nok værd at see, om der ikke skulde findes et eller andet, som faldt i hendes Smag.

Hun begyndte at spille nogle Valse; men de vare saa ualmindelig tynde i Tonen, at de slet ikke tiltalte hende. Hun sang nogle Smaasange med en blød, naturlig Stemme, der begavede deres Ubetydelighed med en Ynde, de ellers slet ikke kunde gjøre Fordring paa. Og saa forlod hun igjen Instrumentet med en lille utaalmodig Mine, der tydelig nok forraadte, at hun kjedede sig.

„Jeg vil læse lidt. Hvor det dog er trist, naar Tante Stella er borte. Hun er nu ogsaa ualmindelig livlig. Lad mig see — ja, jeg kan tage denne Bog, det er da i det mindste noget nyt."

Hun gik hen til Stolen, satte sig magelig i den og trak først den ene, saa den anden Fod op under Kjolen. Et Smiil spillede om de friske Læber.

„Gud veed, hvad dog Tante Stella vilde sige, om hun saae mig i denne Stilling med en Bog i Haanden. Det er egentlig urigtigt af mig at gjøre noget i hendes Fraværelse, som jeg ikke vilde tillade mig, hvis hun var til Stede. Men jeg kjeder mig saadan, og det er saa fristende."

Først læste hun, som det lod til, med megen Interesse;

men lidt efter lidt gled Hovedet længere ned mod Sofapuden, til det ganske sank om paa denne, og Bogen faldt ud af Haanden og ned paa Skamlen.

Saaledes sad hun i Halvslummer en lille Stund, da gav det et Ryk i hende, og hun sprang op og raabte glad: „Nu har jeg den, i Drømmen lød Melodien atter for mig," og hun ilede hen til Instrumentet, slog først Tonen an og begyndte saa at synge.

Begyndelsen af Melodien stod klart for hende, men den sidste Strofe kunde hun ikke finde. Flere Gange begyndte hun utrættelig forfra; men Slutningsstrofen var og blev borte. Da stampede hun utaalmodig i Gulvet med den lille Fod, og for sidste Gang vilde hun prøve sig frem:

„Min Kirke er i Skoven
Med Løvets Hvælv foroven,
Og Fuglens glade, frie Sang . . . ."

Før hun kom til den sidste Linie, som var saa svær at huske, sang en høi, klar Stemme:

„Den er min bedste Orgelklang.
Min Kirke er i Skoven
Med Løvets Hvælv foroven."

Hun udstødte et lille Skrig af Skræk og Forundring og vendte sig om; bag hendes Stol stod den Fremmede, hun havde mødt paa sin Spadseretur om Morgenen.

Da hun pludselig stod Ansigt til Ansigt med ham, undslap der ham et Forundringsraab.

Hun smilede blidt.

„Nu er det nok mig, der skræmmer Dem. Tante Stella

er toget til Byen. Men jeg venter hende hjem henad Eftermiddagen."

„Selv Stemmen," sagde han halv sagte.

Karen saae forbauset paa ham.

„Vilde De blot hilse paa Tante Stella? Eller har De maaskee et Ærinde til hende?" spurgte hun forlegen.

„Aa, det kan være det samme," svarede han og kastede sin Randsel udenfor Døren. „Jeg kan vente, til hun kommer."

Han lagde Hatten fra sig paa Bordet og satte sig i en Læneſtol. Karens Forbauſelſe steg.

Han smilede svagt.

„Jeg er træt. Jeg har gaaet en lang Vei."

„Ja, hvis De har gaaet hele Tiden, siden vi mødtes i Skoven i Morges, saa . . ."

„Tænkte jeg det ikke nok, det maatte være Dem. Saadan en Lighed to Gange paa en Dag . . . Ja, jeg har rigtignok gaaet hele Tiden, saa jeg er baade træt og sulten. Lidt Frokoſt, troer jeg, vilde gjøre mig godt. Men endelig ingen Anſtalter for min Skyld; et Stykke Beuf, eller Steg, eller hvad som helſt De har. Et Par blødkogte Æg kan ogsaa gaa an."

Karens Forbauſelſe kjendte ingen Grændſe.

„Men min Gud, jeg maa dog vide, hvem De er!" udbrød hun med stor Naturlighed.

„Det gjør intet til Sagen," svarede han med et lille Smiil. „Den Gjæſtfrihed, som en sulten Mave og trætte Lemmer kan gjøre Krav paa, har jeg for Øieblikket saa stor en Trang til, som vel nogen. Er det ikke nok?"

Karen saae underlig forlegen ud. Hun var lige ved at

faae Taarer i Øinene paa samme Tid som det komiske i hendes Stilling lokkede et Smiil frem paa de friske Læber, der var mest vant til at lee. Endelig kunde hun heller ikke længer modstaa sin glade ungdomsfriske Natur, der gav sig Luft i en klar, hjertelig Latter.

„Frokosten skal strax blive serveret," sagde hun med et skjælmsk lille Knix og forlod Værelset for at sætte frem, hvad Huset havde at byde.

Den Fremmede fulgte hendes lette Skikkelse med et halv forbauset, halv fortryllet Blik.

„Min Gud, hvilken Lighed," sagde han tankefuld. „Alt det gamle, skjøndt ikke glemte, staaer for mig paa ny, som var det skeet i Dag. Betty, min elskede, uforglemmelige Pige! Har hun ogsaa din rene, ukyldige Sjæl, der ikke kjendte til Falskhed eller Troløshed; Du, der før opgav alt, hvad vi kalde Lykke i Livet, før Du opgav den, dit Hjerte havde hengivet sig til? —

Nei, saadan en Sjæl findes ikke to Gange. Jeg har intet Haab derom. Det samme Ydre kan vel findes saa langt fra hinanden, i to forskjellige Verdensdele, — men Sjælen? —

Hvad nytter det at grunde derover. Denne Pige er jo intet, og kan jo aldrig blive noget for mig. Den, der en Gang er bleven skuffet saa bittert som jeg, tager sig i Agt for Fremtiden. Min Vei er afstukket, jeg seer den saa tydelig, ene, altid ene. Ene! Ene! min Gud, det er til at blive gal over!"

Han reiste sig heftig og gik med hurtige Skridt op og ned ad Gulvet.

„Det er godt, jeg snart reiser. Jeg vilde ikke kunde taale Synet af hende ret længe. Snart reise? — det var dog egent-

lig min Hensigt at blive her en Tid og hvile ud. Selv jeg er blevet træt en Gang af at vandre saadan hjemløs omkring. Ældre bliver jeg ogsaa, Tiden gjør sine Rettigheder gjældende. Hvorfor mon ogsaa mit Valg netop skulde falde paa Skatteborg: — Hvad skulde jeg paa Egenæs, nu da gamle Tove er død? Skatteborg derimod laa nærmest paa min Vei. Aa, Livet maa tages som det er, det nytter ikke at komme med Indvendinger. Skjæbnen er en ubøielig Magt, det nytter ikke at ville gaa af Veien for den, den gaaer med, altid med. Men endda vil jeg bort. Jeg . . ."

— „Frokosten venter!" sagde Karen og stak Hovedet ind ad Døren, og saa glemte den Fremmede Skjæbnen og fulgte sin Skjæbne i Skikkelse af lille Karen, der førte ham til den hyggelige Spisestue, hvor et velordnet Frokostbord snart tilfredsstillede hans omtalte Sult.

Karen var en yndig lille Værtinde, der ligesom anede sin Gjæsts Ønsker og forekom dem paa den høfligste Maade.

Konversationen var ikke meget ordrig, medens denne Virksomhed gik for sig, og da den Fremmede endelig lagde Kniv og Gaffel fra sig paa en Maade, der tydelig nok sagde:

„Nu er jeg fuldkommen tilfredsstillet," følte den lille, nybagte Værtinde sig betydelig lettere om Hjertet ved den Tanke:

„Saa, nu maa han da vel gaa!"

Men nei, lille Karen blev høiligen skuffet med Hensyn til dette Haab.

„Ja, nu er rigtignok min Sult stillet," udbrød Gjæsten med en vis Tilfredshed i Stemmen, „og det takker jeg min lille opmærksomme Værtinde for. Men, hvad de trætte Lemmer angaaer, er der meget tilbage at ønske. Vær derfor saa

venlig at anvise mig et Gjæsteværelse, hvor jeg tilstrækkelig kan udhvile dem og tillige, i det mindste for nogle Timer, befrie min lille Værtinde for min vist høist besværlige Nærværelse."

Karen rødmede over den sidste Ytring, som hun følte, hun saa vel fortjente. Og da hun kom tilbage til Dagligstuen efter at have sørget for, at der blev anvist den Fremmede det bedste Gjæsteværelse, Huset havde at byde, følte hun Noget lig Anger og Skamfuldhed i sit kjærlige lille Hjerte ved Tanken om, at deres Gjæst havde opdaget hvor uvelkommen han var hende.

„Men hvorfor siger han ikke sit Navn!" trøstede hun sig med. „Hvem kan føle sig tilfreds med at være sammen med et Menneske, hvis Navn man ikke engang kjender, skjøndt man har opfordret ham til at sige det. Der er jo noget høist mistænkeligt i det. Og nu — hvad vil Tante sige, naar hun kommer hjem og hører, at jeg har sat saadan en vildfremmed, navnløs Person til vort Bord, og ikke alene det; men at jeg endogsaa har anvist ham det bedste Værelse, det, som jo egentlig ene og alene er bestemt til Hr. Eilersen, hvis han engang skulde faae i Sinde at komme til Skatteborg?" —

„Det har jeg slet ikke tænkt paa før nu. Hun bliver bestemt vred for Alvor. Og det har jeg da ogsaa ærligt fortjent. Men du gode Gud, hvad skulde jeg gjøre? Han taler paa en Maade, som afviser al Modsigelse, skjøndt den er meget høflig. Egentlig har jeg været en rigtig Boldt i hans Hænder, et dygtigt Barn, der gjorde alt, hvad han befalede. Hvad om han er saadan en omreisende Snyltegjæst, som jeg har hørt Pastor Erikfen tale om, der reiser fra Gaard til Gaard og tærer paa sine Medmenneskers Gjæstfrihed? Saa sidder han for-

modentlig nu og leer dygtig af det „Guds Ord paa Landet“ som han her har stødt paa. Gud veed, om hans Badsæk endnu ligger udenfor Døren. Jeg vil liste mig hen og see, om jeg intet Navn eller Mærke kan finde paa den.“

Som sagt saa gjort. Karen listede sig ud af Døren. Jo rigtig, der laa Badsækken nok saa umistænkelig. Hun bøiede sig ned og undersøgte den omhyggelig i alle Ender og Kanter.

„Nei, ikke det mindste,“ sagde hun slukøret.

„Nei, ikke engang saa meget som et Bogstav,“ svarede den Fremmedes Stemme. „Tillader De, hvis De er færdig med at undersøge den?“ —

Karen udstødte et lille Skrig og lod den fæle Badsæk falde. I et Nu var hun inde i Dagligstuen og havde lukket Døren efter sig.

„Hvor rædsomt!“ sagde hun og kastede sig i Sofaen, hvor hun virkelig for Alvor gav sin Skam Luft i Taarer. „Jeg tør da aldrig mere see ham i Øinene.“ —

„Som alle de Andre!“ mumlede den Fremmede mellem Tænderne. „Tænkte jeg det ikke nok; nysgjerrige som Skader. Hun aner maaskee allerede Sammenhænget og sidder og laver Net til at fange Byttet i. Nei Tak, min Lille, denne her er en gammel Ræv, der ikke saa let gaaer i Fælden. Jeg sagde det jo forud, i det Ydre kan man vel finde Lighed; men Sjælen. — Hun saae dog saa naturlig og uskyldig ud.“

Han skyndte sig tilbage til sit Værelse og smækkede Døren remmelig haardt i efter sig.

„Det forandrer nu hele min Optræden her i Huset. Jeg

vil dog engang kunde takke min egen Person for den Venlighed, man maaskee vil vise mig. Jeg vil dog engang kaste den evige Mistro og Gaaen paa Jagt efter skjult Hykleri overbord, og see, om det ikke er muligt, at mit eget ringe Jeg formaaer at skaffe sig lidt Venskab, blot een eneste Solstraale til at oplyse den lange ensomme Vei."

Han tog en Mappe og et lille Reiseskrivetøi op af Vadsækken og satte sig med en tankefuld, utilfreds Mine hen at skrive.

Flere Timer var gaaet. Karen havde naturligviis ikke forvundet sin Anger og Undseelse over det skete. Men det var et Held for hende, at hun i Dag maatte paatage sig Tante Stellas huslige Pligter, der optog hendes Tid saa meget, at hun ikke ret længe ad Gangen kunde overgive sig til sine Selvbebreidelser over den ubehagelige Stilling, hun havde bragt sig selv i.

Endelig slog Middagstimen. Efter at have ordnet alt saa hyggeligt som muligt for den ventede Gjæst, gav hun med bankende Hjerte og Skamrødme Dorthe Ordre til at bede den Fremmede komme tilbords, hvis han ikke endnu var saa træt, at han maaskee foretrak at faae Maden paa sit Værelse.

Hun haabede af sit ganske Hjerte, han maatte foretrække det sidste; men de faste Trin, der nærmede sig Spiseværelset, berøvede hende snart dette Haab og med nedslagne Øine og en let Skjælven i Stemmen bad lille Karen sin noget alvorsfulde Gjæst tage Plads for Enden af Bordet.

Først havde hun bestemt ikke at berøre det Skete til ham,

men lade som ingen Ting. Men da hun nu kastede et stjaalet Blik bag Terrinen paa ham og saae, hvor alvorlige og forandrede hans Træk vare blevne, var det som hendes bløde, kjærlighedsfulde Hjerte maatte have Luft og kaste denne Byrde fra sig. Hun reiste sig hurtig og rakte ham med et bedende Smil Haanden.

„Tilgiv mig," sagde hun aabenhjertig. „Jeg veed, det var ikke rigtigt af mig. Men jeg var saa nysgjerrig og tillige ængstelig, fordi De ikke vilde sige mig Deres Navn. Det faldt mig pludselig ind, da jeg var bleven ene i Dagligstuen, hvad Tante vilde sige, naar hun kom hjem og hørte, at jeg havde givet det Værelse, som egentlig kun staaer og venter paa, om engang Gaardens Eier, Hr. Ellersen, skulde faae i Sinde at komme her, og som Tante næsten anseer for en Helligdom, at jeg havde givet det til Dem, en vild Fremmed, en, ja tilgiv mig, lige over for mig, en Navnløs. Da faldt det mig pludselig ind, at De havde kastet Deres Badsæk indenfor Døren, og jeg skyndte mig for om mulig at finde et Navn, eller et eller andet Mærke paa den, der nogenlunde kunde retfærdiggjøre mig i Tantes Øine. Ja, der var maaskee ogsaa nogen Nysgjerrighed iblandt, jeg veed det virkelig ikke rigtig selv; men det har der nok været."

Den Fremmede beholdt hendes lille Haand i sin og saae hende med et mildt Blik ind i de aabne, uskyldige Øine. Det alvorlige Udtryk forsvandt og et venligt Skjær udbredte sig over hans Træk.

„See, saa er jo den Ting klaret," sagde han med en blød Stemme. „Nu tænke vi ikke mere paa den. Giv mig lidt af den fortræffelige Kjødsuppe, der, hvis den er lige saa god,

som dens Duft er lovende, skal smage mig udmærket, især efter den lille, aabenhjertige Forklaring. Ja, et godt Ord finder altid et godt Sted, og Ærlighed vare længst. — Saa Tante er saa streng? Hvad om vi flyttede ud af Hr. Eilersens Værelse, før hun kommer hjem og faaer et af de tarveligere, et, der ikke kan saare hende."

„Nei, det er ikke Meningen," udbrød Karen rødmende. „Jeg skjuler aldrig noget for Tante. Jeg fortæller hende strax alt hvad der er foregaaet mellem os, selv om den fatale Badsæk. Nei, jeg følte kun Trang til at gjøre Dem en Undskyldning, da min Samvittighed sagde mig, jeg havde handlet urigtigt; jeg havde, om De saa vil, forurettet Dem," tilføiede hun med Taarer i Øinene.

„Foruret aldrig noget Menneske dybere, end De i Dag har forurettet mig, Barn," sagde den Fremmede med en let Skjælven i Stemmen. „Og nu, fortæl mig lidt om Deres Levevis her. Gaaer De meget ud. Hvad morer De Dem med de lange triste Vinteraftener? Om Sommeren kan jeg nok forstaa, Tiden løber for Dem; men om Vinteren, jeg seer ikke andet end Graat i Graat."

„Hvidt i Hvidt, mener De nok," lo Karen med sit gamle glade Sind. „Sommeren er deilig, det kan ikke nægtes, og at den løber for os, det er kun altfor sandt; men Vinteren er ogsaa herlig, den kaste vi ikke Brag paa. Hvad vi morer os med? Vi har det jo saa yndigt her, takket være Hr. Eilersen; det er akkurat som Gaarden tilhørte Tante, hun har Lov til at gjøre ligesom hun vil; men jeg tør nok ogsaa sige, hun gjør det saa godt, hun blot formaaer. Hun er den første oppe om Morgenen og den sidste i Seng. Hun holder Øie med alt og

sørger for, at ikke det mindste gaaer tilspilde. Hun glæder sig som et Barn til, hvis engang Gaardens Eier skulde finde Veien herhen og see, hvor hun har sparet og samlet og ordnet alt til hans Tarv og Fordeel. Men det fortjener han ogsaa tilfulde. Han er saa god og opoffrende, han giver saa meget og forlanger saa lidt. Ja, jeg har rigtignok aldrig seet ham; men jeg elsker ham dog endda, og det er mit høieste Ønske engang at faae ham at see. Jeg fritter engang imellem Tante ud om ham, men hun har saa lidt at fortælle, da hun aldrig selv har seet ham. Sær og underlig skal han være; men kun imod sig selv, andre er han lutter Godhed for: det maa nok jeg bekjende. Tænk Dem, jeg er her paa Gaarden som var jeg hans eget Barn. Nu skal De blot høre. Men kjeder det Dem ikke? Det er jo egentlig dumt af mig. at fortælle Dem alle disse Ting, der ingen Interesse kan have for Dem."

„Tvertimod, det interesserer mig meget, som De senere vil blive overbeviist om."

„Naa, seer De, for to Aar siden havde jeg den store Sorg at min Moder pludselig døde. Min Fader var allerede død, medens jeg var et lille Barn, saa jeg stod nu ganske ene i Verden, uden nogen Kundskab til at kunne ernære mig selv, da jeg ikke havde lært nok til at kunde paatage mig en Lærerindeplads og slet intet havde lært, der kunde give mig Adkomst til at opnaae en Plads som Husjomfru. I denne pinlige Stilling var Tante Stella det eneste Menneske, jeg kunde henvende mig til i min Forladthed; men hun var jo selv i en afhængig Stilling. Hun havde vel paa en Maade et godt og hyggeligt Hjem, men det var jo dog ikke hendes eget, saa hun uden videre kunde tilbyde mig at dele det. Dog, den

gode Sjæl betænkte sig ikke længe, hun skrev strax til Hr. Eilersen og modtog saa hurtig som muligt hans Svar, og tænk Dem, hvor god og kjærlig han var, Tante lod mig selv læse Brevet. Han skriver:

„Lad hende komme til Skatteborg og blive der til hun gifter sig eller dør."

Og saa har jeg været her siden. Ja, De kan nok begribe, at vi ikke i den Grad lægge Beslag paa Hr. Eilersens Ædelmodighed, som det var hans Mening at yde den. Jeg søger naturligvis at gjøre mig saa nyttig i Huset som mulig, og Tante har afskaffet en Jomfru, hun havde under sig, siden jeg kom her, da jeg udmærket godt kan bestride dennes Gjerning. Dog det veed han ikke, saa hans kjærlige Tilbud er lige stort. Men alt dette var det jo slet ikke, De spurgte om; De vilde have at vide, hvorledes vi morede os her om Vinteren. Udmærket godt. Om Dagen har hver sine Pligter at udføre, om Aftenen læse vi høit og passiare. Nu og da tage vi til Præstens eller til Herregaarden, og omvendt komme de til os. Og Julen — kan De tænke Dem noget saa deiligt som en Juul paa Landet? Det er min bedste Tid. Saa have vi et stort Juletræ med Presenter til alle og enhver i Huset, lige fra Forvalteren til Gaasedrengen. Lutter glade, smilende Ansigter møde Blikket, hvorhen det vender sig, og saa denne hyggelige Travlhed med at bage Kager og lave Presenter lige til det sidste, ja, for om vi end begynder nok saa tidlig, slaaer det endda ikke til og vi blive aldrig færdige, før det sidste Øieblik."

„Saadan en Juul var det nok værd en Gang at opleve," sagde den Fremmede tankefuld.

„Ja, kan De ikke det!“ udbrød Karen livligt, men standsede rødmende. „Jeg mener, saadan er vel Julen overalt paa Landet,“ tilføiede hun nølende. „Saadan have de den da ogsaa hos Præstens og hos Herremandens. Det er der slet ikke noget sjeldent i. Men det bedste af det Hele er dog den Aften, naar vi have alle de fattige Børn samlede her oppe og uddeler Klæder og Bøger og mange nyttige Gjenstande blandt dem. Og bag efter faae de Thee og Julekage og naar Klokken er otte Risengrød, Oxesteg og Æbleskiver. Det skulde De see, en saadan Glæde er man kun Vidne til en Gang om Aaret og det er paa denne Aften. Alt det sørger ogsaa Hr. Eilersen for. Han sender hver eneste Juul en stor Sum Penge til Tante og overlader til hende at vælge og ordne det Hele, saa Børnene ret kan have Nytte og Fornøielse deraf. Ja, saa er her naturligviis ogsaa et Par Juleballer og jeg holder meget af at dandse. Herremandens har et Bal, Præstens et og saa et for de saakaldte Dannede, der staaer paa Kroen. Holder De af at dandse?“

„Jeg veed det ikke. Jeg har aldrig prøvet derpaa.“

„Aldrig prøvet derpaa! Stakkel, det maa være tungt. Tænk blot Musiken og de oplyste Værelser, og saa fremfor alt selve Dandsen.“

„Er Musikken da saa udmærket herude,“ spurgte den Fremmede med et tilbagetrængt Smiil.

„Aa, det er som man tager det. For den Glade er alt godt, et glad Hjerte gjør nøisom. Jeg er henrykt naar Musikanterne begynde at stemme deres Instrumenter, og det ere de Fleste med mig. Der findes naturligviis enkelte Undtagelser, nogle faa Skumlere, der ikke ere tilfredse med noget. —

Men er De allerede heelt færdig med at spise? maae jeg ikke komme med et lille Stykke And endnu? — Ja skal vi saa reise os! Jeg har ladet Dorthe dække Kaffebordet i Dagligstuen. Naar vi har drukket den, ønsker De maaskee at gaae en lille Tour, saa kan jeg imidlertid tage mig af et og andet i Huset."

„Naa, saa De vil saa gjerne af med mig. Ja, saa faaer jeg vel gaae Touren, skjøndt Gud veed, jeg fik nok af den i Morges."

„Aa, ja, gaae endelig. For nu veed jeg virkelig ikke mere, hvad jeg skal more Dem med, og paa den anden Side vil jeg nødig forsømme noget af det, Tante har paalagt mig at besørge i hendes Fraværelse. — Bliver De vred paa mig? Jeg er nok alt for ligefrem; men jeg har ikke lært det bedre, De maa tage mig, som jeg er, jeg bliver desto værre aldrig anderledes. Tante retter paa mig hver Dag; men det nytter intet. Gaaseurten bliver dog aldrig en Rose."

„Eller omvendt," faldt den Fremmede alvorligt ind. —

Kaffen var baade lavet og drukket. Karens Gjæst havde pligtskyldigst begivet sig paa den ikke forønskede Tour og Karen selv var nede i Kjøkken og Fadebuur, hvor hun satte til Side, ordnede og gjorde alt saa net, at det var en Lyst at see.

Da hun var færdig, var det allerede blevet halvmørkt og efter at have sat et Fad med Æbler i Bageovnen skyndte hun sig op i Dagligstuen, hvor hun tændte den store Lampe, som hun altid pleiede, naar hun ventede Tanten hjem fra Byen. Derpaa kastede hun et Par Stykker Brænde i Ovnen, fremtog nogle Roser og Lavendler fra en af disse velbekjendte blaa Potpourikrukker, som endnu findes i de fleste gammeldags Huse.

Snart udsendte Røgelsen sin behagelige Duft og det livsglade venlige Ansigt, der saae sig om med et tilfreds Smiil, gjorde sit til for at oplive det iforveien hyggelige Værelse.

„Han bliver længe borte, Stakkel," sagde hun drømmende. „Det var næsten Synd af mig, igjen at jage ham ud, da han var træt og nødig vilde. Men hvad skulde jeg gjøre med ham uden Tante? Gid hun dog ogsaa snart kom. Mon det ikke er hende? Jeg synes jeg hører en Vogn. Jo! der er hun bestemt." Og Karen fløi ud af Døren med straalende Øine.

Det var virkelig Tante Stella. Snart var Reisetøiet hængt til Side og adskillige Ordrer givet til Høire og Venstre, hvorpaa man havnede i Dagligstuen og Karen fortalte Dagens Hændelser.

„Men mit kjære Barn, hvor kunde Du dog finde paa at give ham Hr. Eilersens Værelse? Det begriber jeg virkelig ikke, da Du veed, jeg aldrig tillader nogen at beboe det. Der er jo Værelser nok, Du kunde vælge iblandt. Jeg forstaaer det ikke!"

„Jeg heller ikke, lille Tante," svarede Karen oprigtigt. „Men lige godt har jeg baaren mig saa dumt ad. Han tilbød mig strax, da jeg fortalte ham Sammenhænget, at bytte og tage et andet."

„Men det gjorde Du da ikke, Barn?"

„Nei, hvor kunde jeg dog det!"

„Og saa denne Vadsækkehistorie. Det Hele er mig yderst ubehageligt. Gud veed, hvem han er, og hvorfor han ikke ligesaa godt strax sagde Dig sit Navn, nu maae han jo dog sige det til mig. Men det har naturligviis været, fordi han har mærket, Du var nysgjerrig."

„Ja, men det var jeg jo egentlig slet ikke, lille Tante. Jeg var kun bange for, at der var noget Galt med ham og at Du skulde blive vred paa mig, naar Du hørte, hvor keitet jeg havde baaret mig ad."

Her blev Tante og Niece afbrudt i deres Samtale ved en let Banken og den Fremmede traadte ind med et Brev i Haanden.

„Undskyld, mine Damer, at jeg forstyrrer dem. Men da jeg hørte af en af Folkene, at Frøken Theden var kommet hjem, skynder jeg mig med at give Oplysninger om, paa hvis Anbefaling, jeg gjør Krav paa Deres Gjæstfrihed for en Tid. Her er et Brev med nogle Linier fra min Ven, Ingenieur Eilersen. Jeg har nemlig længe ønsket at tage Prospekter af det nordlige Jylland, især paa denne Tid af Aaret, og da han kjendte dette Ønske hos mig, tilbød han mig at tage Ophold paa Skatteborg, saalænge jeg havde fornødent. Mit Navn er Hartmann og min Stilling, som Damerne vel alt have gjættet, Landskabsmaler."

„Maa jeg saa ønske Dem hjertelig velkommen til Skatteborg," sagde Tante Stella og rakte ham venligt Haanden. „Hr. Eilersens Venner vil altid være oprigtig velkommen her, ikke blot, fordi han har Ret til at fordre det; men ogsaa fordi vi have saa meget at takke ham for og holde saa meget af ham, skjøndt vi destoværre aldrig have seet ham, at disse venlige Følelser omfatte enhver, han holder af. Gid De vel maae føle Dem hjemme her og at det ikke maa være ganske forgjæves, De har gjort Reisen herover paa denne mindre behagelige Aarstid. Her findes mange Steder i Omegnen, der nok kunne vække en Malers Lyst til Gjengivelse, skjøndt jeg,

Sagen seet fra mit Standpunkt, vilde have troet, Sommeren egnede sig bedre dertil."

„Ja, men det er netop jydske Vinterlandskaber, jeg ønsker at studere," svarede Hr. Hartmann smilende; „ellers vilde jeg ganske vist have foretrukket et Sommerbesøg paa Skatteborg. Jeg har allerede gjort mig lidt bekjendt med den nærmeste Omegn og har været saa heldig at finde flere Steder, der fuldkomment love at opfylde, hvad jeg tragter efter."

„Ja, Tante Stella, Hr. Hartmann er allerede gammel paa Stedet," faldt Karen ind. „Det er den Herre, jeg fortalte Dig, jeg mødte i Skoven i Morges."

„Jeg kom nemlig senere hertil i Aftes, end jeg havde ventet, og da jeg var bange for at gjøre Uleilighed ved saaledes umeldt at falde ind i Huset, foretrak jeg at tage Ophold paa Kroen i Nat. Der staaer mit Reisegods, som maaskee en af Folkene faaer Lov at hente engang i Morgen."

„Med største Fornøielse. Gaae ned, lille Karen og giv Ole Ordre til straks at hente det. Og nu, hvis De tillader, vil jeg læse Hr. Eilersens Brev, der er maaskee et eller andet med Hensyn til Deres Ophold her, som han ønsker ordnet."

„Og jeg vil, hvis De intet har derimod, for i Aften trække mig tilbage til min Eensomhed. Jeg er, oprigtigt talt, ikke fri for at være lidt træt efter Reisen og har desuden et Par Breve, der maa besørges. Imorgen derimod, haaber jeg at være mere selskabelig, saa Damerne ikke skulde blive alt for bange for maaskee at have Udsigt til at maatte døie et længere Ophold af min Ringhed." —

„Er han allerede gaaet?" spurgte Karen forundret, da

hun kom tilbage og fandt Tante Stella ene. „Har Du læst Brevet?"

„Ja, mit Barn, Hr. Eilersen opfordrer mig til at vise ham al mulig Gjæstfrihed. Saa det var jo godt, Du anviste ham det bedste Værelse i Huset. Nu er der kun den kjedelige Badsækkehistorie tilbage. Men han seer mig ud til at være en meget klog Mand, Verdenskundskab har han vist i en høi Grad, saa han har nok ved første Blik gjennemskuet min lille uerfarne Pige, og det maa han helst i denne Sag. Desuden har Du jo gjort ham en ærlig og oprigtig Undskyldning. Jeg kan godt lide hans Ydre og hans Væsen; men det er mærkeligt, det forekommer mig, at paa samme Tid, som der er noget Solidt og Aabent ved ham, er der noget Ubestemt og Skjult, der af og til skinner frem og virker høist forstyrrende paa min Mening om ham. Men lad os ikke dømme efter saa kort et Bekjendtskab, det er bedre at vente og see. Han skal have Thee paa sit Værelse i Aften. Sørg for, at han faaer det bedste, Huset formaaer. Jeg vil imidlertid gjøre mit Regnskab op og see, hvad jeg har givet ud i Dag. Det er en lumsk Ting, at gaae i Boutikker, Barn; man seer saa meget og kommer let til at kjøbe noget, man egentlig slet ikke har tænkt paa, da man tog hjemme fra. Ja, det er akkurat det samme som at gaae paa Auktioner. Naa, det forstaaer Du Dig nu ikke paa. — Har Du havt Bud nede hos gamle Mette, hvordan havde hun det. Hvad Mad sendte Du hende?"

„Ja, hvad tænker Du vel, Tante Stella! Hun var oppe, da Ole kom der, og det der er værre endnu, hun var ifærd med at ville gaae herhen, for at vi ikke skulde have Ulejlighed med at sende hende den Smule Mad. Jeg lod Ole gaae

tilbage og paa det strengeste forbyde hende at finde paa noget lignende i Morgen. — Naa, saa er det vel bedst, jeg gaaer og sørger for Hr. Hartmanns Aftensmad. Troer Du, han bliver her til Juul? Han ønskede saadan i Middags at være her en Juul. Nu er der jo god Anledning til det. Det kunde være nok saa morsomt at have ham her. Saa havde jeg da altid en til at hjælpe mig med at faae Juletræet ordnet og pyntet. Jeg maae altid staa paa en Trappe for at faae de Presenter hængt op, der skal i Toppen, men han er stor nok til at kunde naa derop uden saadan Hjælp. Der er levnet noget Andesteg fra i Middags, skal han have det?"

„Ja, naturligviis. Men forstyr mig nu ikke i mit Regnskab. Jeg savner mindst fem Daler og kan ikke paa nogen Maade huske, hvad jeg har givet dem ud til."

„Det kommer nok, lille Tante, Du savner altid fem-sex Daler, naar Du kommer hjem fra Dine Byreiser, og kan aldrig i første Øieblik huske, hvortil Du har brugt dem; men saa næste Dag, naar Du har sovet derpaa, indfinder Flygtningerne sig angrende og give Dig et fuldkomment tilfredsstillende Regnskab. Det samme spaaer jeg Dig, bliver Tilfældet med disse fem," sagde Karen leende.

„Naa, gaae nu, lille Næsviis, og klar Dine egne Sager, saa klarer jeg vel mine," svarede Tante Stella og truede ad hende.

Da Karen vaagnede næste Morgen havde hun Følelsen af noget Nyt, noget Forventningsfuldt. Dagen lovede tillige at blive rigtig smuk af en Efteraarsdag at være. Fuglene sang saa fornøiede, som var det det deilige, lovende og op-

fyldende Foraars Ankomst, de forkyndte, istedetfor den mørke, indesluttede Vinters. Solen brød frem bag nogle tætte Skyer, der paa en noget foruroligende Maade mindede om Snee; men hvad gjorde det, naar blot Solen vandt Seir og det gjorde den, Skyerne maatte vige og Solstraalerne sænkede sig rødmende over den hendøende Natur og laante den atter Liv og Farve, saa man næsten fristedes til at drømme Sommeren om igjen.

Karen aabnede sit Vindue og stak Hovedet ud.

„Godmorgen!" lød en dyb Stemme nede fra Haven. „Det er ikke saa daarligt gjort af et Bybarn, vel? Jeg har allerede spadseret om en halv Timestid. Det er en deilig stor Have. Den maa være smuk om Sommeren."

„Aa, saa smuk. Nu kommer jeg strax ned," raabte Karen glad. „Saa skal jeg vise Dem de smukkeste Udsigter. Ja, De har maaskee allerede været oppe i Lysthuset paa Bakken? Der er nydeligt."

„Nei, jeg har ingen Bakke seet. Tak for Deres Venlighed, jeg vil være glad ved Deres Selskab."

Karen skyndte sig at tage Hat og Shawl paa og hastede derpaa ned ad Trappen og ud i Haven.

„See, her er jeg! Nu begynde vi først ved Syrenalleen, og saa gaae vi videre fra de smukke til den smukkeste Udsigt. Ja, De vil nok komme til at sande det gamle Ordsprog: Morgenstund har Guld i Mund. Men præcis Klokken otte maae vi vende hjem. Saa har Tante Stella Theen færdig og hun holder ikke af at vente. Igaar var det saamæn første Gang i de to Aar, jeg nu har været her, at jeg kom for seent hjem til Theen, og det var De, skjøndt ufrivillig Skyld i."

„Var jeg. Det har jeg nok Lyst til at faae Oplysning om, hvorledes?"

„Ja, det var af lutter Forbauselse over Deres pludselige Fremtræden i Skoven. Den kom saa uventet og jeg havde slet ikke Idee om hvem De var og hvorfra De muligviis kunde komme. Ja, saa kan De nok begribe at en stakkels Landsbypige fik noget at tænke paa. En Tid stod jeg naturligviis ganske stille og grundede over, hvem De dog kunde være, og senere gik jeg langsomt og grundede paa det samme. Følgen heraf var, at jeg mod Sædvane kom for seent hjem til Thee. Men nu da De veed, hvem jeg er og jeg veed, hvem De er, har vi ikke en saadan Undskyldning til at udeblive. Hvad synes De saa om denne Udsigt, især naar De tænker Dem den en smuk Sommermorgen. Ja, som Maler maa De jo være i Besiddelse af en stor og rig Fantasi."

„Det vil jeg langtfra udgive mig for," svarede Hr. Hartmann alvorlig. „Havde jeg faaet Lov som den vilde Plante til frit at udfolde min Vext, vilde min Fantasi maaskee have voxet mig over Hovedet. Nu derimod staaer den bidslet og sadlet til op over Ørerne. Men saa høit kan den dog endnu flyve som til at drømme sig ind i en Sommermorgen paa en Efteraarsdag som denne," tilføiede han smilende.

„Naa, og mere behøves ikke ved denne Leilighed," lo Karen; „men skal vi nu gaae videre, der er meget at see, naar vi skal tage alt med, maa De tro. Hvor mange Tdr. Land, tænker De vel denne Have indeslutter?"

„Saadan noget har jeg ikke den mindste Idee om."

„Ikke det. Hvad veed De saa? Forresten, Ærlighed varer længst, da jeg kom hertil, var jeg naturligviis ligesaa,

ja jeg kan vel trøstig sige, meget mere uvidende end De nu. Jeg gjættede uden videre paa en Tde. Land og saa er den fire."

„Fire Tdr. Land! det er jo ikke saa lidt. Naa, saa her er Bakken med det omtalte Lysthuus."

„Ja, pas nu paa! Her synes jeg er det smukkeste Punkt ikke blot i Haven, men i hele Omegnen."

Imidlertid gik den flittige Tante Stella og syslede i Kjøkken og Spisekammer. Hun havde allerede været oppe i flere Timer. Frøken Theden var altid tidlig paa Færde, noget den, der bestyrer en stor Landhusholdning, nødvendigvis maa være, naar alt skal gaae, som det bør.

Efter at have ordnet alt derude paa det omhyggeligste, gik hun ind i Spisestuen, hvor et hyggeligt Theebord stod dækket og gav sig til at lave Theen, samt rettede paa et og andet, som ikke fandt Naade for hendes skarpe Blik.

„Gud veed, hvor nu Karen bliver af? Klokken mangler kun nogle Minutter i otte. Jeg vil nødig, hun skal begynde at forsømme den en Gang fastsatte Tid. Ungdommen har godt af at vænne sig til Punktlighed i alt. Det er bedst Dorthe gaaer op og spørger Hr. Hartman, om han vil have sin Thee paa sit Værelse. Jeg vilde næsten ønske det; om Morgenen har man ingen Tid at give bort til at konversere i. Ja, det maa da blive Karens Sag."

Hun ringede paa Dorthe for at faae dette Ærinde besørget; men denne svarede, at den fremmede Herre slet ikke var paa sit Værelse, men gik og besaae Haven med Frøken Karen.

„Med Karen! Du milde Gud, hvad skal nu det sige. Er

det noget, allerede saa tidlig at begynde at spadsere sammen. Dagen er lang nok til den Slags. Jeg troede Karen var paa sin sædvanlige Udflugt. Naa, der kommer de, det er da godt, Tiden ikke er løben fra dem, saa de glemme mig og Theen. Den Ungdom, den er dog saa ufornuftig. Naa, jeg har vel ikke været bedre i min Tid. — Det var et Par deilige, røde Kinder, Du har faaet Dig, lille Karen, og Hr. Hartman! De hører nok ikke til Sypsoverne. Vil De saa komme og faae Dem en Kop varm Thee, den, tænker jeg, skal gjøre godt ovenpaa saadan en Efteraarstour. Jo, De kommer akkurat paa Slaget otte, Du behøver ikke at see saa ængstelig paa Uhret, Karen. De synes vel godt om Haven? Det er nu min Stolthed. Jeg har saamænd selv givet Planen til den, og der er endnu altid noget at forandre og forbedre. Karen, ræk Hr. Hartman Tvebakkerne. Det hjemmebagte Rugbrød er noget, De først skal vænne Dem til; det er baade surere og stærkere i Smagen end det, De er vant til at faae i Byen."

„Hjemmebagt Brød er noget vi Kjøbenhavnere netop sætte høit i Ære. Vi ere dog ikke saa dumme at foretrække Klid og Ærter for ægte Rug," sagde Hr. Hartman smilende. „Men det er ellers sjeldent nutildags at høre tale om hjemmebagt Brød, selv paa de større Bøndergaarde; de fleste Steder, man kommer, sende de deres gode uforfalskede Rug til Mølle og faaer blandet Brød istedetfor. Jeg glædede mig netop i Gaar ved at see, det ikke var Tilfældet paa Skatteborg. — Tak, det var en fortræffelig Kop Thee. Og nu, mine Damer, vil jeg beskedent trække mig tilbage til mine Enemærker. Naar Frøken Theden vil være saa venlig at opgive mig Klokkesletter

paa de forskjellige Maaltider her i Huset, lover jeg at indfinde mig præcis; skjøndt Kunstner, er jeg ingenlunde distrait, hvilket Tiden vil vise. I den Retning skal De idetmindste ingen Ærgrelse faae af mig."

„Saa er De i Sandhed en sjelden Kunstner," sagde Tante Stella venligt. „Vi drikke Thee om Morgenen Klokken otte, spise Frokost Klokken elleve, Middag Klokken to og drikke Kaffen lige ovenpaa. Til Aften spise vi Klokken syv. Men lad mig nu see, De ikke har lovet mere, end De kan holde."

Længere Tid var gaaet. Vinteren havde afløst Efteraaret og man nærmede sig nu med raske Skridt Julen. Men endda talte Hr. Hartman ikke om at tage tilbage til Kjøbenhavn. Det lod til at Tiden gik fortræffelig for ham paa Skatteborg. Til alle Maaltiderne indfandt han sig punktlig, som han havde forudsagt. Mellemtiden benyttede han til, naar Veiret var nogenlunde godt, at tage Prospekter af Omegnen, eller i modsat Fald opholdt han sig paa sit Værelse og beskjæftigede sig med at læse, tegne og skrive. Aftenen derimod tilbragte han i Damernes Selskab, læste høit for dem eller fortalte dem et eller andet Eventyr, som han havde oplevet paa de mange Reiser, han havde foretaget i Selskab med sin Ven Ingenieur Eilersen, noget, der gav dem dobbelt Værd i begge Damernes Øine.

Han havde netop i disse Dage givet Frøken Theden en temmelig stor Sum Penge, som Hr. Eilersen havde bedet ham tage med til de sædvanlige Juleudgifter. Og i den Anledning havde man nu meget travlt naar man kom sammen om Aftenen, med at udkaste Planer om den bedste Anvendelse af disse.

Karen var allerede i fuld Beskjæftigelse med en Mængde Arbeider, som hun forsikkrede, hun ikke havde Idee om hvor hun skulde faae færdig til rette Tid. Men naar man fulgte hendes Hænders hurtige Bevægelse, kunde man let forstaae, at alt nok vilde komme i Orden og lille Karen endda faae Tid til at pynte Juletræet, som hun var saa angst for ikke at faae.

Tante Stella havde allerede flere Gange gjort smaa Reiser til Byen for at gjøre diverse Indkjøb, ja, selv Hr. Hartman havde baade til Vogns og til Hest gjort lignende Farter og var hver Gang vendt tilbage med en, som det lod til, velforsynet Vadsæk.

Nu sadde De netop om det runde Bord i Dagligstuen. En hyggelig Ild flammede i Ovnen og Lampen brændte klar og venlig.

Alle Tres Ansigter lyste af Glæde og Tilfredshed. Kun nu og da lagde en Sky sig over den Fremmedes høie Pande; men den maatte snart igjen forsvinde ved Klangen af Karens glade Latter, eller hendes barnlige, naive Udbrud, der ingen Skjænd taalte.

„Hør, det falder mig pludselig ind," sagde hun med et spørgende Blik paa Hr. Hartman, „mon De, naar alt kommer til alt, slet ikke bliver her Julen over for at tilbringe den paa Landet, men ene og alene for en Gang i Tiden at gjengive en saadan Scene, som f. Ex. Juleaften om Juletræet, paa Lærredet. Og at saa Tante Stella og jeg, naar vi mindst ane det, see os fremstillede for Publikum som to frygtelige Karikaturer tilligemed de stakkels, fattige, smaa Bønderbørn og deres Forældre, som jo ogsaa vil være tilstede ved Uddelingen af Gaverne. Jeg har før hørt omtale at Skribenter og Kunstnere

ikke ere til at stole paa. Men det vil jeg sige Dem, det kunde jeg aldrig tilgive Dem om De misbrugte vor Godtroenhed paa saa styg en Maade."

„Men hvad bringer Dem nu pludselig paa saa urimelig en Tanke," spurgte Hr. Hartman forbauset. „Hvorledes er netop i dette Øieblik, hvor vi sidde og tale sammen i al Venlighed, en saadan Idee opstaaet i Deres lille Hjerne? Kvinden er dog i Sandhed fuldkommen uberegnelig. Kan De et eneste Øieblik tilbro mig at være en saadan Forræder, efter at vi saalænge have levet sammen under et Tag. Det er ikke meget smigrende for mig, maa jeg sige."

„Saa, bliv nu bare ikke vred! De sagde jo i dette Øieblik selv, at Kvinden er uberegnelig. Hvorfor skulde jeg da gjøre en Undtagelse fra Regelen. Jeg fik pludselig den Tanke, der er baade vist og sandt. Men hvem kan staae til Ansvar for sine Tanker, de komme og gaae og ere, som De vel veed af Erfaring, toldfri. Forresten er De selv Skyld i, at der nu og da maa opstaae en Slags Tvivl hos En om Deres virkelige Jeg; der er nu og da en forunderlig Dobbelthed i Deres Fremtræden, et noget, jeg ikke forstaaer at forklare for mig selv, men som Tante Stella da ogsaa har lagt Mærke til og det lige fra det første Øieblik, hun vexlede Ord med dem."

„Ja, naar jeg har begge Damerne imod mig i dette Punkt, er det lige saa godt, jeg strax erklærer mig for besiret og lader dette Thema uomhandlet indtil videre. Vær imidlertid overbeviist om dette her, hvad De saa ellers tænker om mig, at De aldrig skal komme til at angre den Venlighed og Gjæstfrihed, De har vist mig under dette Tag. Og nu, vi slap, saa vidt jeg mindes, ved Ole Jensens Datter Mette, var det

ikke en Hvergarnskjole, Damerne vare enige om, hun vilde have mest Nytte af?"

„Jo, en rigtig tyk Hvergarnskjole; for hun slider saa svært paa sit Tøi," sagde Tante Stella ivrig for at udslette den lille Scene, der nylig havde fundet Sted mellem de Unge, og som Karen havde været ubetænksom nok til at drage hende med ind i. „Og Ole Smeds lille Karen, foreslaaer jeg, skal have nogle rigtig varme Uldstrømper og et Par mørke Bomuldsforklæder. Lad Ilden ikke gaa ud i Kakkelovnen, Karen. Jeg begynder at fryse lidt, det er ikke Tegn til, at Du har passet den ordentlig i Aften."

„Skulde man dømme efter Frøken Karens flammende Kinder, maatte man før tro, hun havde passet den altfor godt," sagde Hr. Hartman med lidt Bitterhed. „Men det er maaskee den indre Varme, der giver sig Luft paa denne Maade."

„Ja, varmt er der herinde," lo Karen og saae ham kjæk ind i Øinene. „Gud være lovet, mit Hjerte er ingen Iskjælder, jeg kan fryse blot ved at tænke mig Muligheden af, at det var en saadan. Men nu skal jeg see til Kakkelovnen, lille Tante Stella. Du maa ikke fryse, hvad bliver der saa af alle de kjærlige Tanker, de smaa Børn trænge til i dette Øieblik. See, saadan en stor Knude Brænde skal nok hjælpe til at fremlokke dem."

Senere, da man havde drukket Thee og Hr. Hartman havde trukket sig tilbage til sit eget Værelse, undlod Tante Stella ikke at foreholde Karen sin Ubetænksomhed lige over for deres Gjæst.

„Hvor kunde det falde Dig ind, kjære Barn," sagde hun blidt. „Huft paa, han er ene blandt os, og saa yndefelig at

angribe ham, uden nogen mulig Grund, naar han sidder og taler med os i al Venskabelighed og viser os saa megen Tillid og jeg tør vel tilføie i nogle Retninger endogsaa Fortrolighed, og saa kaste ham saadan en umotiveret Tvivl om hans Karakteer lige i Øinene. Jeg forstaaer mig virkelig ikke paa Dig, Karen."

„Nei, jeg forstaaer mig heller ikke selv, søde Tante. Det kom saadan over mig ganske pludselig. For i Grunden," hun rødmede let og stirrede ufravendt paa Lampen, „i Grunden kan jeg godt lide ham. Men nu og da er der noget i hans Øine, der ligesom saarer mig, eller om Du hellere vil, vækker min Tvivl, noget saa mærkværdig gjennemborende, søgende, ja, jeg kunde næsten sige granskende, som det var ham en virkelig Opgave at studere mig ud og ind, noget, som vilde han ikke tage mig for, hvad jeg virkelig er, men som om han var paa Luur efter at gribe mig i et eller andet, jeg veed ikke hvad. Jeg har den Fornemmelse, som jo egentlig er latterlig, at han ikke troer jeg er mig selv lige over for ham, men at jeg spiller en Komedie med ham, som han gaaer paa Jagt efter at opdage. Det fornærmer mig, skjøndt jeg maaskee gjør ham Uret og det Hele kun er en Idee af mig. Du gode Gud, hvorfor skulde jeg dog gjøre mig den Uleilighed at spille Komedie med ham. Saa meget er han da ikke værd, at jeg skulde forkaste mit eget Jeg, hvor ubetydeligt det end kan være, for at behage ham. Men saa til andre Tider er han jo ligefrem og elskværdig og der er ikke Tanke af Tvivl eller Gaaen paa Jagt i hans Blik; han synes tvertimod at tage mig ligefrem for det, jeg er. Og saa glemmer jeg reent disse ubehagelige Skyggesider af hans Væsen, som dog bestandig kommer igjen

naar jeg mindst tænker paa dem. Og det var netop Tilfældet i Aften. Du skulde blot see, hvor han sad og speidede og ligesom nu og da smilede høist tvetydigt naar jeg talte i al Uskyldighed og af mit ganske Hjerte. Derfor maatte jeg have Luft og det fik jeg da ogsaa. Nu, jeg holder i Grunden virkelig af ham."

„Du er en Taabe, Barn," sagde Tante Stella med et let Anstrøg af Utilfredshed i sin Stemme. „Gaae nu og læg Dig og lad os saa for Eftertiden ikke faae en Gjentagelse af lignende Scener."

„Godnat, søde Tante Stella. Du er da ikke vred paa mig? Jeg synes Din Stemme tyder hen derpaa. Jeg kan virkelig godt lide ham."

„Ja, gaae nu blot tilsengs, Barn. — Godt lide ham!" gjentog Frøken Theden ved sig selv, da Karen havde forladt Værelset. „Gud give det ikke var meer. Vel ere mine Øine gamle; men de see dog længere end dine unge, lille Stakkel. Du er fanget, skjøndt Gud veed, jeg ikke har mærket, han har gjort der mindste for at vinde dette Bytte og maaskee ikke engang aner, det er hans. Hvad skal det blive til? Gid han blot snart reiste. Selv om han besvarede hendes Følelser, hvad saa, en fattig Maler, ja, for efter hvad man kan faae ud af hans egen Tale, maae han jo være fattig, altsaa en fattig Maler og en fattig Pige? — Naa, Klokken er elleve, det er vel bedst jeg gaaer til Ro og lader Vorherre om Resten. Han veed dog bedst at lede vore Veie."

Næste Dag opholdt Hr. Hartman sig usædvanlig meget paa sit Værelse og sagde strax efter Theen Godnat til Da-

merne, noget han aldrig pleiede, da det var deres bedste Tid til at passiare.

„Kan Du nu see, Du har fornærmet ham," sagde Tante Stella fortrydelig. „Mændene ere ikke saadan til at lege med, de ere saa vidt forskjellige fra os. En Kvinde kan langt bedre taale at høre Sandheden end en Mand."

„Du indrømmer altsaa dog, Tante, at det var Sandheden, jeg sagde ham! Det glæder mig, thi jeg veed, Du gjør aldrig et Menneske Uret med din gode Villie, og paa den anden Side har Du saa megen Erfaring og Verdenskundskab, at Du ikke let dømmer overilet eller feil om Nogen."

„Ja, nu slaaer Du mig med mine egne Vaaben, Barn," svarede Tante Stella smilende. „Jeg synes selv at der er noget underligt speidende eller lurende ved ham nu og da. Det yttrede jeg jo allerede den første Dag til Dig, hvilket Du var ubetænksom nok at fortælle ham i Gaar. Vær derfor paa din Post, min Lille og prøv Guldet, før Du erklærer det at være ægte."

„Hvad mener Du med det, Tante Stella?" spurgte Karen og blev ganske bleg.

„Jeg mener intet, hvis Du ikke forstaaer mig. Forstaaer Du mig derimod, saa mener jeg det, jeg sagde: vær paa din Post."

„Hvor Tante Stella var besynderlig i Aften," tænkte Karen, da hun var kommet op paa sit Værelse og sad og broderede paa et lille Arbeide, Frøken Theden ikke maatte see, da det var en Julepresent til hende. „Være paa min Post! Med hvad? — Hvor han var kjedelig i Dag. Jeg har aldrig seet

ham saa kold og tvær før. Mon det er fordi jeg har opdaget ham? Eller maaskee netop det modsatte, fordi jeg har taget feil af ham. Ja, gid jeg havde taget feil. Der er saamæn ingen, der vilde være gladere over det, end netop jeg. Naa, Gud skee Lov, nu reiser han jo strax efter Nytaar, saa kan det saamæn være mig det samme, hvad Slags Folk, han hører til. Og dog — jeg vil saa gjerne see ham fuldkommen reen og klar, at jeg rigtig kan glæde mig ved hans Minde. Jeg troer, jeg har saa megen Interesse for ham, fordi han er en Ven af Hr. Eilersen, det sagde jeg ham ogsaa forleden. Men det lod slet ikke til, han fandt Behag deri. — Jeg tænker Tante Stella vil synes rigtig godt om denne Krave, den er med Egensødder, det yttrede hun en Gang maatte see smukt ud. Hvad mon han vil synes om Jagttasken? Jeg finder Hunden er saa sød og har saadan ærlige, aabne Øine; det er netop det, hans undertiden røbe saa sørgelig en Mangel paa. Den Jagttaske, han for Øieblikket bar, seer saa falmet og medtaget ud. Stakkel, han har ikke meget — det mærker man paa alt. Gud veed, hvorfor jeg egentlig siger Stakkel. Penge gjør saamæn ikke altid lykkelig, det seer vi paa Hr. Eilersen, der flakker om som en Fredløs. Hvor det ogsaa er forunderligt at være rig og have saa meget, og endda savne et Hjem. Dog det er jo hans egen frie Villie, han følger. Men hvorfor? Et Hjem, hvor lille og tarveligt det end er, er dog det bedste vi kan opnaa paa Jorden. — Hvor Stilken paa den Egenød er trodsig, det er mig næsten ikke mulig at faae den til at ligge naturlig. Men nu er jeg ogsaa træt og ikke fri for at være lidt søvnig. Jo, Tante Stella var virkelig besynderlig i Aften."

„Ja det er jo et fortræffeligt Veir at vælge til saadan en lille Udflugt. Men vak Dig rigtig godt ind, lille Karen. Solen skinner vel, men den Varme, den yder, svarer paa ingen Maade til det, dens Smiil lover. Det er ret, tag Galoscher paa. Og De, Hr. Hartman, bør knappe Deres Overfrakke lige op i Halsen. Har De Deres Tegneapparater med? Naa, Lykke paa Reisen; men lad mig nu ikke vente forgjæves med Middagsmaden."

Det var Tante Stella, der stod i Forstuen og gav de unge Mennesker sine vise Raad i Anledning af en lille Fodtur, de havde bestemt at gjøre til en smuk Udsigt, som Karen havde lovet at vise Hartman den første Dag, det blev rigtig mildt og smukt Veir.

Per, Vogterdrengen, stod ude i Gaarden og ventede med en stor Mappe paa Armen og en lille Kurv i Haanden, som Tante Stellas Omhu for de unge Menneskers Velvære havde fyldt med en solid Frokost.

Efter endnu at have givet dem et og andet Raad og Vink og nogle fornuftige Paamindelser, tog Ungdommen Afsked med den erfarne Alderdom og satte sig i et livligt Trav, fulgt i Hælene af Per, der i sit stille Sind bandede den fornemme Herres Malelyst og sine Træskoes Tværhed til at følge med.

„Et bedre Veir kan man da ikke ønske sig paa denne Aarstid," sagde Karen livligt. „Det ligner ikke en kold Vinterdag; gjør det vel? Og dog maa jeg tilstaa, jeg holder mest af en hvid Jul. Men den kan Gud skee Lov komme endnu. Det er saa yndigt at kjøre i Kane, synes De ikke? Og jeg kan saa godt lide at see den hvide Snee ligge rundt om, medens man selv sidder i den lune Stue. Ja, selv at gaa ud i den

holder jeg af, især naar det fryser og Sneen knirker under Fødderne. Troer De ikke, det kunde falde Hr. Eilersen ind at komme her til Julen, nu da De, som hans bedste Ven, efter hvad De selv siger, er her? Det var deiligt om han kom. Har De slet intet Haab?"

„Om at han kommer? Nei, paa ingen Maade. Naar han ikke allerede er her, saa opgiver jeg ganske Haabet. Saa De holder saa meget af Sneen, lille Karen. Hvem skulde tro det, De, som selv er saa varm. Naa, leve Kontrasterne. Det kunde ogsaa more mig at see en rigtig hvid Jul herude paa Landet. Maa jeg saa kjøre Dem i Kane? De behøver ikke at see saa forskrækket ud. jeg er en meget solid og besindig Kudsk og skal ikke vælte Dem i Deres Element. — Kan Du følge med, Per, Du taber nok dine Træsko. Men Du er ikke raadvild, Du foretrækker at gaa med dem paa Hænderne istedetfor paa Fødderne. — Naar De nu blot ikke kommer til at fryse, Karen, medens jeg ganske løseligt gjør et lille Udkast af vor Udsigt paa Papiret."

„Det har ingen Nød. Fryser jeg, har jeg Lov til at gaa frem og tilbage saa meget jeg vil. Her skal vi dreie om. Nu har vi ikke saa langt tilbage. Tag dine Træsko paa, Per, ellers kommer Du hjem med Høste og Snue, og hvad siger saa Din gamle Bedstemoder. Naa, nu skal vi blot op paa Bakken der, saa skal De see, pas nu bare paa."

„Ja her er rigtignok nydeligt. Dette Valg gjør Deres Smag Ære. Du kan lægge Mappen der, Per. Her er en Bog for Dem, Karen, den puttede jeg til mig, hvis det da ikke er for koldt at sidde stille og læse for Dem. Jeg skal forresten

snart være færdig. — Den er god, den har gaaet sin Skjærsild igjennem og vundet Seir."

„Tak, det er mere end vi andre kunne sige," svarede Karen med et lille Suk og satte sig til at læse.

„Ja tak for mig," tænkte Per, „at sidde med stivfrosne Fingre og male op paa Papiret noget, man har lyslevende lige for Næsen af sig, det skulde ogsaa være en Morskab, eller sidde og tygge paa en gammel Bog, naar ikke Skolemesterens Stok truer En dertil. — hu, den Fornøielse misunder jeg ingen."

Da Udkastet var færdigt og Karen var kommet til Slutningen af et Kapital, blev Frokosten taget frem og nydt med Appetit under Latter og livlig Samtale. Her forstod Per at være med. Han sad i beskeden Afstand paa en Steen og proppede sin Mund paa en høist forurolignde Maade.

„Er De Hr. Eilersens bedste Ven?" spurgte Karen da man havde faaet Per bepakket og atter satte sig i Bevægelse for at naa hjem til rette Tid. „Naar De taler om ham, faaer man det bestemte Indtryk, at der er et eller andet, der holder Dem tilbage fra at rose ham, eller gaa ind paa Roes og Beundring, vi andre yde ham af fulde Hjerter. Det har tidt undret mig meget, især da man saa tydeligt kan mærke hvor fortroligt et Forhold, De staaer i til hinanden. Hvad er det da, der gjør, at De altid trækker Dem sky tilbage, naar vi omtale Hr. Eilersen som han ærlig fortjener det, men som man virkelig næsten skulde tro, De ikke mener, trods Deres inderlige Venskab for ham?"

„Det er virkelig et Samvittighedsspørgsmaal, De gjør mig der?" svarede Hartman forlegen. „Det har vist aldrig et eneste Øieblik været min Mening at ville berøve Eilersen

det mindste af den Glorie, De i Deres vel overdrevne Taknemmelighed har iført ham. Men jeg hører nu ligefrem ikke til de Mennesker, der har mange Ord til at rose dem med, jeg virkelig holder af. Det falder mig aldrig ind, at det behøves. Jeg mener, enhver Ting staaer ved sit Værd naar den virkelig har nogen. At jeg holder af Eilersen kan De vist ikke betvivle, naar jeg siger Dem, jeg er ganske afhængig af ham og hans Ædelmod, med andre Ord, at alt hvad jeg eier, takker jeg ham for; uden ham er jeg et Intet, der ikke kan existere."

„Min Gud, De mener da ikke hermed at De ingensomhelst selvstændig Stilling er i, men at De saa at sige ene og alene lever af hans Godhed! De, en Mand i Deres kraftigste Alder, De skulde ikke selv arbeide og virke for Deres Existents; men vælte Byrden over paa en andens Skuldre, selv om denne anden har Midler og Villie nok til at bære den med Glæde. Nei, det kan jeg umuligt tro, saa maatte jeg have taget ganske feil i mine Tanker om Dem. De siger, De føler det inderligste Venskab for Hr. Eilersen; kalder De det Venskab, — at gjøre sig ganske afhængig af det Menneske, man elsker, med andre Ord at binde Hænder og Fødder paa sig selv, saa man aldrig kan vise sit Venskab i sin sande Skikkelse; thi kun naar man er fuldkommen uafhængig af hinanden, er det muligt at bevise, hvor ærligt og oprigtigt et Venskab er; kun da er det muligt at bringe dette Venskab frivillige Offre, som kan bevise dets Dybde og Sandhed. Men tro mig, De i Deres stille Sind gaaer og leer af mig og min Ivrighed. Jeg har naturligviis fuldkommen misforstaaet Dem. Det er ikke i pekuniær Henseende, at en Mand som De kan være afhængig af en anden. Han har formodentlig havt Leilighed til at redde Dem ud

af en eller anden Fare paa de mange Udflugter, de have gjort sammen og derfor regner De Dem nu som hans Eiendom i et og alt. Det andet var latterligt af mig at tro et Øieblik paa."

„Nei, slet ikke latterligt," svarede Hartman koldblodig. „De har ikke, som De troer taget feil, tvertimod, det forholder sig ganske saaledes, som De først mente. Jeg er fuldkommen afhængig af Hr. Eilersen i et og alt, baade hvad Pengemidler og hele min Tilværelse angaaer."

„Hvor det gjør mig ondt," sagde Karen og standsede uvilkaarlig og saae ham forskende ind i Ansigtet for at opdage, om hun virkelig havde taget feil af, hvad disse Træk havde fortalt hende. „Jeg forstaaer det ikke! Hvor der er Kraft, selvstændig Villie og Stolthed og — hvor det bedrøver mig. Jeg var saa glad, da vi gik ud. Men Deres Kunst da, hvad gjør De med alle de Penge, De fortjener ved den?"

„Paa Sandhedens Vegne maa jeg tilstaa jeg ikke fortjener en eneste Skilling med min Kunst," sagde Hartman smilende. „Min Kunst er ikke andet end Fuskeri. Jeg er, hvad man i Kunstverdenen kalder en Smører, en Ødelægger af det Papir og Lærred, der før jeg berørte det med min profane Haand dog havde lidt Værdi, men slet ingen, naar jeg først har fremtryllet min grumsede Kunst paa dets Renhed."

„Ak, min Gud, hvilket et sørgeligt Billede, De der lige med et opruller for mig. Men det er jo ikke for sent endnu at opgive denne ufrugtbare Levevei og vælge en anden, som sømmer sig bedre for en Mand med Deres Gaver og Talenter."

„Jeg maa virkelig beundre Dem, Frøken Karen, at De endnu efter en saadan Tilstaaelse fra min Side, kan have den mindste Tro paa mine Gaver og Talenter. Indseer De da ikke tydelig, at jeg ikke er i Besiddelse af en eneste af de Gaver og Talenter, De i Deres Ukyldighed og Verdensuerfarenhed tillægger mig. See mig dog endelig i det rette Lys, see mig som jeg er og her staaer for Dem, fattig, uden nogen Levevei, uden det mindste, der er værd at agte og elske."

„Siig ikke det," bad Karen bønlig og med Taarer i Øinene. „Hvor var det mulig at elske noget, der var fuldkommen uværdig til vor Kjærlighed. De veed ikke selv hvilke Evner, De har, og derfor har De ikke kunnet gjøre dem frugtbringende. De er for beskeden. Men som jeg før sagde, det er endnu ikke for seent. Jeg undres kun over, at Hr. Eilersen, naar han virkelig føler saa meget Venskab for Dem, ikke i Tide har aabnet Deres Øine for den Afgrund, De stod ved. Han maatte dog vide at det ikke er den rette Godhed at øse Penge ud i Blinde. Han burde som Deres sande Ven have vakt Dem af den Dvale, De var sunken hen i og vist Dem Veien, De havde at gaa. Det var ikke smukt af ham, ei at aabne Deres Øine, da han naturligviis var seende, medens De jo destoværre har vist at være blind. Nei, det var ikke smukt af ham."

„Nu troer jeg virkelig De er paa Vei til at være uretfærdig mod Deres Halvgud for min Skyld, Frøken Karen," sagde Hartman med et triumferende Blik og en let Skjælven i Stemmen. Men Karen mærkede det ikke, hun var altfor ivrig sysselsat med sine egne Tanker. „Men nu ville vi lade

denne Samtale falde, der staaer Frøken Theden og venter paa os i Døren. Senere, naar vi en Gang ere ene, ville vi igien optage den, om De tillader, for at drøfte den nøiere."

„Goddag! De hører til mine Folk. Det maa jeg lide, Klokken mangler fem Minutter," raabte Tante Stella.

Men Karen sukkede i sit Hjerte:

„Ak, gid han ogsaa kunde vedblive at høre til mine Folk!"

Der var gaaet flere Dage uden at Hr. Hartman havde fundet Anledning til at gjenoptage den afbrudte Samtale, som han havde yttret til Karen, han vilde. Nu endelig var Øieblikket ham gunstigt, da Tante Stella havde begivet sig paa Veien for at aflægge et Sygebesøg hos en gammel Bonde, der stod under hendes specielle Beskyttelse.

De to unge Mennesker var altsaa ganske overladt til hinandens Selskab. Og aldrig saasnart havde Døren lukket sig efter Frøken Theden, før Hartmann rykkede sin Stol nærmere Karens og sagde med et glad, forhaabningsfuldt Blik:

„Nu, lille Karen, vil jeg med Deres Tilladelse tage fat paa vor Samtale, der, hvor vi sidst afbrød den."

„Ja, hellere end gjerne," svarede Karen ivrig. „Det har været en tung Tid for mig, disse faa Dage, der ligge imellem den Dag og nu. Jeg har levet i stadig Haab og Tvivl og saa mange forskjellige Følelser, som jeg slet ikke selv kan gjøre mig rede for. Men endda," tilføiede hun og rakte ham Haanden med et spørgende Smiil, „Haabet lader sig ikke saadan jage paa Flugt. Jeg haaber endnu stadig paa Dem. De har

nok en eller anden Undskyldning i Baghaanden, som vil opklare det Hele."

„Troer De," sagde han halvt smt, halvt spørgende. „Ja, jeg veed det jo allerede af Erfaring, De har et skarpsindigt lille Hoved. Men til vor Samtale. Deres Haab skuffer Dem ikke denne Gang, lille Karen, De behøver virkelig ikke at rødme af Skam over Deres Vens Egoisme og liden Selvfølelse. Jeg har egentlig kun en Ting ret alvorligt at angre i min Opførsel gjennem Livet, det er jeg i al Fald ubeskeden og dristig nok til at antage. Og denne ene Ting er mærkelig nok netop noget i min Opførsel lige over for Dem og Deres kjære, retskafne Tante. Har De ikke den mindste Anelse om, hvad det kan være?"

Karen blev ligbleg.

„De er gift, eller det, der er værre endnu, De . . . . Aa nei, saa ondt kan jeg ikke tro om Dem, hvad Grund skulde De have til at bedrage os, til under en falsk Angivelse at snige Dem ind i vor Fortrolighed. Hvilke værdifulde Hemmeligheder skulde De haabe at opdage hos os to ensomme Damer, hvis hele Liv og Vandel ligger som en opslaaet Bog for enhver, der vil gjøre sig den Ulejlighed at læse den. Nei, jeg forstaaer ikke, hvad De mener."

„Og dog har De gjættet det; men efter de strenge Ord, De i dette Øieblik har udtalt, mangler jeg næsten Mod til at gaa til Bekjendelse. Ja Karen, jeg har bedraget Dem, jeg har stjaalet Deres og Deres Tantes Fortrolighed under et falsk Navn, jeg hedder ikke Hartman, jeg er, tilgiv mig, jeg . . ."

„De er Hr. Eilersen! nu staaer alt klart for mig!" raabte

Karen med blusende Kinder og lynende Øine, idet hun rev sin Haand fra ham og reiste sig i Vrede.

„De er Hr. Eilersen, ikke den Hr. Eilersen, jeg har seet op til som et høiere Væsen, der stod saa langt, langt over mig, at det aldrig kunde falde mig ind at nærme mig ham uden som noget, jeg aldrig kunde og aldrig vilde tænke paa at naa. Men nu — De sneg Dem ind i det Huus, hvor De havde fuld Ret til at herske og befale, som en beskeden fordringsløs Gjæst, en fattig Maler, og paa samme Tid som De gjorde Dem fattig og lille, hvad Stilling og Formue angik, lod De Deres Talenter og elskværdige Egenskaber glimre for de stakkels uskyldige, uerfarne Øine, der først med Interesse og lidt efter lidt med Varme hvilede paa Dem. Den fattige, unge Pige, der aldrig vilde have havt Mod til at hæve sin Tanke til hendes Velgjører, fandt lidt efter lidt Mod til at tænke paa den fattige Maler, ja, nu forstaaer jeg først ret hendes Tanker, hun tænkte og tænkte til . . . . . Lee nu over Deres Letsind, som har kostet en stakkels Pige hendes Hjertefred; men lad mig sige Dem, at den samme unge Pige, der kunde være saa taabelig at elske den fattige Maler, og opføre et Afgudsbillede af den Hr. Eilersen, hun selv havde skabt i sine Tanker, den samme Pige foragter den virkelige Hr. Eilersen. — Forstaaer De, hun elsker ham ikke, hun foragter ham."

„Det var strenge Ord, Frøken Karen. Vel har jeg handlet meget urigtigt; men det var Dem selv, der mod Deres Villie fristede mig dertil. Da jeg første Gang viste mig her paa Gaarden var det som dens Eier. Jeg var saa uheldig ikke at træffe Deres Frøken Tante hjemme og ved Synet af

Dem blev jeg saa betagen af den slaaende Ligbed, jeg opdagede mellem Dem og en Person, der har været og endnu altid er mig uendelig kjær, at jeg det første Øieblik aldeles glemte at præsentere mig for Dem; senere mindede De mig om denne Forglemmelse fra min Side paa en saa fristende Maade at jeg ikke kunde modstaa at lade Dem endnu en lille Stund blive i Uvished om mit Navn. Da jeg fortrød dette efter at have forladt Dem og vilde vende tilbage for at sige Dem, hvem jeg var, traf jeg Dem . . . ."

„. . . Med Vadsækken i Haanden . . .," afbrød Karen ham, „og Landsbyvigens Nysgjerrighed smittede Dem, saadan en lille Stakkel trængte ikke til ridderlig Beskyttelse, til hende bebøvede De intet Hensyn at tage. — O, nu forstaaer jeg Tantes Ord, — hun som troer godt om alle, hun kunde ikke forstaa Dem. Der var noget skjult, sagde hun, som indgav hende Frygt, og ganske sagte hørte jeg hende hviske igaar Aftes: „er det ham, der har spildt Barnets Fremtid og Rygte." — Ja nu forstaaer jeg det alt — alt," og hun vred sine Hænder i Smerte og Angst. „Hvad er min Fremtid, min Lykke og Fred for Dem, jeg er jo kun en stakkels fattig Pige, som er afhængig af Dem."

„Karen —"

„Men den Afhængighed bryder jeg i denne Stund. I Deres Huus har jeg lært mine Kræfter at kjende, — jeg vil bort herfra, langt, langt bort, og aldrig tænke mere paa Dem!" Og hun brast i Graad.

Han lagde sin Haand blidt paa hende, hans Hjerte var saa fuldt; han havde saa meget at sige hende, men *et* hem-

mende Baand var lagt over Ordene, og kun „Karen!“ brød sig Vei over Læben.

Da tog hun Haanden fra Øinene og saae paa ham længe og smertelig; men han vedblev at tie. — Hun vendte sig om og ilede bort.

Da lød det som et Skrig fra Eilersen:

„Karen, gaae ikke fra mig.“

Men hun var borte.

Langsom, som i Drømme, gik han op paa sit Værelse. Lykken havde været ham saa nær, at han blot behøvede at favne den; men sky og forskræmt var den fløiet bort som en ængstet Fugl. Og det var hans egen Gjerning, han havde at takke derfor. Nu maatte han søge at fange sin lille skræmmede Fugl, vilde han finde Lykken; nys havde den søgt Ly ved hans Bryst, nu vilde den drage ud i Verden med Mistillid og Sorg. Det maatte han forhindre.

Saa sad han og tænkte efter en Stund. Da tog han sin Livshistorie, som han i lange Dage havde optegnet, frem og sagde halvt sagte: „Jeg har prøvet Livet haardt. Gid min Fortid maa være Undskyldning for den mørke Mistro, som stempler mig nu, gid hun maa elske og tilgive mig.“

Saa tog han Pennen og sluttede sit Manuskript. Tilsidst skrev han nogle Ord til hende:

„Kjære lille Karen!

Jeg har elsket Dem fra det første Øieblik, jeg saae Dem, elsket dem som et Fortidsminde, som en Fremtids-

drøm. Om den Drøm skal blive Virkelighed, beroer paa Dem. Forskyder De mig fra Deres Hjerte, da vil jeg atter tage Vandringsstaven i Haand og drage hjemløs om i Verden, og aldrig oftere vil jeg søge Lykken, som flygter fra min Vei.

Her følger mit Livshistorie, et fattig Livs fattige Indhold, og dog har det været rigt paa Smerte for mig. — Gid De vil finde en Undskyldning i disse Blade for den mistænksomme Mand, som har prøvet og veiet sin Lykke, før han naaede at favne den.

Jeg forlader Skatteborg for nogle Dage. Min Fremtid, min Lykke lader jeg blive tilbage hos Dem. Gid De, naar vi atter sees, maa møde mig med milde Øine, mit fattige Liv trænger til Kjærlighed og Varme.

Eilersen."

Det bankede sagte paa hendes Dør, hun hørte det ikke. Da blev Døren aabnet forsigtig og en lille Pakke blev lagt paa Bordet. Hun saae det ikke; men da en blød bevæget Stemme hviskede:

„Farvel Frøken Karen!"

da vaagnede hun af sin Smerte og saae op; men Døren blev lukket og Stuen var tom. Da udstødte hun et Skrig, og strakte Armene ud i den tomme Luft, — nu følte hun sig først ene — o, saa ene. — Hvor Kvindehjertet dog kan elske, savne og lide.

Da fandt hun Manuskriptet og det lille Brev, saa havde hun dog en Trøst, et Haab tilbage, og Brevet gav hende Smil og Taarer. Saa læste hun hans Livshistorie, og hvad den

end vilde bringe — Synd eller Sorg — da følte hun at hendes Hjerte kunde give Tilgivelse og Trøst.

Naar jeg gaaer tilbage til mine første Barndomsminder, finder jeg mig i et tarveligt, ja, jeg kunde næsten fristes til at sige mere end tarveligt lille Værelse. Der var lavt til Loftet, Væggene vare dækkede med et uhyggeligt Tapet af en tvivlsom graa Farve. En af disse haarde, umagelige Pindesofaer, som vore Forfædre synes at have fundet et for Nutiden uforstaaeligt Behag i, stod paa den midterste Væg og var betrukket med noget uldent Tøi, der vist engang havde været sort- og rødstribet, men som nu med sine falmede Farver passede udmærket godt til de smudsige graa Vægge. Et tarveligt Fyrrebord foran denne Sofa og nogle tilsvarende Stole ved Vinduerne og hist og her ved Væggene udgjorde hele Møblementet, der vist ikke skulde vække mange Jagttageres Misundelse.

Paa en af disse haarde Fyrretræesstole ved det ene Vindue sad en spinkel Skikkelse bøiet over noget Arbeide. Det var min Moder. Ak, hvor tydeligt husker jeg hende ikke, dette blege fromme Ansigt med det sorgfulde, smertelige Udtryk. Hvor Hænderne vare hvide og magre, ja næsten gjennemsigtige, hvor Øinene vare store og blide, men omgivet af mørke Ringe, og Munden, den kunde kun smile vemodigt og det var endda kun naar hun saae paa mig, men det gjorde hun saa tidt; jeg var jo hendes eneste Solskin.

Trods denne Tarvelighed var alt saa propert og poleret

i vor lille Stue, Møblerne skinnede formeligt, Gulvet var saa hvidt, som jeg ingensinde har seet noget senere og intet Støvgran fandtes, hvorhen man vendte Øiet.

Ja, jeg syntes nu der var saa lunt og hyggeligt, det vil sige naar min Moder sad paa sin Plads ved Vinduet; var Pladsen derimod tom, fandt jeg alt tomt og trist, og traadte saa i det samme min Fader ind, var det, som blev der en heel Solformørkelse i det lille Værelse. Hans høie, bøiede Figur med det fine, men kolde Ansigt, gjennemisnede mig, og Klangen af hans Stemme fremkaldte paa en Gang Angst og Trods i mit unge Hjerte, og var det saa Vinter og en sparsom Ild brændte i Kakkelovnen og han bøiede sig ned for at holde sine magre, krumme Fingre saa nær som muligt ved denne, medens han mumlede en Forbandelse over al den Ødselhed med Brændsel, der gik for sig her i Huset, gøs det i mig og jeg maatte tænke paa disse store Meiere med de lange, krumme Been, som altid have indjaget mig Modbydelighed og Skræk.

Hvor tidt tænkte jeg ikke ved mig selv: Hvad om Fader ikke var her, om Moder og jeg boede her alene. Hvor vi dog skulde have det godt og hyggeligt sammen.

Moder var ikke stærk, Sorgen gnavede paa hendes Livstraad. Vel klagede hun aldrig sin Nød for mig; men Barnesiet er skarpt og seer klart, og Barnehjertet føler ubegribeligt dybt og aner, hvad det ikke altid ret forstaaer. Saaledes anede jeg, at Moder var ulykkelig, meget ulykkelig, og at Fader ene og alene var Skyld heri. Derfor hadede jeg ham, og ikke alene derfor; men ogsaa fordi han gjorde mig ulykkelig; skjøndt han aldrig lagde Haand paa mig, ja neppe gjorde sig den Uleilighed at skjænde paa mig, dræbte han min Livsglæde lang-

somt med sin Kulde og Ligegyldighed. Stakkels Moder, hvad maa ikke hun have lidt, naar et Barn som jeg følte mig saa betaget af min Faders Nærværelse.

„Ere vi da saa fattige, Moder?" spurgte jeg en Gang, da Fader igjen havde skjændt og larmenteret fordi han fandt Ilden brændte klart i Ovnen, da han traadte ind i Stuen en kold Vinterdag.

Moder svarede intet, men vendte sit sørgmodige Ansigt mod Vinduet, hvor et Flor af hvide Isblomster mødte hendes Blik og tydelig nok modsagde Faders Bebreidelser over den store Ødselhed, Moder tillod sig med Ovnvarmen.

„Fader kan dog nok lide Varme," vedblev jeg ufortrødent. „Han stiller sig altid lige op mod Kakkelovnen, for rigtig at nyde den. Hvorfor mon Fader da aldrig lader lægge lidt i sit eget Værelse?"

„Har Du klippet den Mand ud, jeg tegnede for Dig i Gaar?" spurgte Moder undvigende og mine Tanker bleve ledede i en anden Retning.

Min bedste Tid var om Aftenen naar Fader havde sagt Godnat og var gaaet ind paa sit eget Værelse. Naar saa Moder og jeg havde lukket Døren til Dagligstuen og vi to vare ene i vort trange Soveværelse, saaledes at jeg kunde sige til mig selv: „Nu er der en heel Stue og to lukkede Døre mellem Fader og os og den ene Dør er forsvarlig laaset; thi Fader laasede altid Døren mellem Dagligstuen og hans Værelse, der aldrig blev aabnet i al den Tid, jeg kan mindes. Naar han vilde ind i sit Værelse gik han altid over Gangen, og ingen, hverken Moder, Pigen eller jeg fik nogensinde Lov til saa meget som at kigge ind i denne Helligdom. Ak, hvor der maatte see

ud af Støv og Smuds; Fader redte selv sin Seng og holdt Værelset rent, som han kaldte det; saa syntes jeg hele Verden stod mig aaben. Alt var da saa lyst og deiligt, jeg vilde ikke bytte med nogen; det frygtelige Mareridt fra Dagen var forglemt og selv Moder saae tilfreds, ja ofte næsten smilende ud. Naar saa gamle Tove aabnede Døren og hviskende spurgte om der var mere hun skulde før hun gik i Seng, gav jeg hende et dygtigt Dunk i Nakken og svingede hende leende rundt.

En Aften husker jeg saa tydelig. Moder havde allerede slukket Lyset og jeg kunde høre paa hendes Aandedræt, at hun sov. Jeg vidste, Fader holdt ikke af at vi kom ind i Dagligstuen, naar han havde trukket sig tilbage til sit Værelse. Vi pleiede altid at holde os dette efterrettelig, da der ellers ventede os en skrækkelig Sparlagensprædiken næste Dag. Men denne Gang kunde jeg dog ikke modstaa Fristelsen til at liste mig med Kattefjed ind i det forbudne Eden, da jeg havde glemt den lille Mappe, hvori jeg gjemte mine udklippede Papirsfigurer, paa Bordet derinde, og den turde jeg paa ingen Maade lade falde i Faders profane Hænder.

Men hvor forskrækket blev jeg ikke ved i det samme, jeg i Mørket famlede om paa Bordet efter Mappen, at høre det klirre inde i Faders Værelse, akkurat som naar man stabler den ene Specie ovenpaa den anden. Var det virkelig muligt, vi, som vare saa fattige. Hvor fik da Fader alle disse Penge fra? Det blev ved at klirre derinde. Nu holdt det op, og jeg hørte Fader gnide de magre Hænder ligesom af Glæde. Jeg veed ikke hvorledes det var, men det gyste i mig. Jeg blev staaende som naglet til Gulvet, og nu begyndte det igjen at klirre saa uhyggeligt derinde.

Jeg lod Mappe være Mappe og listede sagte, som jeg var kommet, tilbage til min Seng, i hvilken jeg puttede mig snarest muligt og trak Dynen saa langt som muligt over Hovedet, ret som om jeg vilde sætte en forsvarlig Muur mellem mig og alt Ondt. Men sove kunde jeg ikke paa lang Tid, og da endelig mine trætte Øine lukkede sig, gjentog den uhyggelige Klirren sig i alle mine Drømme.

Aldrig saae jeg Moder mere sørgmodig end naar Fader trak i Søndagsklæder, der bestod i en sort, noget hvidslidt Kjole og ditto Permissioner, en høi sort Hat, der dog nu begyndte at falde noget i det rødlige, men som for at bøde herpaa var børstet meget omhyggelig.

I denne Dragt holdt Fader sig altid mærkværdig rank, og det kolde Ansigt var usædvanlig oplivet, ja, et Smil vovede sig endogsaa over de smalle Læber, rigtignok et Smil, der fik mit Hjerte til at isne mere end hans mest alvorlige Mine.

Nu veed jeg hvorfor Moder sukkede saa tungt, naar han gik ud i denne Dragt. Hun vidste hvad det betød, og at han nu var ved at forhøie Tallet paa den store Sum, hans Blodpenge allerede udgjorde.

Kom han hjem og var bleven stuffet i sine Forretninger og en af hans fornemme Klienter havde vægret sig ved at give de ublu Renter, han havde forlangt, stolende paa den store Forlegenhed hans Debitor befandt sig i, da var det farligt at komme paa hans Vei. Intet var ham da tilpas, selv de usle Fyrretræesstole vare slemme Syndere, som bleve puffede og sparkede, fordi de stode ham i Veien.

Gud være lovet det kun er min Stedfader, jeg skriver om; men havde han ikke fuldkommen Hals- og Haandret over min stakkels Moder og mig? Jo, det følte vi kun altfor tungt hver Time paa Dagen, der gik.

Gamle Tove havde været i vort Huus fra jeg blev født, det vil altsaa sige fra min Moders første Ægteskab. Moder og jeg elskede hende, vi udgjorde jo et Kløverblad, der sparsomt fristede Livet i den samme Skygge.

Min virkelige Fader havde været Sømand. Han forliste en stormfuld Nat nogle Maaneder før jeg saae Lyset og min stakkels Moder var saaledes i et og samme Aar blevet Kone, Moder og Enke. Ja, havde hun blot vedblevet at være Enke. Hvor ofte har vist ikke denne Tanke pint hendes stakkels sorgfulde Hjerte; men Anger kan ikke tilintetgjøre det skete, hvor dyb og inderlig den end er.

Vort Kors i Livet maa bæres, hvor tungt det end bøier os mod Jorden; det vidste Moder af Erfaring, og saa bar hun da sit med en Engels Taalmodighed.

Som sagt, Tove var os saa inderlig kjær; hun var den Planke, vi begge greb efter, naar det daglige Livs Storme truede med at kaste os overbord. Hende klagede jeg al min barnlige Nød, og skjøndt Moder aldrig tillod sig at klage, øste hun dog Trøst og Mod af Toves kjærlige Omhu for hende, der saa tydelig viste, at der dog var en, der havde Hjerte og Tanke for hende.

Derfor er det let at sætte sig ind i vor Sorg, Vrede og Smerte, da Fader en Dag, han kom hjem fra en af sine skuffede Expeditioner, med Bestemthed og Kulde erklærede, at Tove skulde bort til Maanedens Udgang, da hun var en ren Luxus-

artikel i vor lille Husholdning, som jo Moder rigelig selv kunde bestyre. Hvad Gavn gjorde hun vel i Huset, ingen. Hun spiste kun og drak for tre, netop fordi hun intet havde at bestille. Saadan nogle dovne Mennesker bleve til rene Fraadsere, og han havde ikke isinde at føde hendes Dovenskab. Desuden havde Moder godt af at faae lidt mere at bestille, hun sad jo altid der i det Vindue og krøb sammen og sittrede, og bildte sig tilsidst ind, hun var en fornem Dame med nedbrudte Nerver, der intet kunde eller turde bestille. Den Lediggang havde nu været længe nok. At tage fat i Huset og arbeide, var netop den Midicin, Moder trængte til; han havde ofte i Stilhed undret sig over, at hun kunde holde ud at føre et saadant Lad Lediggængerliv; men nu skulde det have en Ende. Tove skulde bort.

„Tove bort!"

Moder saae med et Blik paa den kolde, haarde Mand, der maatte have rørt en Steen; men han var en ond Mand, og et foragteligt Smiil var det eneste Svar, stakkels Moder fik paa sit bedende, sønderknusende Blik.

Men selv en Due har Galde, det saae jeg første Gang ved denne Leilighed. Idet Moder reiste sig og lempelig førte mig ud af Stuen, laasede hun Døren efter sig og der foregaldt nu en Scene mellem de to, saa bitter og knusende, at selv jeg, skjøndt kun et Barn, følte, at kun det dybeste Had kunde lægge saadanne Ord paa Læben, og de vare jo baade tænkte og følte; længe havde de ligget og ulmet i Mørket, men nu brød de frem i hvislende Flammer.

Ja, jeg stod og lyttede ved Døren. Jeg elskede min Moder, jeg frygtede, jeg veed ikke selv hvad; men det var som

om jeg hvert Øieblik ventede et Slag og et Skrig. — ja, hvor tidt havde jeg ikke ventet det.

„Nu er jeg træt, min Taalmodighed er til Ende. Du har ødelagt mit Liv, og ikke blot mit, det kunde jeg bære; men min Dreng, min stakkels Dreng. Hvilket Hundeliv maa han ikke føre her, et Liv, som var han den fattigste, usleste Skabning paa Jorden, medens han har en Moder, der har Penge, mange Penge. Og hvortil bliver disse Penge brugt? Forholder Du ham ikke endogsaa at komme i en Skole og lære noget, at han selv i Tiden kan fortjene sit Brød paa en ærlig Maade uden at behøve at bruge nogen af disse Blodpenge, som engang vil tilfalde ham. Hvortil blive disse forhadte Penge brugte? til at nære din Gjerrighed, din af Guld besudlede Sjæl; til at udsuge og pine dine trængende Medmennesker og til at bringe dem til Bettelstaven. Medens Du stabler Specier paa Specier, gaa de deres Undergang imøde. Medens Du tæller Dine uretfærdige Penge, græde de for Brød og forbande Dig. Havde Du da ikke nok i de Penge, Du fik med mig? Min Gud, var det Dig da ikke nok at have knust en Menneskesjæl og bragt den til Undergang, kan Du aldrig faa Offere nok i dit Garn. Jeg føler det, jeg kjender Dig destoværre nøie nok til at vide, at det ikke blot er Begjærlighed efter at faae mere og mere Guld til det altsammen styrter over Dig og begraver Dig under sin Vægt; nei, det er ogsaa Dit onde Hjerte, der brænder af Begjærlighed efter at ødelægge saa mange af dine Medmennesker som mulig. Rød og Taarer er Dit Solkin og andres Hjerteblod den Dug, der fornyer og opfrisker Din djævelske Sjæl. Tove . . . .“

Et Slag og et dæmpet Skrig afbrød denne Sætning, en Dør blev slaaet haardt i og alt blev stille.

Hvad der senere skete har jeg intet Begreb om; Tove fandt mig liggende bevidstløs ved Døren. Hun maa vist have havt en Anelse om, at der var foregaaet noget skrækkeligt mellem Fader og Moder og at jeg havde hørt det igjennem Døren. Hun bragte mig hurtig til Bevidsthed ved at stænke noget koldt Vand i mit Ansigt, og foreholdt mig nu ret alvorlig og inderlig, at Moder aldrig maatte ane, jeg havde lyttet ved Døren, da der var Ting i Livet, der ingen Omtale taalte.

Den trofaste Sjæl spurgte mig ikke om, hvad der var foregaaet derinde. Jeg havde heller end gjerne betroet mig til hende, det vidste hun godt; men hun ærede Moders Tavshed i alt, hvad der angik dennes Forhold til Fader og vilde ikke friste mig til at forraade noget, hun vidste Moder vilde skjule.

„Men Tove," udbrød jeg hulkende, „naar Du bare vidste . . . ."

„Jeg veed intet og vil intet vide," svarede hun mut og gik ud i sit Kjøkken, der var stakkels Toves Yndlingsopholdssted.

Dette mørke, lille Rum, hvor en Murerskee vist ikke havde arbeidet de sidste ti Aar, var paa en Gang hendes Dagligstue og Soveværelse. Under Kjøkkenbordet var der en Slagbænk, der var Toves Seng, og hun var aldrig gladere, end naar hun om Aftenen, efter en lang, haard Dags møisommelige Arbeide, slog denne ned for at putte sig dybt under Dynen og glemme Livets Alvor og Møie.

Og nu skulde alt det være forbi. Min eneste Kammerat skulde bort. Hvem skulde saa fortælle mig de deilige Eventyr fra Tusind og en Nat? Og hvem skulde synge disse sørgelige Bondeviser for mig, som bragte Taarer i mine Øine, medens mit Hjerte bankede af uendelig Vemod.

Og saa stakkels Moder? O, det var ikke at holde ud at tænke paa; hvad var det for et Slag og et Skrig, jeg havde hørt? Jeg begyndte igjen at skjælve. Jeg gik hen og lyttede til Døren. Der var saa ængstelig stille. Laa Moder maaskee besvimet derinde? Jeg maatte see ad: men jeg havde neppe Mod. Jeg dreiede Laasen sagte om og Døren aabnede sig virkelig. Moder havde altsaa trukket Laasen fra.

Hun sad i en liggende Stilling paa Sofaen. Øinene vare lukkede og hun var ligbleg, kun en mørkerød Stribe paa den ene Kind viste tydelig hvor Slaget havde rammet. Men hvad var det mod det Slag, der havde rammet hendes Hjerte. Vel var jeg kun et Barn, men jeg var et Barn, der var opfødt i Sorg, Angst og Brede, derfor kunde jeg ane, ja forstaa, hvad Moder maatte lide i dette Øieblik.

Jeg vilde trække mig sagte tilbage, som jeg var kommet; men netop mine Bestræbelser i denne Hensigt gjorde, at jeg i Forbigaaende stødte til en Stol. Moder slog Øinene op og sagde med mat, næsten klangløs Stemme:

„Er det Dig Poul, min Dreng. Hvor har Du været saalænge?"

Jeg følte hvad det ængsteligt spørgende i hendes Blik betød og svarede derfor hurtigt:

„Jeg har været ude i Kjøkkenet hos Tove. Hun har fortalt mig et nyt Eventyr."

„Det er godt min Dreng," sagde Moder og et tungt Suk lettede hendes Bryst. „Gaa Du saa ud til Tove igjen. Jeg har Hovedpine; men den gaaer nok over, naar jeg kan hvile mig lidt i Ro."

Jeg listede hen til Sofaen og kysfede den mørkerøde Stribe paa hendes Kind; hvad havde jeg ikke givet, om jeg kunde have udslettet dens Spor i hendes Hjerte. Hun lod sin magre Haand glide over mit Hoved, og saa gik jeg ud til Tove og hun fortalte mig virkelig et Eventyr, der for en Tid lod mig glemme den Sorg, der sammenpressede mit Bryst.

Samme Dags Aften hørte jeg hurtige Skridt op ad Trappen. Det bankede paa Faders Dør og han reiste sig for at dreie Nøglen om og trække Smæklaasen fra.

Det varede længe inden Faders Gjæst atter forlod ham; men da det endelig skete og Fader igjen havde laaset Døren forsvarligt efter ham, hørte jeg en kort, tør Latter, som jeg kun kjendte altfor vel, og som fik Moder til at fare sammen i Sofahjørnet, hvor hun endnu laa som halvt bedøvet.

Senere da Fader kom ind til det tarvelige Aftensbord og jeg stjal mig til at betragte ham fra Siden, blev jeg forbauset over det veltilfredse Smil, der viste sig om hans smalle Læber. Hvor kunde han dog smile veltilfreds efter en saadan Dag og naar hans Øine faldt paa den blege Skikkelse ved Theebakken? Ak, hvad var hun for ham, han saae hende vist neppe. Han tænkte kun paa den Gevinst, han nu idag havde faaet. Han talte disse nye Renter i Tanken og glemte rent de Renter, han skyldte Vorherre og som summede op Dag for Dag til de snart ikke mere kunde tælles, endsige nogensinde betales.

Tove reiste.

Jeg vil ikke prøve paa at beskrive de Taarer, der blev udgydt paa Skilsmissens Dag. Baade Moders og mine Øine vare ophovnede og røde af Graad og stakkels Toves ikke mindre.

Hun kunde ikke finde sig i at tage en anden Tjeneste, men havde leiet sig et lille Værelse i Nærheden af os, hvor hun vilde ernære sig med Vask og Strygning, da hun var en ren Mester i begge disse Dele.

Som sagt, Tove reiste og vore Taarer bleve tørrede; men Smerten blev tilbage og skjulte sig dybt i Hjertet. Jeg nævnede aldrig Toves Navn for Moder af Frygt for at oprive det endnu saa friske Saar, og det lod næsten til, at Moder havde samme Tanker med Hensyn til mig; hun tav ogsaa og stakkels Tove syntes rent glemt i det Huus, hvor hun en Aarrække havde været en Opmuntring og Velsignelse.

Nu maatte Moder selv gaae og sysle med alt i Huset, kun til det groveste Arbeide kom der en Kone en Time hver Morgen. Havde Huset før været trist og ensomt, var det nu rent uhyggeligt. Jeg sygnede formeligt hen, hvilket havde til Følge, da Moders kjærlige Øine snart gjorde denne Opdagelse, at hun, paa en for mig ubegribelig Maade, endelig fik sat igjennem at jeg kom i en Skole, om end i en af de tarveligste, man kunde opspørge.

Ja, nu begyndte der rigtignok et nyt Liv for mig, og var det end fuld af skarpe Torne og der ikke gik en eneste Dag, uden at jeg stak mig følelig paa disse, saa var det dog noget ganske andet frist og livfuldt end der hjemme i den trange Stue, og om end Tornene mangen en Gang stak nok

saa dybt og nok saa bittert, vilde jeg dog ikke have opgivet mit Skoleliv for noget.

Selv paa Moder havde det en forfriskende Virkning. Nu fik hun dog daglig et og andet at vide om Livet derude. Jeg fortalte hende alt, hvad jeg hørte, saae og læste. Men aldrig saarede jeg hendes Hjerte med at fortælle, hvad der havde saaret mit og som jeg følte vilde saare hende endnu langt dybere.

Jeg blev i det Hele taget behandlet med en vis Kulde og Foragt, ikke blot af de andre Drenge, nei, selv hos Lærerne syntes jeg at spore samme ubehagelige Fænomen. Hvad der var Skyld heri formaaede jeg ikke at udgrandske, skjøndt jeg lagde mit Hoved i Blød i denne Anledning baade Dag og Nat. Jeg vidste med mig selv at jeg altid opførte mig godt og at jeg kunde mine Lectier udenad paa Fingrene. Hvad kunde da være Skyld i denne Foragt. Min tarvelige Dragt?

Nei, der var mange af de andre, der ikke vare klædte bedre, ja, ikke en Gang saa godt; thi Moders Kunstfærdighed og Flid forstod at gjøre noget ud af selv det daarligste og ringeste, og mit Linned var altid saa hvidt og propert, som laa det paa Blegen baade Nat og Dag.

Var det da min Person, mit Ydre? Det kunde jeg ikke tro; jeg var ikke grimmere end alle de andre, jeg maatte vel før regnes for en ret kjøn Dreng. Hvad var det da? Det Spørgsmaal pinte mig Nat og Dag.

Der var kun en Dreng i hele Skolen, der syntes at have fattet lidt Godhed eller maaskee rettere Medlidenhed med mig. Det var den ene af mine Sidemænd, og

til ham bestemte jeg mig da at henvende mig for at faae denne Gaade løst.

„Siig mig, hvad der er i Veien," sagde jeg, da vi i Frikvarteret var ude at lege. „Hvorfor hade og foragte de mig allesammen, ja, selv Lærerne. Hvad har jeg gjort, eller hvad gjør jeg for at forskylde denne Behandling."

„Aa, det er vist kun en Indbildning af Dig," svarede han undvigende. „Jeg seer aldrig noget til den Foragt og det Had, Du taler om. Kom saa og lad os spille Klink."

„Nei ikke i Dag, i al Fald ikke før Du har sagt mig den rene Sandhed. Du veed det godt, kan jeg see i dine Øine."

„Saa? — Naa, det kan vel ikke gjøre Dig saa ondt, da han ikke er Din Fader. Seer Du, det er Aagerkarlen, der er dem en Torn i Øinene. De kan ikke tilgive Dig, at Du er en Aagerkarls Søn, selv om det kun er Stedsøn. Men det bryder jeg mig nu ikke videre om, jeg synes det er Synd at vende Dig Ryggen. Du kan jo ikke gjøre ved, hvad din Fader forskylder.

„En Aagerkarls Søn?" spurgte jeg som himmelfalden. „Hvad skal det sige, hvad er en Aagerkarl?"

„Veed Du ikke en Gang det? Du er da ogsaa et rigtig Faar. Jo seer Du, en Aagerkarl det er saadan en, der laaner Folk Penge mod høie Renter, ja saa høie Renter, at de pine Sjælen ud af Kroppen paa den stakkels Synder, der er tvungen til at krybe til Korset og bruge saadan Fyre. Derfor kalder man dem ogsaa for Blodigler og mange andre rare Ting; for de samle en Formue paa andre Menne-

skers Ruin. Har Du nu forstaaet det? For bedre kan jeg ikke gjøre det."

Ja, jeg troede nok, jeg havde forstaaet det. Derfor var det, der kom saa mange Mennesker til Fader. Derfor havde han saa mange Penge, at han sad og talte dem i Nattens Stilhed, og derfor var Moder altid saa nedtrykt og sorgfuld. En Aagerkarls Kone? — Hvor rædsomt for en Kvinde med Moders Hjerte. Nu forstod jeg hendes Suk, hver Gang, der lød Trin ude paa Trappen og de standsede ved Faders Dør. Nu forstod jeg, hvorfor hun saa ofte, naar vi sad ene og talte sammen i al Fortrolighed, sagde til mig med bevæget Stemme:

„Ikke sandt Poul, Du vil aldrig hænge dit Hjerte ved Penge; Du vil foragte dem, min Dreng. Ak, de ere Skyld i saa mange Taarer og saa megen Ulykke. Tro mig, fra Haanden i Munden er det bedste for os skrøbelige Mennesker."

Stakkels Moder! nu forstod jeg det altsammen.

Og nu forstod jeg, hvorfor Drengene saa ofte spurgte mig, om Fader havde havt meget travlt med at file Kanterne af sine Sølvdalere den Nat, eller hvor mange Slaaer han havde for sin Pengekiste og om denne var assureret hos Fanden eller hans Oldemoder og lignende, som jeg havde antaget for drengeagtig Kaadhed, uden nogen mulig Eftertanke.

Hvormeget jeg end hidtil havde havt imod Fader, var det dog intet i Sammenligning med min Modbydelighed for ham nu. Naar han stod ved Ovnen og varmede sine lange, krogede Fingre, var det ikke mere de frygtede Meiere, jeg tænkte

paa, nei, jeg saae dem i Tankerne famle om mellem Specier, der dryppede af Blod, rystende af Ivrighed for at gribe saa mange af disse som muligt. Og naar hans tørre Latter lød ind til mig gjennem Væggen, havde jeg en isnende Fornemmelse, som var det en Aand fra Helvede, der lo over sin egen Ondskab.

Saaledes gik Dage og Maaneder, ja et helt Aar. Da foregik der pludselig en mærkværdig Forandring med Fader; en Forandring, som i samme Grad var Moder og mig paafaldende, skjøndt vi mærkelig nok aldrig gjorde den til Gjenstand for vore fortrolige Samtaler. Det var næsten ligesom om vi begge frygtede for, at et Ord vilde bryde Trylleriet og bringe den gamle Tingenes Tilstand tilbage.

Ja Fader var virkelig forandret, usædvanlig mild og overbærende, selv med Hensyn til Kakkelovnsvarmen og en eller anden lille luxuriøs Udskeielse i vor tarvelige Huusholdning. Paa samme Tid opholdt han sig mere inde hos Moder og mig, hvilket dog ingenlunde hørte til min Opbyggelse; hvad Indtryk det gjorde paa Moder, tør jeg derimod ikke svare for. Han talte vel ikke meget, men sad den meste Tid sammensunken i det ene Sofahjørne, som grundede han paa og overveiede noget, der laa ham alvorligt paa Sinde. Undertiden kunde han pludselig tage sig til Panden, som følte han Smerte der. Saa reiste han sig gjerne langsomt og gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, som for at bekæmpe en usynlig Fjende, men satte sig snart igjen træt i Sofahjørnet og faldt i Tanker.

Moder begyndte at blive urolig. Det saae jeg tydelig af de ængstelige Blik, hun hvert Minut fæstede paa hans

sammenfaldne Skikkelse. Selv jeg havde en forunderlig Følelse af Uro over mig, det var ligesom en Forudanelse af en kommende Storm, og den lod da heller ikke længe vente paa sig.

En Aften, vi sad i Halvmørket og Moder netop reiste sig for at tænde Lys, sagde Fader med en forunderlig fremmed Stemme:

„Nei, lad det fare Marie, jeg trænger til at sidde lidt i Mørke og lukke mine Øine, jeg er saa underlig tung i mit Hoved; men det gaaer maaskee over, naar jeg faaer blundet lidt." Det gik ogsaa over; men det blev intet lille Blund, det blev den lange Søvn, der fører os over i Evigheden.

Da Moder endelig, efter at vi havde siddet i flere Timer i et fuldkomment Mørke og ventet paa, at Fader dog engang skulde vaagne op og forlange Lys, listede sig til at tænde et for at see, om han ogsaa virkelig sov i al den Tid, udstødte hun et frygteligt Skrig ved at see ham ligge bleg og livløs udstrakt i Sofaen.

Ja, det var den Død, der fulgte paa et saadant Liv. Hvem kan forstaa det; rolig, uden nogen tilsyneladende Kamp, som om en reen Samvittighed havde lodset ham over i det evige Liv.

Jeg vil ikke dvæle ved min Moders Sorg. I denne Retning er Kvinden mig aldeles uforstaaelig. Hvor er det muligt, at hun kan græmme sig over at blive løst for de tunge Lænker, hvis Vægt i en Aarrække har bøiet hende i Støvet? hvor kan hun græde, naar det Tugtensriis bliver

brudt i Stykker, som uden Skaansel og Medlidenhed har hudflettet hendes Legeme og pint hendes Sjæl? Men hvad nytter det at grunde over det Uudgrundelige. Moders Sorg var stor og oprigtig. Maaskee hun sørgede saa dybt, fordi Fader tilsyneladende var gaaet bort uden Anger og Omvendelse. Men var han da egentlig det? Hans blide Stemning i den sidste Tid, det indad vendte Blik, man saa tydelig læste i hans Ansigts alvorlige, næsten høitidelige Udtryk, var det ikke Tegn paa, at han i Stilhed opgjorde sit Regnskab, at han følte, at Terminen var til Ende, nu skulde Betalingen gaa for sig, nu vilde han, trods alle sine Penge, endda komme tilkort? —

Jeg troer med Bestemthed, det forholdt sig saaledes, og at det var disse Tanker, der fremskyndte den lurende Død, der alt havde grebet Tømmerne, men som dog maaskee endnu kunde være holdt en Tid tilbage, naar Samvittigheden havde været reen og Hjertet roligt.

Moder og jeg vare de eneste Arvinger; til hvor stor en Formue, vidste jeg vel ikke, men noget maatte der vel være, det gjættede jeg mig til af den Haandtering, Fader havde drevet.

Jeg vil aldrig kunne glemme det uhyggelige Indtryk, jeg fik, da jeg for første og sidste Gang stod i det Værelse, der hidtil havde været som en lukket Pandoraæske for Moder og mig. Min Gud, hvor der var koldt og trist, klamt og støvet. Det var et forfærdeligt Opholdssted. Og der havde han levet Nat og Dag, der havde han aandet, ja, mere end aandet, der havde han jublet over sine sammenhobede Skatte. Hvor kan noget Menneske trives i et saadant Værelse og under saa-

danne Forhold? Det maa jo være Amfibier og ikke Mennesker.

Aldrig har jeg været gladere og lettere tilmode end den Dag, vi toge Afsked med denne Sorgens Bolig og flyttede, efter Moders eget Ønske og Valg, til en tarvelig, men net lille Leilighed i et luftigt og lyst Kvarteer af Byen.

Tove, det følger af sig selv, flyttede med, og skjøndt der aldrig viste sig mindste Spor i vor Husholdning eller Leveviis af, at Fader havde efterladt sig en Formue, noget jeg dengang aldrig tænkte over, saa herskede der dog en vis Comfort, en Hyggelighed og fremfor alt Fred og Tilfredshed, over det Hele, som gjorde, at jeg følte mig i den syvende Himmel, ja, som en stakkels Sjæl maatte føle sig, der var kommet fra Helvede i Paradiset.

Nu blev jeg ogsaa sat i en af Byens bedste Skoler, og da jeg baade var lærenem og flittig, gjorde jeg i kort Tid forbausende Fremskridt.

Moder mindede mig tidlig og sildig om, at jeg maatte være min egen Fremtidsskaber, at Penge, selv om man havde dem, vare forgængelige og ikke til at stole paa, og saa kæmpede jeg da ærligt frem mod det Maal, jeg havde sat mig, nemlig at blive Civilingenieur og en Gang reise til fremmede Lande, for at see og nyde og finde mit Brød.

Jeg tænkte aldrig mere paa, om Fader virkelig havde efterladt sig noget; det var ganske gaaet ud af min Tanke, som jo var rimeligt nok under de tarvelige, skjøndt hyggelige Forhold, vi levede i.

Nu blev lidt efter lidt Moders hule Kinder udfyldte, deres Bleghed maatte give Plads for en let Rødme, der viste

sig ogsaa nu og da et Smiil paa de elskede Læber, ikke et af disse sørgmodige Forsøg fra gamle Dage, men et virkelig umiskjendeligt Smiil.

Og Tove blev triveligere for hver Dag, der gik, ja, saa trivelig, at jeg ikke uden en vis Ængstelighed skulede hen til den meget smalle Spisekammerdør, naar hun gik ind og ud af den.

Det var rigtignok deilige, velsignede Aar. Hvem har ikke følt, hvad et mildt og venligt Solskinsveir kan virke ovenpaa Storm, Lyn og Torden? — Hvor vi tre elskede hverandre. Den ene levede kun for at glæde den anden, og det opnaaede hver især i rigeligt Maal, da vi alle tre vare saa noisomme.

Saaledes gik Tiden. Drengen blev til Lømmel og Lømmelen til Mand. Jeg havde alt i et Par Aar været Ingenieur og havde fuldt op af Beskjæftigelse, saa mine Indtægter ikke vare smaa. Men til trods for alle de Forsøg, jeg i denne Anledning gjorde paa at indføre en flottere Stiil i vor Leveviis, strandede dog alle disse paa Moders bestemte Opposition i denne Retning. Alt blev saaledes ved det gamle.

Mit Hjerte var betagen af en uendelig Længsel efter at drage ud og see mig om i fremmede Lande. Det var ikke det indbringende ved saadanne Reiser, jeg higede efter eller tænkte paa. Det var kun Trangen til at see noget nyt, noget fremmed, noget, der rørte sig udenfor den snevre Kreds, jeg hidtil havde levet i. Men jeg bekæmpede denne Higen for ikke at bedrøve min Moder eller lade hende ane den Kamp, der foregik i mit Indre. Hun vilde strax have opmuntret mig til

at drage ud, selv om hendes Hjerte havde bristet derved, det vidste jeg kun altfor godt. Men et saadant Offer hverken kunde eller vilde jeg modtage. Hun havde havt Sorger nok; hun skulde ikke miste sit eneste Barn, netop nu, da jeg kunde være hende en virkelig Støtte, efter al den Kamp og Angst, hun havde udstaaet for mig.

Saa blev jeg da derhjemme hos mine to Gamle, som forgudede mig og gjorde mig til en reen Egoist, det følte jeg kun alt for vel. Men jeg lod staa til og tænkte, den Tid vil desto værre nok komme en Gang, da Egoisten maa pakke sammen af Mangel paa nogen, der kan nære hans Egoisme. Naar disse to have lukket deres elskede Øine, er der vist ingen, der vil strække en Haand ud for at pleie denne Svagbed hos Dig. Og saa modtog jeg da alle deres smaa Kjærlighedsoffre og beroligede min Samvittighed med den Tanke: hvad man har, det har man, men man veed ikke, hvad man faaer

Om Sommeren gjorde vi smaa idylliske Skovture, hvor vi naturligviis, efter Moders og Toves bestemte Ønske, selv havde Provianten med.

Det var nu rigtignok ikke saa ganske efter mit Hoved, skjøndt Gud veed, jeg var alt andet end stolt, og da jeg heller ikke havde noget at være stolt af, saa kan jeg ikke nægte, jeg mangen en Gang følte mig lidt generet over Moders enorme Taske, der var proppet, at det saae ud, som skulde den revne, og af Toves endnu meget større og endnu mere proppede Damekurv, som hun kaldte den for at berolige mit spørgende Blik, der generende hvilede paa den med en vis Tvivl og Ængstelse.

En lille Bataille havde Moder og Tove sig nu ogsaa altid, naar saadan en Skovtour var bleven bestemt; og det var naturligvis bestandig om Provianten.

Moder paastod, at en Skovtour uden gode salt afkogte Reier, var ingen Skovtour, og Tove mente, at en Skovtour uden haardkogte Æg var Nix. Reierne var jo kun noget Pjankeri, som der skulde en Strudsemave til at fordøie, og Moder paastod, at Æggene vare saa simple; hun hadede Synet af Æggeskallerne paa Bordet. Men Enden paa denne Strid blev naturligvis altid, at vi fik baade Reier og Æg med. Ja, gid enhver Strid maatte ende saaledes til begge Parters Tilfredshed som denne.

Om Vinteren gik vi i Theatret. Det var nu det værste af alt; thi Moder og Tove vilde kun see Tragedier, de vilde græde. Jeg var ung og livsglad, jeg vilde see Vaudeviller; jeg vilde lee. Naa, saa saae vi da at indrette det saaledes, at Moder og Tove græd den ene Gang og jeg sov. Omvendt lo jeg den anden Gang, og Moder og Tove sov. Ja, man kan komme ud over mangen en Forlegenhed i denne Verden, naar man blot tager rigtig fat paa den.

Det kan see lidt forunderligt ud, at Tove saaledes fulgte os overalt, selv i Theatret; men det var dog saa ganske naturligt. Da vi døiede ondt, havde Tove troligt baaret Byrden med os, ja lettet os den paa mange Maader ved at tage en stor Deel af den paa sine Skuldre, da delte vi alt, som var vi en Familie. Nu, da Bladet havde vendt sig, da Glæden og Freden havde opslaaet Bolig hos os, — skulde hun nu stødes ud? var vi nu ikke længere een Familie? Jo, Guldet havde bestaaet sin Prøve, Tove var Moders Søster, og

jeg, jeg havde to Mødre. Der var ingen Kløft mellem os, den sande Kjærlighed og Troskab udfyldt, og saa levede vi da som et Kløverblad, der alle tre sad paa den samme Stilk, skjøndt dog saa høist forskjellige hver for sig.

Moder og jeg havde gjort mange forgjæves Forsøg paa at faae Tove, hun var en Fynbo, til at aflægge sit mærkværdige Hovedtøi, der jo vakte en Deel Opsigt, naar vi traadte sammen ind i Theatret; ligeledes paa i det Hele taget at faae hende til at klæde sig i Hat og Shawl ved saadanne Leiligheder, Gjenstande, baade Moder og jeg havde forsynet hende med i Mængde.

Men nei, ingen Magt kunde lokke Tove ud af sin hjemlige Dragt.

„Hvad jeg er, vil jeg være. Jeg vil ikke give mig ud for noget andet. Jeg veed da, jeg behøver ikke at skamme mig for mig selv. Men er De bange for at følges med mig, er det en anden Sag, saa kan jeg jo gjerne blive hjemme.

Ja, det var den gamle Vise, den kunde ingen synge bedre end Tove og den formaaede naturligviis ingen af os andre at omstemme.

Den Tid gik. Den staaer for mig saa skjøn, saa beroligende. Men saa kom det, der er det sorteste Punkt i mit Liv. Det Gode som det Onde kan ikke vare evigt; alt er forgængeligt her i Livet, selv det kjæreste, det vort Hjerte er knyttet inderligst til, og som synes at være en Deel af vort Livsblod, vil forgaae og vi staae tilbage, vel meget, meget fattigere, men dog maaskee med en lang Aarrække for os, en lang Aarrække, besynderligt, der skal tjene til at bringe os nærmere den, vi saaledes skiltes fra.

Moder tabte sin Livskraft meer og meer for hver Dag, der gik. Det varede længe, før jeg opdagede det, længe før jeg kunde faae mit anende Hjerte til at forstaae, at det virkelig var saaledes.

Tove og jeg mærkede det omtrent paa en Gang; men ingen af os havde Mod til at tale til den anden derom, kun i Blikkenes ængsteligt spørgende Udtryk mødtes de Tanker, ingen af os havde Hjerte til at give Ord.

Nu var der ikke meer Tale om Theater eller Skovtoure. Vi maatte være glade, naar vi efter megen Anstrengelse kunde faae Moder pladseret i hendes Lænestol ved Vinduet. Det var ingen let Sag; thi Kræfterne forlod hende mere end en Gang under dette anstrengende Forsøg. Senere blev det ikke Lænestolen, men Sofaen, der blev hendes daglige Maal, og tilsidst maatte endogsaa den opgives og stakkels Moder blev i sin Seng og forlod den kun nu og da et Øieblik, medens den blev redt.

Det var tunge Tider, de tungeste jeg har havt, eller kan faae.

Saa kom en Dag. Hvor jeg husker den med pinlig Tydelighed. Hverken Taarer, Savn, eller alt, hvad jeg i mit Liv har mødt, har kunnet udslette eller blegne den i mit Minde.

Moder laa som sædvanlig i Sengen. Hun saae ligesom lidt stærkere, lidt mere jordisk ud, end det havde været Tilfældet i al den senere Tid. Jeg begyndte allerede ligesom at føle Haab, og Tove hjalp mig trolig heri, det læste jeg tydelig i det halvt triumferende Udtryk i hendes Øine, der saa tydelig udtrykte:

„Denne Gang skal vi dog narre Døden."

Men Døden lader sig aldrig narre. Det er en bestemt Mand, der vil, hvad han vil og veed, hvad han vil.

Var vi blinde, saa var Moder seende, hun lod sig ikke skuffe af en gjækkende Lygtemand.

„Min Søn," sagde hun høitidelig, „jeg har ikke mange Timer tilbage at leve i, det føler jeg forvist. Sæt Dig derfor her, tæt ved Siden af mig, jeg har endnu meget, der ligger mig paa Hjertet, og det maa frem før jeg kan faae Fred til at dø."

Jeg satte mig da stille ned. Haabet var atter slukket og med Moders Haand i min stred jeg en Kamp saa bitter, som kun den har følt og kan forstaa, der har siddet saaledes, som jeg sad, med sin døende Moders Haand i sin.

„Alt hvad jeg nu vil sige Dig," vedblev Moder med mere Kraft i sin Stemme, end hun længe havde havt, „det maa Du vel forstaa min Søn, skeer kun til dit Bedste for at frelse Dig fra den Afgrund, Du snart saa rigelig vil have Anledning til at styrte i. Det skeer ikke for at dadle eller nedsætte Din hedengangne Stedfader, eller for at beklage mig over den Skjæbne, han beredte mig. Ak, kunde Du see i mit Hjerte, mit Barn, hvor langt det er fra al saadan syndig Tanke. Nei, jeg vil kun frelse Dig fra den Ulykke, jeg har været i; jeg vil frelse Dig fra den Nød og Elendighed, Penge formaaer at bringe over os, jeg vil lære Dig at hade dem, om end ikke for andet, saa for Din stakkels Moders Skyld, hvis hele Livslykke, de forspildte.

Ja, min Dreng, nu kan det ikke længere nytte at skjule for Dig, at ved min Død vil Du blive rig, meget rig; men

denne Rigdom har bragt Ulykke over mig og over Din Stedfader. For Guds Skyld, lov mig, at den ikke ogsaa skal bringe Ulykke over Dig.

Hør nu hvordan alt er gaaet til:

Jeg var en fattig forældreløs Pige, da jeg blev gift med Din Fader, en ung kjæk Sømand. Vi elskede hinanden af ganske Hjerte, saaledes som kun faa formaa at elske i vor kolde, beregnende Nutid. Og derfor var vi ogsaa meget, meget lykkelige.

Din Fader eiede ikke en levende Slægtning i den vide Verden. Jeg havde kun en Onkel, som jeg troede endnu levede, skjøndt jeg rigtignok slet ikke havde Grund dertil, da jeg ikke havde hørt et eneste Ord fra ham siden han reiste til Amerika, hvilket skete medens jeg endnu var et lille Barn.

See paa den Maade var vi omtrent ligestillet, føi saa dertil, at vi begge var unge og begge fattige, saa seer Du, at den ene ikke havde noget at lade den anden høre og det er altid det rigtigste. Lige Børn lege bedst, siger jo det gamle Ord.

Men hvor Lykken er saa stor, udebliver sjelden Sorgen, det veed Du nok, de følges ad Haand i Haand gjennem Livet. Saadan var det da ogsaa her. Nogle Maaneder efter vort Bryllup maatte Din Fader tilsøes. Saa tog han da Afsked en smuk Solskinsdag under Taarer og mørke Anelser fra min Side og under Kys og opmuntrende Spøg fra hans.

Jeg stod derude og viftede med Lommetørklædet saalænge mit Øie kunde følge ham, ak det var kun saa kort! han svingede med Huen og raabte:

„Hurra, paa Gjensyn!“

Nu skal jeg gjensee ham hisset; thi her var det den sidste Gang jeg saae ham. Den Dag, Du saae Lyset, fik jeg senere at vide, saae din Fader det sidste Gang; han forliste i en frygtelig Storm under Skagen, saa nær sit Hjem, sin Kone og sit Barn, og dog saa langt, langt fra dem.

Men hvad nytter det at tænke derpaa med saa megen Smerte, som var det skeet i denne Time, nu er det jo altsammen forbi, nu skal vi virkelig mødes.

Jeg havde fra den Dag, din Fader var reist, været meget flittig med Haandarbeide, som jeg var rigtig flink i, takket være min Moder. Paa denne Maade havde jeg fortjent en ikke ganske lille Sum, som jeg havde glædet mig til at overraske din Fader med, skjøndt jeg nok vidste, der ventede mig lidt Skjænd, fordi jeg havde anstrængt mig saa meget under disse Forhold, da det jo ikke var nødvendigt.

Ak, nu kom denne Sum mig til Nytte paa en ganske anden Maade. Nu maatte jeg jo ene ernære os begge og Haandarbeide blev mit stadige Erhverv, uden hvilket baade Du og jeg maatte have gaaet tilgrunde.

Du seer, jeg var meget ulykkelig, at jeg troede intet andet Menneske kom mig nær i denne Retning. Senere blev jeg af en anden Mening, da saae jeg tilbage paa denne Tid som paa noget godt og velsignet, jeg havde tabt for bestandig. Erfaringen er dyr at kjøbe, mit Barn.

Saaledes gik vel et Par Aar. Du kunde smaapluddre, hvilket var mig til stor Opmuntring og Glæde, og naar jeg hørte Dig trippe omkring paa Gulvet, medens jeg sad bøiet over mit evige Sytøi, var det ofte som Hjertet skulde briste i

mig fordi jeg ikke kunde kaste mit Arbeide tilside og nyde de saa meget lovede Moderglæder en lille Stund ved at lege med min egen Dreng, kysse og knuge ham og faae ham baade til at le og græde. Men det kunde jeg ikke, og saa trippede Du ene om og morede Dig selv, det bedste Du kunde.

Min søde Dreng! Jo, det var Tider.

En Dag bankede det paa Døren. Jeg troede det var noget nyt Arbeide og raabte derfor glad: „Kom ind!"

Men istedetfor Arbeidet, var det en høi, fornemt udseende ung Mand, der traadte ind. Jeg troede naturligviis han var gaaet feil og ventede paa, hvem han vilde spørge efter.

„Er det Jomfru Marie Hansen?" spurgte han og kastede et skarpt Blik paa Dig, der tumlede lystigt om paa Gulvet.

„Da jeg var ugift, hed jeg saaledes," svarede jeg rødmende. „Nu er jeg Enke og mit Navn er Madam Eilersen."

Den mørke Sky paa hans Pande forsvandt ved disse Ord og han traadte nærmere, idet han uden videre i Forbigaaende greb en Stol, som han stillede lige over for mig og ugenert satte sig paa.

Jeg gjorde store Øine; han smilede kun, rykkede nærmere og sagde, idet han tog nogle Breve op af sin Brystlomme:

„Jeg kommer med en Hilsen fra Deres Onkel i Amerika. Jeg har arbeidet et Aarstid paa hans Kontor og da jeg nu tog tilbage til Danmark, bad han mig at opsøge Dem og overbringe dette Brev."

Jeg greb Brevet med Begjærlighed; saa var Onkel dog virkelig levende. Jeg brød det strax og læste det.

Det var kort, nogle faa, men kjærlige Linier, hvoraf jeg

tydelig saae, at var Onkel end bleven rig og agtet derovre, saa havde han dog langfra glemt sin fattige Familie i Fødelandet, men sendte den, om end ikke Gaver, saa dog mange kjærlige Hilsener.

Imidlertid havde Du nærmet Dig den Fremmede og I syntes at være bleven rigtig gode Venner. Du gjorde endogsaa flere Forsøg paa at klavre op paa hans Knæ, hvilket dog hver Gang mislykkedes til din store Morskab og hans idelige Opmuntring til at gjøre Forsøget om.

Jeg takkede ham for Brevet og for den Uleilighed, han havde gjort sig for at finde mig, gjorde ham et og andet Spørgsmaal om Onkel og de Forhold, han levede i derovre, hvilket fremkaldte en, selv for mig, ubegribelig Meddelsomhed fra hans Side, idet han derved greb Leiligheden til at fortælle mig næsten hele sit Levnetsløb. Hvorledes han var eneste Søn af en meget fornem Mand; hvorledes hans Moder havde forkjælet ham i alle mulige Retninger og endelig, da hans Fader pludselig døde og efterlod dem en temmelig stor Formue, havde gjort alt for at opfylde, selv det mindste Ønske, han yttrede, hvilket naturligvis havde tilfølge, at han til syvende og sidst blev en forloren Søn, der intet vilde bestille, men kun tænkte paa at more sig og sætte Penge overstyr. Endelig døde hans Moder af Sorg og Græmmelse over det Udfald hendes blødagtige Opdragelse havde faaet. Nu skyndte denne sig at sætte den lille Kapital, der var bleven tilovers af hele den store Formue, Faderen havde efterladt, overstyr snarest mulig.

Det lykkedes naturligvis meget hurtig, og da han en Dag opgjorde sit Regnskab og fandt, at han akkurat havde saamange Penge tilbage, som der udfordredes for at komme til Amerika,

pakkede han sin Kuffert og reiste endnu samme Dag med et Skib, der laae seilfærdig, til dette forjettede Land, hvor han haabede ved Fornuft og Flid at gjenvinde den Formue, han havde sat overstyr ved Letsindighed og Lediggang.

Hans gode Stjerne, som han sagde, vilde at den første han mødte, da han steg i Land, var min Onkel, der blev henrykt ved at finde en Landsmand i ham og bad ham straxt følge hjem med og være hans Gjæst, til der viste sig et eller andet, som var antageligt for en Mand med hans Kundskaber.

Han modtog naturligviis dette Tilbud med stor Beredvillighed, og efter at have været Gjæst i Onkels Huus et Par Uger, tilbød denne ham en Plads paa sit Kontor, der netop blev ledig ved et Dødsfald.

Nu havde han været ansat et Par Aar ved den store Forretning, Onkel drev, og da han i den Tid havde samlet sig en lille Formue og følte en inderlig Længsel efter at see sit Barndomshjem igjen, havde han opgivet det travle Handelsliv og var vendt tilbage til Kjøbenhavn, for der at leve i al Tarvelighed af sin lille Formue.

Det var ene og alene Onkel, han kunde takke for hvad han havde og hvad han nu var, idet denne havde omvendt ham og gjort ham til et flittigt, stræbsomt og fremfor alt nøisomt Menneske, der søgte sin eneste Lykke i et stille Hjems hyggelige Omgivelse. Det var denne Lykke, han var kommet at finde her i sit Fødeland; men nu stod han saa ene og forladt her. Den Kreds han før havde levet i, passede ikke længere for ham. Han havde desuden ingen nære Slægtninge levende, og de fleste af hans Venner fra gamle Dage vare enten forflyttede til andre

Øyer eller vare blevne saa høit paa Straa, at de ikke længere passede for hans beskedne Fordringer.

Bludselig foer han op og greb sin Hat.

„Jeg sidder reent og forglemmer mig selv og tvinger Dem saadan uden videre til at høre paa alle disse Udgydelser over mit eget kjære Jeg, som De jo ikke kan have den ringeste Interesse for. Tilgiv mig for Deres Onkels Skyld, som har været mig en trofast Ven, og som jeg har givet det bestemte Løfte til Gjengjæld at være Dem en Støtte og en Broder, saafremt De vil tillade mig at være det."

Jeg takkede ham rødmende. Jeg følte mig yderst forlegen lige over for denne smukke, dannede Mand, der saa lidt lignede de Mennesker, jeg hidtil havde levet imellem.

Han greb min Haand og trykkede den med Varme og lovede, han skulde komme igjen en af de første Dage for ret omstændelig at fortælle mig om min Onkel og det forunderlige Pebersvendeliv, denne førte, omgivet af saa megen Rigdom og Pragt.

„Ja, kom snart igjen!" raabte Du efter ham, og han kom snart igjen mit Barn, for Du har vel gjættet, det er din Stedfader, jeg taler om.

Der gik flere Maaneder, hvori din Fader besøgte os næsten hver Dag. Mod mig var han omhyggelig og paapassende som den kjærligste Broder, mod Dig saa god og venlig, at Du kun tænkte og talte om ham den hele Dag.

I Førstningen var det ikke let for mig at modtage hans Besøg; jeg følte mig ilde i hans Selskab, fordi jeg nu først

ret fik Øinene op for min store Uvidenhed og Udannelse, nu, da jeg hørte ham tale baade om det ene og det andet, hvis Tilværelse jeg ikke anede, end sige kjendte. Lidt efter lidt gik det dog bedre, baade fordi jeg anstrengte mig for at følge ham saa meget som muligt, og fordi han, som jeg godt kunde mærke, gjorde alt, hvad der stod i hans Magt, for at sætte sig saa meget som mulig paa mit tarvelige Standpunkt.

Tilsidst kom det saa vidt, at jeg savnede ham, naar han en Dag blev borte, og følte en ubeskrivelig Lykke, naar jeg hørte hans nu saa velbekjendte Trin paa Trappen.

Ja, saa blind kan man være, min egen Dreng. Jeg følte mig naturligvis smigret ved, at en Mand, der stod saa høit over mig i Kundskab og Dannelse, kunde finde Behag i mit ringe Selskab. Stakkels Daare, som jeg var; men hvor mange Daarer har der ikke været i denne Retning før mig, og hvor mange ville ikke følge i mit Spor.

Saa friede din Fader en Dag, som Du jo kan vide forud, og det kom mig slet ikke uventet; det havde han lidt efter lidt sørget for. Han behandlede mig i det Hele taget i denne Periode som et Barn, man maa tage sig i Agt for ikke at skræmme. Saaledes gjøre jo gjerne de Fornemme, naar de have en eller anden Plan for med os uvidende, simple Mennesker, det har jeg siden ved flere Leiligheder havt Anledning til at lægge Mærke til.

Jeg sagde strax ja, og neppe en Maaned senere var jeg gift for anden Gang og Du havde faaet en Stedfader. Kan Du tilgive mig, min Søn, jeg var kun en svag, enfoldig Kvinde; min store Uvidenhed gjorde mig netop ganske vaabenløs lige over for en saa klog og dristig Modstander.

Nu flyttede vi til en meget smuk Leilighed, og gamle Tove fik paa min Forbøn Lov at flytte med. Hun havde ført vor lille Husholdning, da vi var ene og jeg ikke havde et Minut at give bort til slige Sysler; hende kunde jeg ikke undvære, og saa blev det da derved, skjøndt din Fader i Førstningen gjorde en Deel Indvendinger.

Til Trods for at jeg fra min tidligste Barndom var vant til stor Tarvelighed og i mig selv tillige havde et meget nøisomt Sind, fandt jeg dog megen Behag og Glæde i mine smukke Klæder og nydelige Stuer. Allergladest var jeg dog ved at sy den ene nye Dragt til Dig efter den anden, og Du saae saa yndig ud i dem alle sammen, saa jeg snart ikke mere vidste, hvilken der klædte Dig allerbedst.

Saadan gik atter nogle Maaneder og jeg begyndte endelig at lægge Mærke til, at din Fader altid havde en eller anden intetsigende Indvending, naar jeg bad ham følge en lille Tur med os ud af Byen.

„Gaae selv!“ svarede han gjerne. „Jeg har saa travlt,“ eller: „Jeg er træt og trænger til at holde mig ganske stille.“

Men gik vi saa ud, var jeg altid sikker paa at finde ham, trods sin større Træthed, borte, naar vi kom hjem.

Saaledes gjorde jeg næsten for hver Dag, der gik, nye Opdagelser med Hensyn til hans Væsen imod mig, der forandrede sig paa en høist foruroligende Maade. Undertiden fik jeg endogsaa den Tanke, at han hadede mig, skjøndt jeg ikke paa nogen Maade kunde forklare mig, hvad der skulde have foranlediget en saa dyb Kjærlighed, som den han havde lagt for Dagen lige over for mig, til at forvandles til saa brændende et Had, som det, jeg nu og da troede at læse i hans Blik.

Det var tunge Tider, mit elskede Barn. Din Faders Forstemthed tiltog meer og meer, nu saae vi ham kun ved Maaltiderne og saa henvendte han ikke et eneste Ord til nogen af os, undtagen nu og da, naar han yttrede en uforstaaelig Forbittrelse og Harme over en eller anden Ret, som syntes ham mindre vel tillavet. Somme Tider lukkede han sig halve Dage inde paa sit Værelse, og jeg kunde da høre ham gaae op og ned som en Fortvivlet og udstøde den ene Forbandelse værre end den anden.

Netop en saadan Dag ringede det stærkt paa Døren og Postbudet afleverede et Brev med sort Lak. Din Fader greb det og aabnede det uden videre, skjøndt det var adresseret til mig under mit forrige Navn.

Et glad Smiil opklarede for et Øieblik hans mørke, truende Træk. Han nærmede sig til mig med noget, der skulde ligne Venlighed og sagde i en indsmigrende Tone:

„Mit kjære Barn, din gode Onkel er død, og den brave Mand har efterladt Dig hele sin Formue paa nogle enkelte Legater nær, der tilfalde de ældste og mest trængende af hans Kontorbetjente. Nu ere vi rige, min Skat, rige!"

Hans Blik blev pludselig igjen mørkt, og han stødte mig ublidt fra sig og gik ind i sit Værelse, hvor han lukkede Døren i Laas efter sig.

Ja, nu vare vi rigtignok rige. Men hvis Rigdom er Skyld i saa megen Sorg i ethvert Huus som i vort, saa beder jeg af mit ganske Hjerte: Gud bevare Enhver for at blive rig.

Fra denne Dag at regne svandt det sidste Solskin i mit paa Solstraaler iforveien fattige Liv. Men jeg kunde endda

have haaret det med nogenlunde Ro, naar ikke tillige dit Liv, mit elskede Barn, var blevet formørket og din Barndom aldeles spildt.

Det var som disse Penge, istedetfor at virke formildende paa din Fader, gjorde ham aldeles rasende. Han undte os neppe mere det Brød, vi spiste, Stolene vare for gode at sidde paa og Bordene turde vi neppe bruge. Man maatte undres over, at vi i det Hele fik Lov til at aande i disse, nu pludselig, da vi havde Raad dertil, saa pragtfulde Værelser.

Enden paa det blev da ogsaa, at de vare for gode til os, og at din Fader, en Aften i Nærheden af Flyttedagen, lod mig vide, han havde sagt denne dyre Leilighed op og fæstet en anden, mere passende for os.

Jeg blev som forstenet over denne hensynsløse Behandling, der kun altfor tydelig viste mig, hvor liden Agtelse og Kjærlighed din Fader i Virkeligheden følte for mig. Men jeg svarede ikke et Ord, jeg havde gjort mig det til en Regel at taale og lide, da jeg kun altfor godt kjendte hans Karakteer til at ville udsætte mig for den Behandling, jeg følte, der ventede mig, hvis jeg prøvede paa at sætte mig op mod hans Villie.

Vi flyttede altsaa virkelig en regnfuld Dag fra vor hyggelige, smukke Leilighed til en, ja, jeg behøver ikke at beskrive den for Dig, min Dreng. Du kjender den desto værre altfor godt. Saa forskjellig den Leilighed, vi kom fra, var fra den, vi kom til, saa forskjellig var ogsaa det Liv, vi nu førte her, fra det, vi havde ført der. Jeg saae og hørte aldrig noget til min kjære hedengangne Onkels Penge. Jeg levede som en

fattig Kone, der neppe har fra Haanden i Munden; men det rædsomste af alt var, at jeg snart opdagede, hvortil Onkels ærligt erhvervede Penge bleve brugte. Jo, jeg behøver neppe at forklare Dig dette tydeligere; Du har vel allerede for lang Tid siden gjættet, hvilken Haandtering Din Fader drev.

Saa en Dag, da jeg troede min Jammer og Elendighed var paa det Høieste, samlede jeg alt mit Mod og lod din Fader vide, at det Liv, vi havde ført i den senere Tid, kunde jeg ikke længere udholde. Havde han blot den ringeste Gnist tilbage i sit Hjerte af al den Kjærlighed, han i saa rigeligt Maal lod mig tilflyde, før vi bleve gifte, saa vilde han vist ikke med koldt Blod see mig synge hen under Vægten af den Byrde, han saa ublidt havde lagt paa mine svage Skuldre, blot for at tilfredsstille sin store Pengebegjærlighed.

Min Gud! Du skulde have seet ham fare op i blindt Raseri.

„Kjærlighed! Du Daare, troer Du da virkelig, jeg nogensinde har elsket Dig? Jeg elske Dig? — Nei, jeg har hadet Dig ligefra det første Øieblik, jeg saae Dig, hadet Dig, fordi Du var den Frister, der lokkede mig fra den eneste, mit Hjerte nogensinde har hængt ved med virkelig Kjærlighed.

Det var med Had og den faste Beslutning at ægte Dig, at jeg første Gang betraadte det usle Værelse, hvor Du førte en ligesaa usel Tilværelse, i Uvidenhed og paa et Trin af Dannelse, som gjorde mig aldeles rasende.

Nei, sæt Dig rolig ned og lad os give os Tid. Jeg vil fortælle Dig Ord til andet, hvorledes det er gaaet til, at Du, Marie Eilersen, Enke efter Styrmand Eilersen, er bleven min ægteviede Hustru.

Jeg fortalte Dig, som Du vel husker, den ulykkelige Dag, vi først saaes, at jeg var en forloren Søn, der var gaaet til Amerika, for at søge mit Udkomme der; men en Ting, og det var den vigtigste for os to, undlod jeg at sige Dig, og det var, at den Følelse, der drev mig saa langt fra mit Fødeland, ikke var Opholdelsesdriften; men tvertimod Kjærlighed til en anden, en Kjærlighed, der var den eneste rene og sande Følelse, mit Hjerte nogensinde har næret.

Jeg elskede en Pige i min egen Stand. Hun havde allerede i flere Aar været min Forlovede, og for mulig en Gang i Tiden at kunde sikkre hende en sorgfri Stilling, var det, at jeg med hendes Samtykke gik til Amerika, som den sidste Udvei til at faae en saadan Plan muliggjort.

Min Ulykke vilde, at jeg kom paa din Onkels Kontor og blev hans Fortrolige, noget der naturligviis var mig om at gjøre at blive, og som jeg derfor ogsaa snart satte igjennem ved at vinde den Gamle for mig med Liv og Sjæl.

En Dag betroede han mig i al Hemmelighed, at han var en Dødens Mand, at han havde stærk Tæring og hans Læge var af den bestemte Mening, at han kun havde en stakket Tid at leve i.

„Jeg har alt gjort mit Testamente," sagde han fortrolig. „Hele min Formue paa nogle enkelte Legater nær, skal tilfalde den eneste virkelige Arving, jeg har tilbage her paa Jorden, nemlig min Broders eneste Barn, en ung Pige, der nu maa være nogle og tyve Aar.

„Ja, De kan vel nok begribe" vedblev han, „at jeg ikke betroer Dem alt dette uden at have en Bagtanke dermed. De har flere Gange talt om, at De længes efter at see Deres Føde-

land igjen. Jeg foreslaaer Dem nu at tage derned paa min Regning og skaffe mig paalidelig Oplysning om, hvor vidt Marie Hansen virkelig er værdig til at blive min eneste Arving, det vil sige Arving til en Formue, som vel de Fleste vilde misunde hende. Vil De paatage Dem dette Ansvar, min Ven? Svar mig strax herpaa, og vær overbeviist om, at De ikke vil finde en utaknemlig Skyldner i mig."

Jeg modtog naturligvis uden Betænkning dette Forslag, især da jeg allerede i længere Tid havde besluttet i mit stille Sind at tage Afsked med Amerika for bestandig og vende tilbage til hende, mit Hjerte længtes efter, med den Sum, jeg alt havde erhvervet mig og som, om end ringe, dog vilde hjælpe os til at leve et tarveligt Liv, til jeg kunde opdrive en eller anden Beskjæftigelse, der kunde hjælpe os videre.

En Uge senere var jeg paa Veien til Danmark, og i den ulykkelige Tid, som jeg af mit ganske Hjerte kalder det, den Tid, der gik med til Overfarten, var det, at Fristeren indgav mig den forbandede Tanke at opgive hende, jeg elskede, men med hvem jeg vilde komme til at leve i Fattigdom og Savn, og vælge Dig, som jo inden kort Tid vilde bringe mig Rigdom og med den Adgang til Livet, det Liv, jeg ene kaldte at leve.

Det var en lang og en haard Kamp; men Fristeren vandt omsider Seier, her som i de fleste Tilfælde. Jeg opgav mit bedre Jeg, idet jeg fornægtede den eneste bedre Følelse i mit forstokkede Hjerte. Og det første jeg gjorde, da jeg kom i Land, var at opsøge Dig for at iværksætte min forbadte Plan, istedetfor at ile til hende, mit Hjerte saa inderlig længtes efter at gjensee.

Hvad der udspandt sig mellem Dig og mig efter dette

første Besøg, veed Du kun altfor godt, skjøndt Du ikke kan ane det Had, der fortærede mig naar jeg var sammen med Dig og Din Dreng, som jeg aldrig har kunnet taale at see. Jeg skyndte mig naturligvis at skrive til din Onkel, at Du var den mest agtværdige Person af Verden, en prægtig Enke efter en ligesaa prægtig Mand, med en om mulig endnu prægtigere Dreng.

At jeg ikke selv vendte tilbage til Amerika som Aftalen var, forklarede jeg derved, at jeg ikke kunde bære over mit Hjerte atter at forlade min stakkels Forlovede, men at vi nu var bleven enige om at holde Bryllup og dele Last og Brast i Taalmodighed og Kjærlighed.

Dette sidste Skrev jeg naturligvis for at gjøre ham fuldkommen tryg med Hensyn til mit Forhold lige over for Dig, da jeg var vis paa, han vilde gjøre alt for at tilintetgjøre min Plan, hvis han fik den mindste Anelse om den.

Det varede ikke længe før jeg modtog et yderst tilfredsstillende Brev fra ham tilligemed en Anvisning paa en betydelig Sum Penge til Tak for min Ulejlighed, en ubetydelig lille Brudegave som han kaldte det.

Det var netop disse Penge, jeg benyttede til at udrede alle de nødvendige Udgifter ved vort Bryllup, Møbler, Leilighed, Præst og Husholdningsudgifter i den første Tid; thi den lille Sum Penge, jeg selv havde erhvervet mig, vilde jeg under ingen Omstændighed røre en Skilling af, dem havde jeg bestemt til den stakkels Pige, der endnu bestandig stolede paa min Troskab, da jeg ikke havde havt Mod til at opsøge hende og sige hende den rene Sandhed, ligesaa lidt som det hidtil var lykkedes mig, trods mange Forsøg, at faae et Brev skrevet til hende, hvori

jeg gav hende en oprigtig Forklaring af den Fristelse, jeg havde været udsat for og dens sørgelige Følger for os begge. Saa snart jeg havde endt et Brev, rev jeg det strax i Stykker for at begynde paa et nyt. Og naar jeg saa endelig igjen bestemte at gaae til hende og mundtlig sige hende alt og faae hendes Tilgivelse, uden hvilken det syntes mig en Umulighed at leve, naaede jeg neppe til det Huus, hvor hun boede, før jeg følte, det var en Umulighed at betræde det, og skyndsomst vendte om.

Og saa blev vi gifte.

Ja, vore behagelige Hvedebrødsdage behøver jeg vel neppe at bringe tilbage i din Erindring, de staa vel med lysende Træk i dit Hjerte. Mit Sind blev for hver Dag, der gik, mørkere og hadefuldere. Nu var jo Skridtet gjort, det Skridt, der for bestandig skilte mig fra hende.

En Dag da jeg mere end nogensinde før var betagen af denne frygtelige Tanke, stormede jeg ud paa Langelinie, som syntes mig det eneste Sted, hvor jeg for Øieblikket kunde finde nogenlunde Fred. Det oprørte Sund passede godt til mit oprørte Indre og det var mig en sand Fornøielse at kæmpe mod Stormen, der rasede omkring mig og truende slog Bølgerne mod Land.

Jeg havde ikke gaaet langt, før jeg ved en Omdreining af Linien stod Ansigt til Ansigt med hende, mine Tanker var beskæftiget med. Det var for seent, at undfly hende. Hun havde strax gjenkjendt mig og fløi mig jublende imøde. Jo, denne Scene vil jeg helst spare mig selv for at gjengive. Det er nok, at hun fik alt at vide, at jeg læste i ethvert af hendes Træk, at jeg havde knust hendes tillidsfulde Hjerte og at jeg endelig naaede hjem, famlende og snublende som en Beruset, hjem til

Dig og til Drengen, istedetfor til hende, der med Rette burde have været der.

Jeg havde ikke taget feil. Min Troløshed havde knust hendes Hjerte. Nogle Maaneder senere læste jeg hendes Navn blandt Anmeldelserne om Døde og samme Dag kom det Brev, der meldte din Onkels Hedengang. Hvilken Skjæbnens Ironi at gjøre mig til en rig Mand det samme Øieblik, jeg følte, jeg var den ulykkeligste, den fattigste Mand under Solen.

Resten veed Du. Jeg hader disse Penge, der har fristet mig saa syndigt, jeg hader Dig og alt hvad Dit er, fordi Du, skjønt uskyldig heri, er den Afgrund, der skilte mig fra hende. Jeg kan ikke taale, at Du eller jeg skal nyde nogen Behagelighed af disse forhadte Penge. Jeg vil aagre med dem, jeg vil lægge Renter til Renter og fordoble dem i det uendelige til Ingens Glæde, men til Manges Sorg, og jeg har allerede, som Du vel har mærket, sat min Plan i Værk. Men hvad Du maaskee ikke veed, er, at mit Hjerte nu er med i Spillet, at jeg nu er Aagerkarl med Liv og Sjæl, fordi jeg føler, det er den eneste Trøst, jeg kan finde i min Sorg, den eneste Maade, hvorpaa jeg for en kort Tid kan dulme den og bringe den til Taushed. Penge, Penge, Penge! Ja, disse forhadte Penge skulle herefter være min Afgud. At hobe dem sammen skal være min Stræben, mit Maal og min eneste Tilfredsstillelse."

Med disse Ord forlod din Fader mig, mit Barn, og nu vil jeg lade Dig selv dømme, om det ikke er med god Grund, jeg saa ofte har advaret Dig for at hænge Dit Hjerte ved Penge, og især disse Penge, hvis Historie jeg har fortalt Dig som en Advarsel for din Fremtid. Ikke sandt, min Dreng, Du vil hade dem, som jeg har gjort det. Du vil arbeide for

dit Brød, det kan Du, Herren være lovet. Men fremfor alt mit Barn, sky disse fornemme Damer i Atlask og Fløiel og slebne Tunger og fine Manerer, men med Hjerte af Is. Tro mig, Rygtet om dine mange Penge vil løbe forud for Dig, om Du saa end gik til Verdens Ende, og alle ville de hænge deres Net ud for at fange Dig. Gift Dig helst aldrig. Men kan Du ikke modstaa, gifter Du Dig dog, saa lad det blive med en fattig, tarvelig Pige, der ingen Forstand har paa Penge og deres Værdi, hvis saadan en endnu findes her i denne udtænkte Verden.

Og nu, min egen Dreng, lad mig nu ligge lidt i Ro. Jeg er bleven træt af at tale saa meget og fremfor alt har dette Tilbageblik paa mit spildte Liv gjort et høist smerteligt Indtryk paa mig. Men maa dette tjene til at aabne dine Øine for det Rette, saa Du maa see Veien ligge klar for Dig, at Du ikke skal gaa vild af denne, som din stakkels Moder har gjort, saa har jeg opnaaet, hvad jeg higede efter, da jeg bekæmpede min Uvillie mod saaledes at gaa tilbage i mit Liv og trække frem af Mørket, alt hvad jeg helst vilde lade hvile der.

Ja, Gud lade Dig vnde det, der bringer Fred og Velsignelse."

„Fred og Velsignelse", det var de sidste Ord, jeg hørte af hendes elskede Læber. Saa sov hun blidelig ind for at vaagne der, hvor alt er Fred og Velsignelse.

Men gamle Tove og jeg stode tilbage med Graad i Øiet og Sorg i Hjertet. Naar Kjeden brister, der holder dem, som

elske hinanden, sammen, og Hovedleddet falder fra, saa er Kjeden tilintetgjort og det tilbageblevne af den vil snart skilles ad.

Saaledes gik det Tove og mig.

Da den første heftige Sorg havde lagt sig og den mildere, men langt dybere og mere udholdende var bleven tilbage, samlede jeg mig saa vidt, at jeg indsaae, jeg maatte bort fra det Gamle, ud i Verden og see noget nyt, noget fremmed.

Min Formue, den Formue, der havde ødelagt min Moders Liv, og derved var bleven mig forhadt, satte jeg i fire Landeiendomme, hvoraf de to vare beliggende i Sjælland, de to i Jylland. Til hver af dem udvalgte jeg en ældre, uformuende Pige, der skulde bestyre det, der trængte til kvindelig Omsorg og tage sig af det, som var det hendes eget. Dette gjorde jeg til Ære for min Moders Minde, og sørgede tillige for, at disse Kvinder, hvis jeg pludselig skulde falde fra, kunde føre et sorgfrit Liv for Resten af deres Dage. Tove blev naturligvis anbragt paa den ene Eiendom.

Saa drog jeg ud i den vide Verden, for i det mindste foreløbig selv at tjene mit Udkomme som Ingeniør.

Nu begyndte der et Liv fuldt af broget Afvexling for mig. Jeg lod mig tumle paa det vilde Verdenshav, lige saa galt som Skjæbnen vilde. Jeg havde frivilligt lagt Roret i dens Haand, og frivillig fulgte jeg med, hvorhen dens Lune vinkede mig.

I Frankrig, Rusland, Spanien og Tyrkiet, ja selv til Paaskeøen kommanderede den mig, og til sidst endte jeg i Amerika, dette lovpriste Frihedsland, hvor den ene myrder den anden paa aaben Gade lige for Øinene af en Flok, der ikke strækker Haanden ud for at frelse Offret eller overgive Forbryderen i Retfærdighedens Hænder.

Besynderligt nok bragte Skjæbnen mig der i daglig Berøring netop med det Handelshuus, der endnu bar min hedengangne Grandonkels Navn. Det var ogsaa en dansk Mand, som nu var Hoved for det, en Mr. Bruun, en Mand med et meget vindende Ydre. Han viste fra første Øieblik af en overordentlig Interesse, hvilken jeg vel med Rette kunde have Grund til at overføre paa Landsmandskabets Vegne, som og paa min gamle, agtede Grandonkels Konto.

Mr. Bruuns Huus stod aabent for mig naar som helst, jeg havde Lyst til at profitere heraf; og jeg kan ikke nægte, den Lyst overkom mig meget ofte; da jeg sjelden har fundet et mere indbydende og byggeligt Hjem, hvor Gjæstfriheden blev ydet paa saa smuk og hjertelig en Maade.

Snart var jeg som et fast Medlem af denne lille behagelige Familiekreds; og jeg følte, at lige saa fuldt som jeg fandt Behag i dens Selskab, fandt den Behag i mit.

Jeg var jo ung og trods den Erfaring, jeg alt havde havt i Verden, fuld af Livsmod og Haab for Fremtiden, en Fremtid, jeg selv vilde bane mig uden Støtte eller Hjælp af de mig saa forhadte Penge.

At det var noget meer end Mr. Bruuns vindende Væsen og Mrs. Bruuns Aandrighed, der saadan med Liv og Sjæl rakte min hele Interesse og ledte mine Fjed til dette Huus, elv naar jeg før jeg gik hiemme fra, havde gjort mig det hellige Løfte at denne Gang vilde og skulde jeg gaa en anden Retning, end den mit Hjerte fristede mig at gaa, det er noget, som enhver let vil begribe. Ja! det var et Par deilige blaa Pigeøine der fortryllede mig; saa dybe, at de syntes bundløse og saa rene og trofaste, at jeg uden mindste Tvivl eller Tanke af

Mistro paa Naade og Unaade overgav mig til deres Barmhjertighed.

Om Forældrene strax anede dette, skal jeg lade være usagt; men at hun var fuldkommen uvidende herom, veed jeg med Bestemthed; det følte jeg kun altfor smerreligt, hver Gang jeg var i hendes Nærhed. Hun var saa god, saa venlig, saa deeltagende mod mig. Hun hørte saa gjerne paa mig, naar jeg talte og ledte mig med saa megen Takt og Følelse ind paa de Emner, hendes gode Hjerte havde anet, vare mig dyrebare at tale om. Men det var ikke af Kjærlighed til mig, det var hendes kjærlige Sind mod alt og alle hun kom i Berørelse med, der tilsagde hende at handle saaledes.

Jeg følte det kun altfor vel. Beruset som jeg var af Kjærlighed til dette elskelige Barn, faldt jeg dog aldrig hen til den Svaghed kun for et Øieblik at forveksle hendes søsterlige Følelser for mig med de dybere, jeg gjerne havde givet Aar af mit Liv for at finde hos hende.

Stakkels lille Betty, jeg der saa gjerne havde gjort alt for at skabe hendes Lykke, selv om det skulde skee paa min egen Fremtids Ruin, netop jeg blev Skyld i, at hendes skjønneste Fremtidshaab blev tilintetgjort for bestandig, og at hun, som naturligt var, uden det gik til Grunde.

Haabet er jo en af de skjønneste Gaver, Forsynet har givet os Mennesker, dette Haab, som vi klamre os fast til, naar alt andet glipper. Er først Haabet død i vort Hjerte, hvad er der saa tilbage at leve for, saa er man jo levende død, det vil sige, Hjertet er en afbrændt Tomt, hvor ikke en Gang Røgen er bleven tilbage for at vidne, her har en Gang staaet en Bygning, her har en Gang været Liv.

Jeg var ung. Jeg haabede, haabede bestandigt, trods alt hvad min Fornuft med sin kolde, skjærende Stemme tilhviskede mig.

Kunde jeg forlange, at hun, en saadan Skat, strax skulde elske mig. Var hun en Kamp værd og var det mulig andet end at en Kjærlighed saa dyb, saa inderlig som min, tilsidst dog en Gang, om end efter lang Kamp og mange Skuffelser, maatte vinde Seier. Ja, jeg vilde seire, hvis ikke — — —

Her gjorde mit Hjerte Oprør, denne Tanke kunde det ikke taale at tænke ud. Desuden, hun var jo saa ung, knap sexten Aar, hvor var det muligt. Og hvem kom der, som hendes unge Hjerte allerede skulde have hengivet sig til. Ingen! ikke en af dem, jeg lod gaa forbi mit indre Die, var hendes Kjærlighed værdig. Nei, det var en reen Umulighed. Jeg maatte lee af min egen Frygt i denne Retning. Men hvis .... skulde det være muligt, skulde hun have lært en at kjende udenfor sit Hjem? Eller var det en, der var fraværende, men som hun ventede paa med den Troskab, der stod saa dybt præget i hendes elskede Øine? —

Nei og atter nei! Hun var for ung. Altsaa jeg elskede, jeg haabede og vilde seire.

Saaledes gik Tiden under Kamp, Tvivl og Haab, og under Nydelsen af det Selskab, der var mig det dyrebareste i Livet.

En Dag havde Mr. Bruun inviteret mig med sig paa en lille Forretningsreise, han gjorde nogle Miil fra Byen. Da vi paa Hjemveien sad ene i en Vaggon og overgav os til gjen-

sidig fortrolig Samtale, sagde han til mig med et mærkværdigt skarpt og gjennemtrængende Blik:

„Naa, og for nu ogsaa en Gang at tale lidt om Deres Fremtid, min Ven, hvad tænker De saa egentlig paa? Ja De har jo fuldt op at bestille her som Ingeniør; men hvorfor vil De plage Dem selv med dette i Sandhed besværlige Arbeide, hvorfor vil De til Exempel ikke før spekulere, som Deres Grandonkel. Han havde Lykke med sig. Sæt Deres Penge i en sikker Forretning og bliv Handelsmand med Liv og Sjæl. Tro mig, det er det eneste, som det er værd at leve for. Jeg kan tale med af Erfaring."

„Jeg blive Handelsmand!" raabte jeg som lynslagen. „Hvoraf veed De, at jeg har Penge? Jeg har jo aldrig omtalt det til Dem; tvertimod har det været mig yderst magtpaaliggende at skjule disse forhadte Penges Tilværelse for enhver, jeg staaer i Berørelse med. Og mindst af alle, vilde jeg, at De maatte vide noget om dem. Saa har De vel vidst det fra første Færd af. Blinde Daare, som jeg har været. Derfra skriver sig altsaa Deres overordentlige Venlighed imod mig, og ikke, som jeg i min taabelige Indbildskhed troede, Interesse for min egen ringe Person."

„Saa sagte, saa sagte, min unge Ven. Tag Dem nu ikke den Sag for heftig. Jeg kan berolige Dem med, at jeg først har faaet det rette Sammenhæng at vide for et Par Dage siden, og det ved en reen Hændelse; for saa vidt har den taabelige Indbildskhed, De beraaber Dem paa, slet ikke været tilstede. Men det var virkelig Interesse for Deres egen Person, der fremkaldte den Venlighed, som De jo er saa god at mene, at jeg og mine har vist Dem. Naa, der er da ikke saa stor en Ulykke

i, at Crøsus bliver opdaget, selv om han har skjult sig under en stakkels Civilingeniørs Maske. Guld, veed De nok, er og bliver Guld, selv om man indfatter det i Bly eller Jern. Men De seer virkelig saa betagen, jeg kunde næsten fristes til at sige ulykkelig ud over denne Bagatel, at jeg begynder at føle en Slags Anger over paa saa ligefrem en Maade at have gjort Dem bekjendt med min Opdagelse."

„Ja, jeg føler mig virkelig ulykkelig derover, det er netop det rette Ord," sagde jeg heftig. „Jeg føler mig saa ulykkelig derover, at jeg kunde fristes til at forlade Landet endnu den Dag i Morgen, naar der ikke var noget andet, der fængslede mig hertil. Men det er netop derfor jeg er saa ulykkelig over, at De har gjort denne Opdagelse netop nu, da det synтes mig saa nødvendigt for min Fremtids Lykke, at den var forbleven uopdaget en Tid. Vil De give mig et helligt Løfte paa, at det skal forblive en Hemmelighed mellem Dem og mig, idetmindste endnu for en Tid, at Ingen maa faae det at vide, selv ikke Deres Kone og . . . og . . . Deres Datter?"

Et fælsomt Smiil foer over hans Læber, et for mig yderst ubehageligt Smiil, der gjorde, at jeg fra dette Øieblik at regne var paa min Post lige over for denne Mand; thi nu var min Mistanke vækket og jeg mindedes kun altfor godt min døende Moders Advarsel.

„Ingen skal fra min Mund erfare det mindste om denne Hemmelighed, der er Dem saa magtpaaliggende at beholde for Dem selv," han rakte mig Haanden til Pant paa sin Taushed „skjøndt jeg anseer det for et høist besynderligt Lune fra Deres Side. Naa, vi have jo alle vore smaa Svagheder. Altsaa ikke mere om dette, før det maa behage Dem selv." Han tog sit

Uhr op. „Om en halv Time er vi hjemme. De drikker vel Thee hos os i Aften?"

„Nei Tak, ikke i Aften," svarede jeg med en Uvillie, som jeg ikke selv kunde gjøre mig Regnskab for.

Han fløitede sagte og saae ud af Vinduet Derpaa smilede han godmodigt, slog mig let paa Skulderen og sagde venligt:

„Ja ja. Imorgen er vel denne lille Uveirsky, som jeg saa ganske mod min Villie er kommet til at reise, draget over, og saa tænker jeg, vi altid blive gode Venner. Nu vil jeg ikke plage Dem med min Tale. Jeg mærker nok, De i dette Øieblik foretrækker Deres egne mørke Tanker."

Han tændte en Cigar og jeg kastede mig skamfuld tilbage i Sædet, men forblev dog taus Resten af Veien. Det var mig umuligt at tale med ham som i de kjære, svundne Dage, og for at han ikke skulde mærke dette, foretrak jeg at tie.

Endelig standsede Toget og hver gik til sit. Jeg gik hjem med en tung Anelse om noget kommende, som alt var begyndt at nærme sig; noget, der vilde formørke min Fremtidssol.

Saadanne Anelser skuffe aldrig.

Mr. Bruun tog dog feil i sin Gisning om, at Uveirsskyen allerede vilde være dreven over næste Dag. Tvertimod følte jeg mig mere ilde og urolig, jo længere jeg tænkte over denne Sag. Ja, flere Gange opstod endog den Tanke hos mig, ikke oftere at betræde det gjæstfrie Huus, der hidtil havde været al min Higen og Tragten. Der laa netop et Skib seilfærdigt til

Danmark og jeg følte flere Gange en foruroligende Lyst til at snøre min Randsel og gaa ombord uden at tage Afsked med hende, som optog hele mit Hjerte.

Jeg figer jeg følte en foruroligende Lyst til at handle saaledes; men denne Lyst var dog ikke dybere eller stærkere, end at jeg blev hvor jeg var og med sort Tungsind saae Skibet lette Anker og drage til mit fjerne Fædreland.

Saaledes gik otte Dage. Jeg hørte og saae intet i denne Tid til Mr. Bruun eller hans Familie. Var det udtænkt Klogskab eller Ligegyldighed fra hans Side. Havde han maaskee tabt al videre Interesse for mig efter den ubehagelige Maade, jeg var optraadt paa lige over for ham, den sidste Gang, vi vare sammen? Før pleiede han jo saa ofte at besøge mig, naar jeg af en eller anden Hændelse en kort Tid havde undladt at aflægge mine daglige Besøg i hans Huus.

Da jeg netop en Dag sad og gjorde mig selv disse Spørgsmaal, hørte jeg lette velbekjendte Trin komme op ad Trappen, og før jeg kunde faae Tid til at raabe „kom ind", som Svar paa den hurtige Banken, stod Mr. Bruun i min Stue og bød mig Haanden med sit sædvanlige hjertelige Smiil.

„Naa," sagde han leende, „siden Muhamed ikke vil komme til Bjerget, faaer vel Bjerget komme til ham. Jeg bringer Dem en Indbydelse til i Morgen Middag fra min Kone. Ja, de Damer, de bruge altid os Mænd til deres Sendebud. Naa, hvordan staaer det sig, har De været syg? Jeg synes, De seer lidt bleg ud. Betty mente nok, De bestemt maatte være syg, siden De i hele otte Dage havde slaaet Haanden af os, og min Kone var naturligviis af Bettys Mening. Jeg tillod mig rigtignok at være af en anden Tro, i al Taushed, forstaaer sig.

Men nu begynder jeg næsten selv at gaae over paa Damernes Parti. De seer virkelig halvt ud som Reconvalescent."

Jeg kan ikke nægte, jeg i Øieblikket blev glad ved at gribe den Haand, man saa smildeligen rakte mig for at gjøre mig Tilbageveien saa let som mulig. Jeg tilstod med betydelig lettet Sind, jeg havde virkelig følt mig meget ilde i de forløbne otte Dage, og det var jo ogsaa, strengt taget, den rene Sandhed. Men idag syntes jeg, jeg havde det ligesom lidt bedre, og haabede derfor med Bestemthed at indfinde mig til rette Tid i Morgen.

Saa talte vi endnu en Timestid om alt, hvad der var saa fjernt som muligt fra vore Tanker, og efter hver at have nydt sin Cigar, som det syntes med stort Velbehag, og tømt en Flaske Viin, skiltes vi ad tilsyneladende som de bedste Venner. Og dog følte jeg, saa snart Døren ret havde lukket sig efter Mr. Bruun, at han aldrig meer kunde blive for mig, hvad han en Gang havde været. Nei, selv ikke om alt gik, som jeg nu atter begyndte at haabe, det vilde gaa.

Det var en lang Dag for mig, den længste jeg endnu havde havt. Hele otte Dage havde jeg ikke faaet et Smiil fra de elskede blaa Øine. Vel var det en frivillig Sag; men 'hvor haardt havde jeg ikke kæmpet for at sætte den igjennem, og nu, da jeg vidste, jeg skulde see hende igjen næste Dag, nu blev min Længsel efter hende dobbelt og min Utaalmodighed utaalelig. Hvorledes skulde jeg holde den lange Tid ud til vi atter skulde sees? hvor skulde jeg gjøre af mig selv? hvad skulde jeg foretage mig?

Men hvorfor dog al denne Kamp, al denne Utaalmodighed? Hvorfor kunde jeg ikke gjøre nu, som jeg saa ofte før havde gjort? Fordi jeg var inviteret derhen til i Morgen Middag,

kunde jeg da godt hilse paa Familien i Dag. Det var jeg jo saa vant til endnu kun for otte Dage siden, altsaa . . . .

I et Nu var jeg foran Speilet og ordnede lidt paa mit Toilette, og neppe ti Minutter senere befandt jeg mig i den kjære, hyggelige Dagligstue, Ansigt til Ansigt med Betty.

Hun udstødte et lille overrasket Skrig ved at see mig, som det lod til, saa uventet. Mit skarpe Øie opdagede strax, at hun var bleven meget bleg og forandret i de otte Dage, vi ikke havde seet hinanden, og jeg, der hidtil havde været saa rolig og fornuftig under min ellers saa blinde Lidenskab for hende, saa at jeg ikke et Øieblik havde tilregnet mig en eneste af de varme Følelser, der muligviis rørte sig i hendes Hjerte, jeg tabte ved dette Syn nu lige med et al Fornuft og sund Sands og tilskrev min pludselige Udebliven disse blege Kinder og dette veemodige, halv ængstelige Udtryk i de søde Øine.

„Ja, her har De mig igjen, Betty!“ udbrød jeg med et Hjerte, svulmende af Fryd og Haab. „Det lader næsten til, De blev lidt forskrækket ved min pludselige Indtræden. Deres Haand skjælver og er ganske kold. Min Gud, Barn, De er da ikke syg?“

Hun lod sig sagte glide ned paa en Stol, som nægtede Fødderne hende deres Støtte. Hun var bleven endnu blegere, end hun var, da jeg traadte ind. Hendes Læber aabnede sig flere Gange som for at tale; men der kom ikke et eneste Ord over dem og Øinene, disse Øine, som jeg elskede saa høit, stode fulde af Taarer.

Jeg Daare, jeg saae alle disse Tegn paa en uendelig Angst og Smerte; men jeg forstod dem ikke. Det stod nu klart som Dagen for mit Blik, Skjællene vare faldne fra mine Øine, det

var altsammen Kjærlighed til mig. Jeg kastede mig paa Knæ foran hende, jeg dækkede hendes kolde smaa Hænder, der var fast sammenfoldede over Brystet, med mine brændende Kys. Ja, gjort modig ved min indbildte Lykke, fordristede jeg mig endog til at lægge Armen om hendes slanke Liv. Hun skjælvede ved denne Berørelse og gjorde et svagt Forsøg paa at rive sig løs; men jeg trykkede hende kun fastere til mig og kaldte hende ved de kjærligste Navne. Da sank pludselig det lille Hoved mat ned paa min Skulder, Øinene lukkede sig og hun sank sammen som en livløs Skikkelse i mine Arme. Hun var besvimet.

En stikkende Smerte gik igjennem mit Bryst. Var det af Lykke, hun laa der saa kold og bleg i mine Arme? —

Jeg bar hende forsigtig til en Sofa og efter at have anbragt hende paa denne med meer end moderlig Omhu, nærmede jeg mig Klokkestrengen for at ringe om Hjælp, men betænkte mig dog straks igjen, greb hurtig en Flacon, der stod paa et af Bordene og begyndte at bade hendes Tindinger og Hænder med dens Indhold.

Endelig slog hun Øinene ængstelig op, men da de mødte mig, der forventningsfuld stod bøiet over hende, lukkede hun dem igjen med et Udtryk, som jeg umulig kunde tage feil af. Det var Rædsel og Skræk, jeg læste der, og ikke andet.

„Betty," sagde jeg bønlig, „vær ikke bange for mig. Sig mig alt, hvad der ligger dem paa Hjertet, tro mig, jeg er Deres bedste Ven."

Hun aabnede Øinene langsomt og saa spørgende og frygtsomt paa mig, som vilde hun læse i mit Hjertes Inderste, om hun ogsaa turde tro mig.

Jeg greb hendes Haand og sagde af mit ganske Hjerte:

„Ja stol kun paa mig, som paa en Broder. Hvad har man gjort Dem, medens jeg var borte? Knoppen er bleven til Blomst og Blomsten har en Storm berørt. Fortæl mig alt. Nu føler jeg, jeg tog feil før af Deres Skjælven og Taarer. Det var ikke Kjærlighed til mig, det var Frygt og Rædsel. Tal Barn, jeg kan tie og lide, naar Deres Lykke fordrer det."

Hun reiste sig af den liggende Stilling, hun hidtil havde indtaget, og rakte mig med et taknemligt Smil Haanden.

„Ja, Gud være lovet," sagde hun mat. „Gud være lovet, at De er den, jeg hele Tiden har antaget Dem for at være. Jeg vil i et og alt betro mig til Dem; jeg vil fortælle Dem alt. Tilgiv mig den Smerte, jeg derved vil volde Dem; men siig, har jeg ikke altid været aaben og ærlig mod Dem. Har jeg et eneste Øieblik givet Dem Anledning til at tro . . ."

En heftig Ringen afbrød hende. Hun foer forskrækket op.

„Der er Mama. For Guds Skyld, hun maa ikke ane, hvad der er foregaaet mellem os."

Hun ilede hurtig forbi mig, og Døren havde neppe lukket sig efter hende, før Mrs. Bruun traadte ind ad en af de andre Døre.

„Velkommen, kjære Ven! Det var virkelig en behagelig Overraskelse," sagde hun glad og strakte begge Hænder mod mig. „Men er De ganske ene herinde? Hvor er Betty, har De ikke seet noget til hende?"

„Jeg kom i dette Øieblik," svarede jeg dristigt, „og da jeg fandt Værelserne tomme, tillod jeg mig at lade, som var jeg hjemme. Jeg har rigtignok været utilladelig ubeskeden lige over for denne Flacons Indhold," hendes Blik hvilede nemlig spørgende paa den halvtømte Flacon, som jeg ikke havde faaet

Tid til at skille mig af med ved hendes hurtige Indtræden. „Jeg følte mig usædvanlig mat og ilde og prøvede derfor paa at forjage det ved Hjælp af Flaconen."

„Naa, hjalp det saa?" spurgte hun smilende. „Den stærke Lugt slog mig strax i Møde, da jeg traadte ind, saa troede jeg, at Betty maaskee havde havt et lille Anfald af sin Hovedpine, saa søger hun ogsaa altid til dette Middel. Kan De nu ikke slaa Dem til Ro hos os i Dag. Det er saalænge siden, vi have havt Fornøielsen af Deres Nærværelse. Betty og jeg sagde strax til min Mand, De maatte være syg. Ja, stakkels lille Betty har saamæn heller ikke været rask i Deres Fraværelse. De vil nok see, at hun har tabt sig endeel. Naa saadan er jo Ungdommen. Hun faaer ret snart sine røde Kinder tilbage. Undskyld mig blot et Øieblik, medens jeg skifter mig af med mit Spadseretøi. Jeg skal sende Betty ned til Dem saalænge."

Skjøndt dette jo var den bedste Leilighed, jeg kunde vente til at blive ene med Betty og høre, hvad hun havde at sige mig, var det mig dog en Umulighed at gribe den i dette Øieblik. Overgangen fra min, om end kun for et Minut, indbildte Lykke og den tunge Skuffelse, der lige fulgte paa, havde været for pludselig. Jeg følte nu i Virkeligheden det Ildebefindende og den Mathed, jeg nylig havde hyklet for Mrs. Bruun, hvorfor jeg med en høflig Undskyldning tog Afsked og søgte ud i det Frie, langt fra menneskelige Boliger.

Det var en forfærdelig Kamp, der raséde i mit Indre.

Jeg, som havde troet saa ganske at kjende mine Følelsers Styrke for Betty, hvor lidet havde jeg dog anet deres sande Dybde.

Hvordan skulde jeg for bestandig kunne give Afkald paa hende? Vilde det ikke være at tilintetgjøre hele min Fremtid? Og dog, hun elskede mig jo ikke. Nu havde hun jo selv sagt mig det med rene Ord, og havde jeg ikke anet det den hele Tid, lige til dette ene Minut, hvor Fristeren overmandede mig og lod mig læse Kjærlighed der, hvor der kun fandtes Angst og Smerte.

Nu saae jeg alt ligge klart for mig. Al denne Venlighed, man havde vist mig fra det første Øieblik af, og som jeg havde været eenfoldig nok til at skrive paa min agtværdige Grandonkels hæderlige Minde og paa Landsmandskabets Vegne, al denne Venlighed havde kun været bygget paa Penge, disse Penge, der allerede havde forspildt min Moders Liv, og som nu virkelig syntes ogsaa at ville gribe forstyrrende ind i mit.

Man havde altsaa vidst, jeg var rig trods al min Omhu for at skjule det. Man havde bygget Planer paa denne Rigdom, og Bettys Ungdom og Skjønhed vare de Midler, ved hvis Hjælp man vilde sikkre sig disse Planers Opfyldelse. Hun og jeg, de vigtigste Medspillende i denne Komedie, havde man ladet i Uvidenhed om, hvilke Roller man havde overladt til os. Fra min Side havde alting for saa vidt hidtil gaaet godt. Kun Betty havde vægret sig ved at spille sin Rolle, og Forældrene kjendte rimeligvis kun altfor godt Grunden hertil.

Hvor skammeligt, hvor troløst havde man ikke handlet mod hende og mig, og hvorlænge vilde vel dette Spil endnu have varet, hvis ikke Mr. Bruuns egen ubehændige Begjærlighed efter at faae nøiere Oplysning om min Formue, havde drevet ham til at føre den paa Tale lige over for mig, hin Dag i Vaggonen.

Ja, nu saae jeg det kun altfor klart. Men nu var det

for seent; hvad mig angik havde de naaet deres Maal, mit Hjerte havde overgivet sig uden mindste Kamp, da jeg jo ikke kjendte Faren.

Betty derimod havde staaet fast, fordi hun intet havde at give bort. Det var tydeligt, hun elskede allerede en anden, før hun lærte mig at kjende og det trods sin store Ungdom. Man havde haabet, hun skulde glemme denne anden ved den daglige Omgang med mig, netop paa Grund af denne Ungdom. Derfor havde man hidtil forskaanet hende for at deelagtiggjøres i de udspundne Planer. Men nu, da jeg saa tydelig havde lagt for Dagen at jeg var begyndt at fatte Mistanke, nu maatte alt sættes paa en Tærning for at vinde Spillet, før det ganske var tabt. Nu havde man benyttet min Fraværelse til at oplyse hende om de Hensigter, man havde med os. Derfor var hun saa bleg, saa forandret. Hun havde lidt meget i dette korte Tidsrum, det læste man tydeligt i hvert Træk i det yndige lille Ansigt. Men hun havde ikke et Minut nedværdiget sig til at gaae ind paa Forældrenes Forlangende, paa at fornægte sin sande Kjærlighed og fremhykle en falsk.

Dette var dog altid en Trøst, en sand Trøst. Idealet stod lige rent og skjønt for min Tanke, jeg var ikke bleven saaret i Hjerteroden ved at opdage, at den, som jeg havde forlenet med alt, hvad der var ædelt og skjønt, kun var en smuk Skal, hvis Kjærne var ormstukken og fortørret.

Nei, Idealet var frelst!

Endelig tyede jeg atter hjem til min ensomme Bolig. Hvor forandret syntes ikke alt mig her. Der var en Tomhed derinde, som var der nylig død nogen, og det var der jo ogsaa. Haabet havde lidt Skibbrud.

Jeg satte mig til Skrivebordet; min Beslutning var taget. Med nogle faa, høflige Ord tog jeg for bestandig Afsked med Mr. og Mrs. Bruun, idet jeg foregav, at et Telegram, som jeg forefandt ved min Hjemkomst, gjorde det nødvendigt, at jeg øieblikkelig reiste, og idet jeg takkede dem hjerteligst for al den udviste Gjæstfrihed mod mig, sendte jeg de venligste Hilsener til Betty og dem alle og haabede, at Skjæbnen engang maatte være mig saa gunstig at føre os sammen igjen.

Kort sagt, jeg stilede Brevet saa godt jeg kunde, for at undgaa at vække nogensomhelst Tvivl hos dem om, at jeg havde havt en Samtale med Betty, og jeg troede tillige, at det vilde være den stakkels Pige kjærest paa denne Maade at skilles fra mig uden at føle sig tvungen til at gjøre mig til sin Fortrolige i noget der vilde være hende saa pinligt at omtale, netop lige over for mig.

Saa snart Brevet var forseglet, pakkede jeg min Kuffert og nogle Timer senere havde Jernbanen ført mig mange Mile fra den By, hvor jeg troede, jeg havde efterladt mit Hjerte.

Flere Aar gik. Jeg slakkede om i fremmede Lande som en Hjemløs, til jeg endelig mødig og træt vendte tilbage til mit Fædreland uden Ven eller Frænde til at komme mig imøde, da gamle Tove, den sidste af dem, ogsaa havde lukket sine Øine.

Efter at have opholdt mig nogen Tid i Kjøbenhavn mere som en Fremmed end som en, der var født og opdraget der, reiste jeg til Jylland og kom saaledes til Skatteborg.

Resten veed De, lille Karen.

Paa Veien til Gaarden mødte jeg Dem i Skoven. Jeg vilde ikke tro mine egne Øine ved Synet af Dem. Alle de Minder, jeg havde søgt at udslette og kaste Skygge over, stod nu som ved et Trylleslag atter lyslevende for mit Blik. Det var, som jeg saae Betty i sin Ungdom og Skjønhed, det samme aabne, uskyldige Smiil, samme elskelige blaa Øine.

Jeg stod og stirrede i tavs Fortryllelse, De rødmede af Undseelse over min Dristighed og ilede hurtig bort. Hvor kunde De ane, hvad der rørte sig i mit Hjerte, hvilke Strenge, De ved Deres pludselige Fremtræden havde berørt derinde, hvilke Saar, Synet af Dem paany havde oprevet.

Det var mig umuligt at gaae til Skatteborg lige efter dette Møde. Jeg blev flere Timer i Skoven og drømte om den svundne Tid, der engang havde været mig saa kjær, men nu stod saa veemodig og smertefuld for mig.

Endelig fik jeg Mod til at rive mig ud af disse Drømmerier og fortsætte min Vei til Gaarden, hvor den første, jeg stødte paa, netop skulde være Dem. Jeg blev paa engang glad og urolig ved dette gjentagne Møde; jeg følte Øieblikket var kommet, nu vilde min Skjæbne blive afgjort.

De har bebreidet mig, at jeg optraadte under et falsk Navn. Den Tanke fik jeg først ved Synet af Dem. Jeg kom som Hr. Eilersen til Skatteborg; men jeg nægter ikke, den lille Scene med Vadsækken vakte den slumrende Mistillid i mit Hjerte, en Mistillid, hvis Tilværelse der, De nu, da De har læst mit lille Manuskript, maaskee vil see paa med mildere Øine end før, og tilstaa, ikke ganske uden Grund har slaaet Rødder der. —

Jeg fik da den, jeg tilstaaer det, taabelige, for ikke at give den et strængere Navn, Idee at udgive mig for min egen Ven.

Senere, da De ved Middagsbordet gjorde mig saa smuk og oprigtig en Undskyldning for den omtalte Scene, svandt al Mistro af mit Hjerte, og jeg forsikkrer Dem helligt, at ikke mindste Tvivl om Deres Sjæls Reenhed fra dette Øieblik af har beplettet min Tanke.

Naar jeg dog vedblev at spille den fattige Malers Rolle, var det ene og alene af den Grund, at jeg ikke kunde modstaa Fristelsen, dog engang i Livet at blive antaget for det, jeg i Virkeligheden er, en fattig Mand, der trygler om det eneste, jeg kalder Rigdom, nemlig Kjærlighed. Giv mig den, lille Karen! først da er jeg i Sandhed rig.

Det var Juleaften.

I den store Sal paa Skatteborg brændte et lystigt Baal. Lysekronen var tændt. Juletræet stod smykket, et stort prægtigt Træ, bugnende af Presenter, Guld- og Sølvglitter, alle Slags spiselige Sager og en Rigdom af Lys, der dog endnu ikke vare tændte.

Karen gik ene og syslede i det store Værelse. Hun var meget bleg og et Udtryk af Alvor hvilede over hendes ellers saa glade Træk, som nu og da, naar den ubetydeligste Støi hørtes i Huset, afløstes af en underlig Uro og Spænding.

Snart var hun henne ved Juletræet og ordnede et eller andet paa det, snart ved de dækkede Juleborde, som ogsaa vare overfyldte med Presenter til Egnens Fattige, baade Gamle og Unge.

Nu slog det store Taffeluhr paa Piedestalen i Krogen fem. Karen foer sammen og kastede et uroligt Blik til Døren.

„Han kommer ikke. Det har anet mig saa tungt den hele Tid."

Hun gik hen til et af Vinduerne og rullede Gardinet halvt op. Det var et deiligt Juleveir udenfor. Den hvide Snee glimrede i Maaneskinnet, alt var saa stille, saa høitideligt saa forventningsfuldt.

Karen saae op til Himlen, den var blaa og stjerneklar.

„Ja, saadan maa den Aften have været, da Jesubarnet blev født," hviskede den unge Pige med Taarer i Øinene. „Juleaften, de Gamles og de Unges Glæde, Velsignelse bringer Du til os alle, den bedste, den rigeste Velsignelse, ved Siden af hvilken alt jordisk Guld er Glimmer. Saa lad ham i Jesu Navn blive borte eller komme. Den bedste Juleglæde er dog min, den kan ingen berøve mig."

Hun lod langsomt Gardinet rulle ned og gik Frøken Theden imøde, der traadte ind med blussende Kinder.

„Hvor Du er bleg, mit Barn!" sagde denne og tog hende kjærlig i sine Arme. „Hvad er det nu, der piner det stakkels lille Hjerte? Angrer Du, at Du har vist din trofaste gamle Tante fuld Fortrolighed. Det gjør kun Hjertet Ære mit Barn. Eller frygter Du for, han allerede har forglemt Dig og Skatteborg?"

„Ja saadan er Ungdommen, utaalmodig uden al Fornuft; netop det Minut, den har tænkt sig, ikke før og ikke senere skal Døren gaa op og Lykken falde den i Armene. Naa, Klokken er da kun fem. Tænd Du nu kun Lysene paa Juletræet; det tager altid nogle Minutter, og saa faae vi see. Du har Ære af det altsammen, baade Træ og Borde. Ja, det vil nok En sige foruden mig," og med et skjelmsk Smiil forlod Tante Stella igjen Værelset.

Men Karen havde ikke Hjerte til at tænde Lysene endnu. Alt var jo ellers ordnet. Klokken slog halv sex. Karen lod endnu en Gang sit Blik løbe rundt, om hun intet havde glemt og forlod saa den festlig oplyste Sal for at liste sig til sit eget Værelse.

Maanen lyste op derinde, den skinnede gjennem Ruderne og hilste den unge Pige, da hun traadte ind. Hun satte sig ved Vinduet og faldt i Tanker. Men det var kun et Minut, saa huskede hun paa, hvad det var for en Aften og at man trængte til hendes Hjælp dernede. Med et lille Suk tog hun Afsked med Maaneskinnet og gik tilbage til den varme, lyse Stue, hvor snart glade Ansigter vilde overstraale hendes veemodige Smiil. Men hun kom ikke langt derinde, før hun havnede i to længselsfuldt ventende Arme.

„Fattig eller rig?" hviskede en velbekjendt, elsket Stemme.

„Rig! Rig!" jublede det i hendes Hjerte og fra hendes Læber, til de bleve lukkede for at besegle Løftet, de gav.
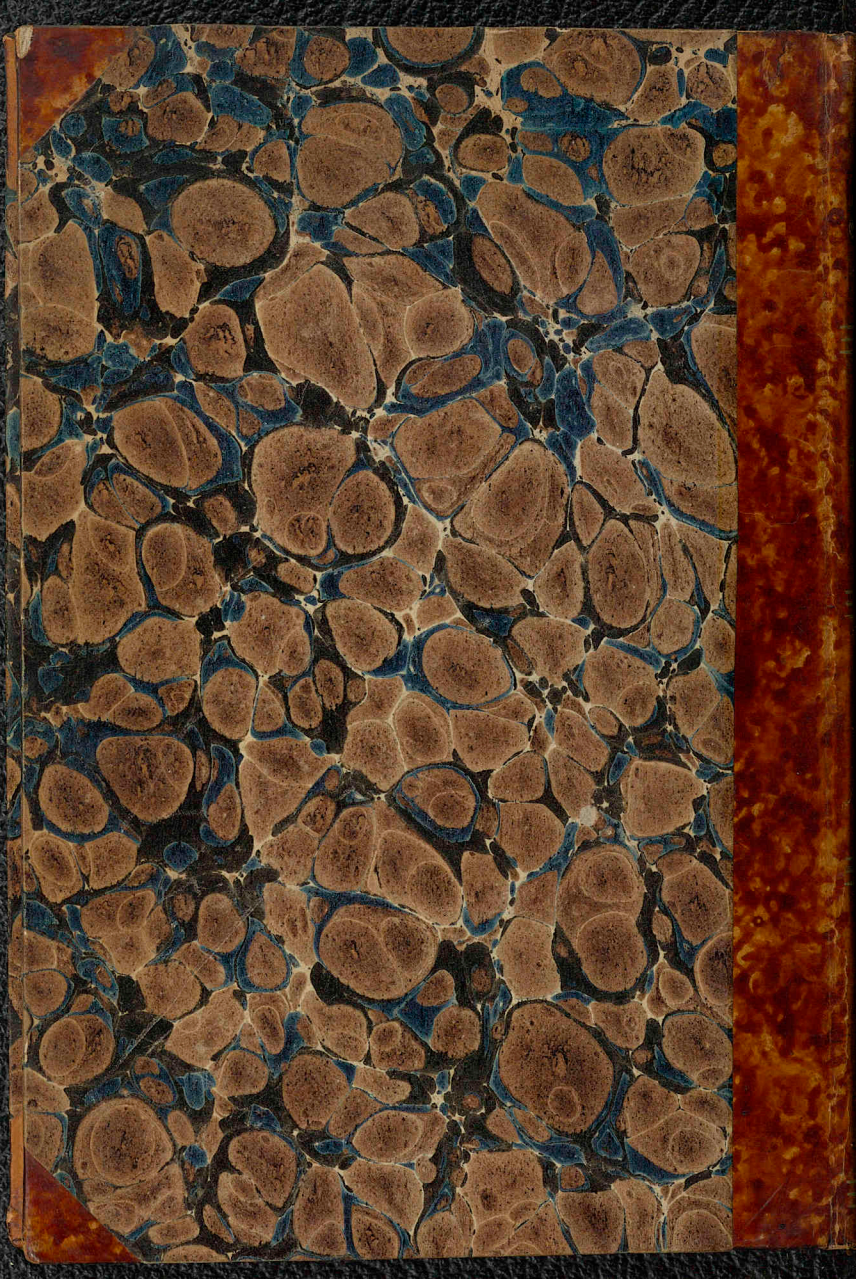
„Nu kunne vi vel tænde Julelysene, lille Karen?" spurgte Tante Stella, som i det samme traadte ind med et lykkeligt Smiil.